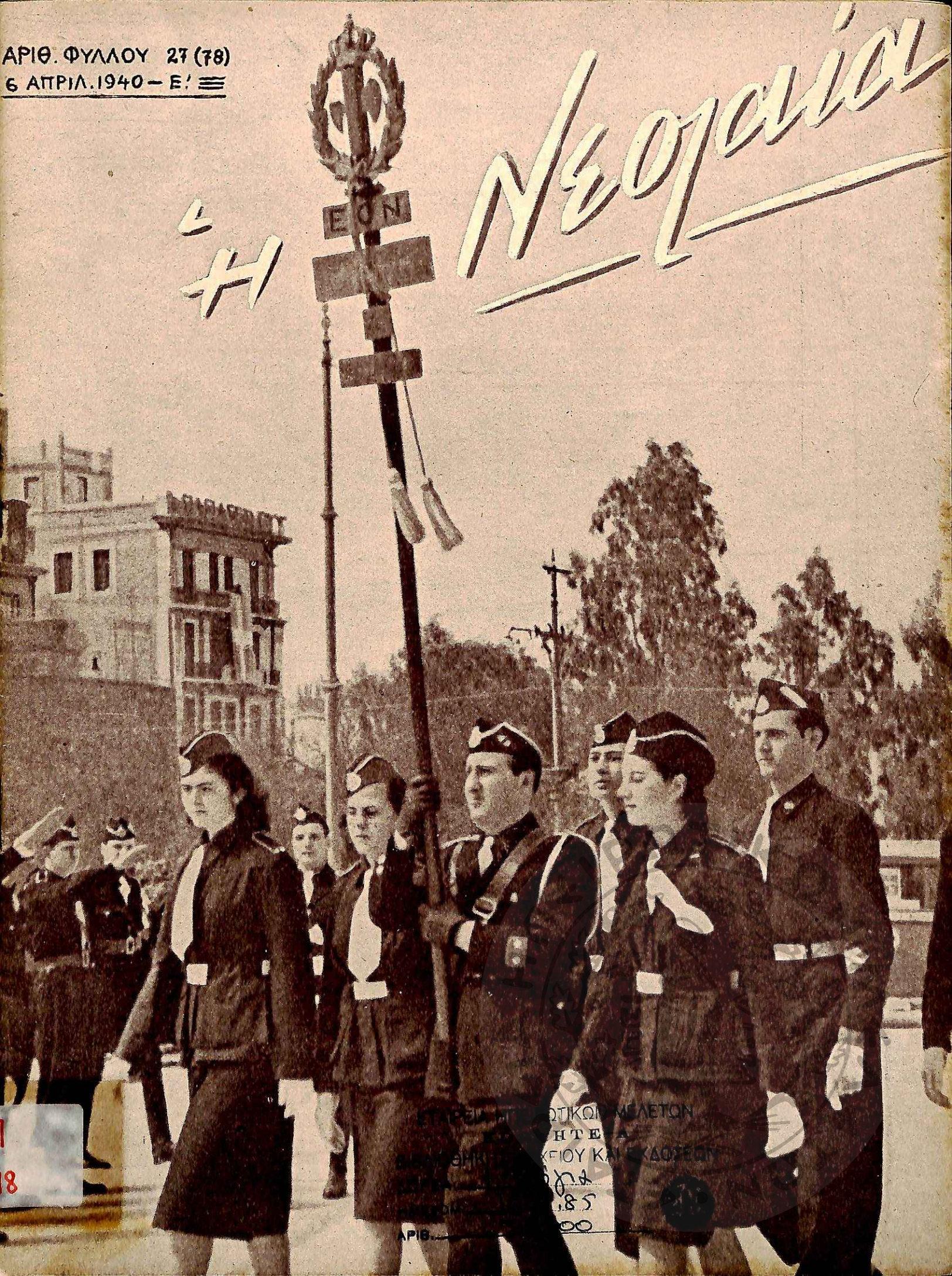

Neoperion

Λ
H

ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΗΤΕΛ
ΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
85
00
ΑΡΙΘ.

1
8

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΜΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτοῦ ταύτην ἀντιπληροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΜΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 27 - 6 Ἀπριλίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικῶν) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
» Ἀμερικῆς Δολ. 6
» Αἰγύπτου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ
Σχολικὰς Ἐφορίας, ΕΤΗΣΙΑ Δρχ 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΜΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματεὺς Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοῦρχου ἑ. ἁ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάξουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεύχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύ-
θυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμὰς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἔν-
ῳ Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἴδους. Ἐκμ-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Η Νεομαίαια

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Πειραιῶς, τῆς πρώτης ναυτικῆς πόλεως
τῆς Ἑλλάδος, εἶχε τὴν συγκινητικὴν ἐμπνευσιν νὰ τιμῇ
τὴν μνήμην τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν ποὺ ἐχάθηκαν ἀγωνι-
ζόμενοι εἰς τὰς θαλάσσας. Καὶ ἡ πολιτεία μὲ ὅλη τὴν ἐπι-
σημότητα, μετὰ τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Βασιλέως, μετὰ τὸν Κυ-
βερνήτη, μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς, μετὰ τοὺς ἐκπρὸς τοῦ
ναυτικοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς, μετὰ τὸν Λαὸ τῆς, παρεστάθη μετὰ κατανύξιν καὶ μετὰ συγκίνησιν εἰς
τὸ μνημόσυνο. Εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι παρηκολούθη-
σαν εἰς τὴν πλατεῖαν Ἀλεξάνδρου, ἀπ' ὅπου ἀνοίγει ἡ
θέα πρὸς τὸ ὕψος πέλαιος, τὴν καταστροφικὴν δέσπιν. Μαυ-
ροντυμέναι γυναῖκες, ποὺ θὰ ἔχουν χάσει παῖδιά ἢ συζύ-
γους ἢ ἀδελφοὺς εἰς τοὺς κατὰ θάλασσαν ἀγῶνας τοῦ ἔθ-
νου, τοὺς εἰρηνικοὺς ἢ τοὺς πολεμικοὺς, ἤκουσαν τὴν γε-
μᾶτες θλίψιν ἀλλὰ καὶ κατανόησιν μαζί καὶ παρηγορίαν
μελωδίας τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας καὶ ἐπειτα ἔρραναν,
ὡσαν Μυροφόροι, μετὰ τὰ δάκρυα καὶ μετὰ τὰ ἄνθη τῶν τῆς
θάλασσαν, ποὺ ἔγινεν ὁ τάφος τῶν προσφύλων των καὶ ποὺ
ἔπληρε μαζί με ἐκείνους κ' ἐτύλιξε στὰ ὕψη τῆς σάβαν-
ας καὶ τὴν ἰδικὴν των χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἀνέκαθεν, ἀπ' ὅτου ἡ φυλὴ μας ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸν
τῆς κ' ἐδοκίμασε καὶ ἐπέτυχεν νὰ δαμάσῃ τὴν θάλασσαν,
οἱ Ἕλληνες αἰσθάνονται κατὰ ὅλους ἰδιαιτέρων τρό-
πων τὸ πένθος τοῦ θαλασσοπνιγμένου ναυτοῦ. Καὶ τὸ
πρᾶγμα ἐξηγεῖται εὐκόλως. Ἄν πάντα σ' ὅλες τὴς πε-
ριπτώσεως ὁ ἄνθρωπος συμφιλῶνεται δύσκολα μετὰ τὴν
ιδεάν τοῦ θανάτου προσφιλοῦς ὄντος, οἱ χαμοὶ ἀπὸ πνι-
γμοῦ στὶς θαλάσσας εἶναι ἀληθινὰ ἀσκήκωτοι. Γιατὶ ἐδῶ
ὁ θάνατος δὲν προειδοποιεῖ. Δὲν προπαρασκευάζει. Δὲν
ἔρχεται σιγά-σιγά, βοηθώντας τὸν ἄνθρωπο νὰ προσοι-
κειωθῇ τὴν ιδέα του καὶ νὰ τὴν συνηθίσῃ. Οἱ ναυτικοὶ ποὺ
χάθηκαν στὶς θαλάσσας πεθαίνουν συνήθως νέοι, γεροὶ καὶ
γεμάτοι ζωῇ. Φεύγουν μετὰ ἀκμαίας τὰς ζωτικὰς δυνάμεις
των, ὅπως οἱ πολεμισταί. Δὲν ἀρρωσταίνουν, δὲν πέ-
φτουν στὰ κρεβάτια. Δὲν ρέουν ἀργὰ προηγουμένως
καὶ δὲν ἀδυνατίζουν. Τέλος δὲν ἀξιῶνται τῶν περιποιή-
σεων καὶ τῶν τρυφεροτήτων, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης
τῶν ἰδικῶν τους. Δὲν μένει καμμιὰ μαρτυρία καὶ καμ-
μιὰ ἀνάμνησις ἀπὸ τῆς τελευταίας τους ὥρας, ποὺ θὰ ἦτο
αἰτία θρήνου στὴν ἀρχή, ἀλλὰ πηγὴ παρηγορίας μετὰ τὸν
καιρὸν, γιὰ κείνους ποὺ μένουν. Ἐπειτα οἱ θαλασσοπνι-
γμένοι στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὴς μεταθανάτιος τιμῆς. Πη-
γαίνουν ἀμοιρολόγητοι, ἀπαλτοὶ καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς τους
δὲν ἀπομένει οὔτε ἡ παρηγορία τοῦ τάφου τους. Ὅλα
αὐτὰ γιὰ τὴν ἑλληνικὴν μας ἀντίληψιν ποὺ περισσότερο ἀπὸ
κάθε ἄλλο ἀποστρέφεται καὶ ἀποκροῦει τὴν ἀμορφίαν καὶ
τὴν ιδέα τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξαφανίσεως σὸ θάνατο,
εἶναι φοβερά.

Ἀκόμη κ' ἡ Ἐκκλησία μας, μ' ὅλο τὸ βάθος τὸ ἀπέ-
ραντο τῆς καρτερίας ποὺ ἀντλεῖ ἀπὸ τὸν θεῖον ἰδρυτὴν
τῆς, κ' αὐτὴ αἰσθάνθηκε κατὰ ξεχωριστὸν τρόπο τὴν
δυσκόλη μοῖρα τῶν ἀγωνιστῶν τῶν θαλασσῶν. Ἀπόδειξις
ὅτι δέεται ξεχωριστὰ γιὰ τοὺς ἐν θαλάσῃ μακράν» καὶ
«ὑπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων». Ἐνας ἀπὸ τοὺς
ἐνδοξότερους πατέρας τῆς, αὐτὸς ποὺ ἦτο «κανὼν πίστει»
καὶ εἰκὼν πραότητος, ὁ θαυματουργὸς Νικόλαος, εἶναι
ταγμένος εἰς τὴν προστασίαν τοῦ λαοῦ τῶν ναυτικῶν.

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡθογραφικὰς
μαρτυρίας, ποὺ τὸ νόημά τους τὸ βαθύτερον εἶναι ἡ ἐξαρ-
σις τῆς ξεχωριστῆς θέσεως ποὺ κατέχουν στὴ συνείδησι
καὶ στὴν περηφάνειαν τοῦ λαοῦ μας οἱ ναυτικοὶ τοῦ ἀγῶ-
νιστοῦ, τῆς ξεχωριστῆς θέσεως ποὺ κατέχει στὴν ζωὴ
μας τὸ στοιχεῖο τῆς θάλασσης. Καὶ εἶναι τὸ πλέον φυσι-
κὸν τῶν πραγμάτων αὐτὴ ἡ ξεχωριστὴ θέσις. Ἡ πατρίδα
αὐτὴ, ποὺ εἶναι ἀπὸ 35 αἰῶνες ἔστις παγία καὶ μόνιμος

καὶ στέγη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπ' τὰ τρία τῆς σημεία τοῦ
ἡπειρωτικοῦ τῆς τμήματος εἶναι κυκλωμένη ἀπὸ θάλασσαν,
ποὺ μπαίνει ἀπὸ παντοῦ, εἰσχωρεῖ καὶ σχηματίζει κολπί-
σεις, ἄλλου βαθύτατες, ἄλλου πρὸς ῥηγές, σὰ νὰ τὴν ἀγκα-
λιάζῃ καὶ νὰ τὴν σφίγγῃ μετὰ ἀσθητο ἐρωτικὸ πάθος. Ὅσο
γιὰ τὸ ἄλλο, τὸ νησιωτικὸ τῆς τμήμα, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου
μικρὸ, αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μέγα πέλαιος σπαρμένο
ἀλλοῦ ἀραιά, ἄλλοῦ πυκνότερα καὶ συμπαγέστερα, μετὰ μι-
κρὰς στεριές. Ἡ θάλασσα ἐδῶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ
γίνῃ προέκτασις καὶ συνέχεια τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους καὶ
μαζί τείχος του καὶ δούλωμα.

Ἐνὰ τέτοιο περιβάλλον δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ καλ-
λιεργήσῃ καὶ νὰ ἐπεξεργασθῇ φυλὴν θαλασσομάχων καὶ
ποντοπόρων. Καὶ τέτοια ἦτο ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς ἱστορίας τῆς. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ ναυ-
τικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ναυτικῶν μέσων συμπίπτει ἡ
μεγάλῃ ἱστορικῇ τῆς ἐξόρμησης, ἡ ἀφομοίωσις τῶν πα-
λαιῶν αἰγυπτιακῶν καὶ φοινικικῶν στοιχείων, ἡ ἐπιβολὴ
τῆς ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ ἡ κυριαρχικὴ τῆς
ἀποκατάστασις εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ἀπ' ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς βγαίνει καὶ μένει κατακά-
θαρο καὶ ἀδιάσειστο νόημα: Ὅτι ὅλες οἱ ἐποχὲς τῆς
ἀκμῆς τῆς συμπίπτουν μετὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ναυτικῆς τῆς δυ-
νάμεως. Ὅτι ὅσκις οἱ χερσαῖες βάσεις τῆς εὐρέθησαν
ἐξασθενημένες ἢ ἀνίκανες ν' ἀντισταθῶν στὴν ὑπεροπλίαν
τῶν ἐχθρῶν τῆς, τὰ θαλασσινὰ τῆς ὁρμητήρια καὶ ἡ ναυ-
τικὴ τῆς δυνάμις κατάρθωσαν νὰ τὴν σώσουν. Ὅτι τέλος
καμμιὰ φορὰ ἡ νίκη δὲν τὴν ἐπρόδωσε σὸ ναυτικὸ πεδίο.
Τὸ νόημα αὐτό, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ποὺ ἔγινε
καὶ εἶναι συνείδησις τῶν Ἑλλήνων, ἐξηγεῖ καὶ τὸν ξεχω-
ριστὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον πάντα οἱ Ἕλληνες ἐκαμάρω-
ναν γιὰ τὴν ναυτικὴν τους δυνάμιν καὶ τὴν ὑπερήφανον
στοργὴν καὶ τὴν στοργικὴν ἐγκαύχησιν των διὰ τοὺς ναυ-
τικούς των. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει
καθόλου ὑπερβολὴ εἰς τὴν ὑπερήφανον αὐτὴν ἐγκαύχησιν.
Ἡ παλαιὰ παράδοσις καὶ τὸ ναυτικὸν πνεῦμα τῆς φυλῆς
εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διειρηθήσαμε περισσότερον ἰσχυρὸν καὶ
ποιότητος ἀναλλοίωτον οἱ Ἕλληνες. Τὸ ὅτι ἐξακολουθοῦ-
μεν πάντοτε νὰ κρατούμεθα εἰς τὴν πρωτοπορίαν τῶν
ναυτικῶν ἔθνων καὶ ν' ἀμιλλώμεθα ἐπιτυχῶς καὶ νικη-
φόρως εἰς ὅλα τὰ πελάγη καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὠκεανούς,
καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἀνταγωνισταὶ μας πλεονεκτοῦν κατὰ
τὰ μέσα, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ τὸ ἀμφισβητῇ. Οὔτε
τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ πεδῖον τῶν ναυτικῶν ἀγῶνων
κατορθώματα ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δεξιότητας τῶν ναυτικῶν
μας. Μετὰ τέτοια φυσικὰ ἐφόδια, μετὰ τέτοιες ἀρετὲς ναυτι-
κὰς, εἶναι πολὺ φυσικὸν ὁ Λαὸς μας νὰ μὴ δέχεται ὅτι
ἡμποροῦν νὰ τεθοῦν ὅρια εἰς τὴν ναυτικὴν του ἀνάπτυξιν.
Καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ἐνθουσιασμένοι καὶ εὐγνώμονες
γιατὶ ἡ μεταγωγιστικὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν σειράν των
μέτρων ποὺ ἐφήρμοσεν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἰδρυσιν τῶν
ἐλληνικῶν ναυπηγείων, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τελείας
κατανοήσεως καὶ συνεργασίας εἰς τὰς σχέσεις πλοικη-
τῶν καὶ πληρωμάτων, καὶ τελειώνοντας μετὰ τὴν σοφὴν πρό-
νοιαν ποὺ διαθέτει τὸ πρῶτον τοῦ φόρου ὑπεράξιας διὰ
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν μας πλοίων, θεμελιώνει καὶ
ἀσφαλίζει τὴν μεγίστην ἑλληνικὴν ναυτικὴν ἀκμὴν.

Καὶ τὸ μνημόσυνο τῆς Κυριακῆς, ποὺ ἦτο βέβαια
ἀφιερωμένον εἰς τοὺς ἥρωας καὶ τὰ θύματα τῶν ναυτι-
κῶν ἀγῶνων τοῦ ἔθνους, δὲν παύει ὡς τόσο ν' ἀποτελῇ
ἐπισημοτάτην ἀναγνώρισιν καὶ ἀπονομὴν ὑπεράτης τιμῆς
εἰς ὁλοκληρὸν τὸν ναυτικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς
ὑποσχέσεις καὶ τὰς δυνατότητας ποὺ φέρει μέσα του ὁ
κόσμος αὐτός.

Κδς

ΤΑ ΚΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Κάθε φοράν που ξορτάζεται ή 25η Μαρτίου και βλέπω όσα γράφονται για τό 21 πόσα πολύτιμα έγγραφα βλέπουν τό φώς, έρχεται στό νού μου τό δίκαιο, νομίζω, έρώτημα: 'Η Ιστορία απέδωσε άραγε τά του Καίσαρος τώ Καίσαρι; Καί πάντα την ίδια παίρνω απάντησι από τόν έαυτό μου: όχι. 'Η Ιστορία του 21 όπως έγράφη ήταν μονό- πλευρη, είχε μάλλον τοπικιστική μορφή και απέβλεπε νά έγκωμιάση ώρι- σμένα γεγονότα ενώ παρέδλεψε, ή πα- ρεποίησε, έστω και χωρίς σκοπό, άλ- λα ύψιστης σημασίας. Τους τελευ- ταιούς καιρούς μόνο ένεφανίσθη μία πλειάς νέων Ιστορικών ή όποία άνέ- λαθε τό δύσκολο αλλά και ώραίο αυτό έργο της άποκαταστάσεως της Ι- στορίας. Γιατί τό 21 έτσι πρέπει νά τό βλέπουμε, ως συνολικό άγώνα του έλληνικού έθνους και όχι ως άγώνα μόνο της Ρούμελης, ή του Μωριά, ή της 'Υδρας, ή όποιασδήποτε άλλης γωνιάς του 'Ελληνισμού. Κάθε λεπτο- μέρεια του άγώνος είχε την έπίδρασί της στό όλο, πολλές δε φορές έπίδρασι σημαντική. Κι' αυτό άκόμα τό δράμα της Χίου, που έχει στην ύφή του τόσον ήρωισμό και πατριωτισμό, επέδρασε πάνω στόν άγώνα όσο λίγα γεγονότα. 'Ός την εποχή εκείνη ή Εύρώπη ήταν αντιδραστική, ή 'Ελληνική 'Επανά- στασις την εύρισκε άκαρδη και σκλη- ρή γιατί έξακολουθούσε νά μένη κά- τω από την έπιρροή της 'Ιεράς Συμ- μαχίας. 'Όταν όμως έφθασαν οι πρώ- τες ειδήσεις για τίς σφαγές της Χίου, για τόν έξανδραποδισμό άναριθμήτων χιλιάδων, για την θυσία των ανθρώπων αυτών, που κανένα δέν θάχαν λόγο νά επαναστατήσουν — άφού 'ζούσαν εύτυχείς αυτόδιοικούμενοι — άν δέν τούς έφλεγε ό θερμότερος πατριωτι- σμός, άρχισε νά μιλά ή ψυχή των λαών, πράγμα που είχαν άποπολύ- στη σημασία. Κι' όμως στό δράμα της Χίου μένουν άκόμα πολλά κενά Ιστο- ρικά, ούτε κι' έτοποθετήθη όπως έ- πρεπε νά έχη τοποθετηθή στό πλαίσιο του 'Ελληνικού 'Αγώνος. Σ' αυτή έ-

πίσης τη συμβολή της Σάμου, που ήμπορεί νά θεωρηθή ένα αληθινό έπος — όχι μόνο δέν έπατήθηκε κατά τό διά- στημα του 'Αγώνος από τόν έχθρό, αλλά τά σώματα των Σαμίων αποθή- θαζόμενα στη μικρασιατική παραλία έφθαναν νά προχωρούν όλόκληρες ώ- ρες στό έχθρικό έδαφος — υπάρχουν πλείστες σελίδες λευκές που περιμέ- νουν τόν συγγραφέα τους. Τό ίδιο ά- κόμη δέν έχει τονισθή έπαρκώς ό ρό- λος της Κάσου, ή όποία άπετέλει την προφυλακήν του άγωνιζόμενου 'Ελλη- νισμού, εκεί στη φοβερή μόνωσί της, ούτε και της Κρήτης, ούτε και της Μα- κεδονίας. 'Αλλ' όπως σωστά παρατη- ρεί ό έκδότης του άρχείου της Κάσου <... ή νήσος αυτή και ή Κρήτη όπως και ή Μακεδονία μετά των ήγεμονι- ών άπετέλεσαν έν κρίσιμωτάταις του άγώνος στιγμαίς τους Ισχυρούς εκεί- νους βράχους έπ' των όποιων άν δέν έθραύσθησαν πάντως όμως σημαντι- κώς έξησθέντες σπουδαιότατοι κίν- δυνοι του έλληνικού επαναστατικού έγχειρήματος. 'Όπως δηλαδή κατά τάς άρχάς της 'Επανάστασεως τό αίμα της Κασάνδρας και του Δρα- γατσανίου έδωσε την εύκαιρίαν εις τόν Μωριά νά επικρατήση άσασο- ληθείσης της μεγαλυτέρας της Πύλης προσοχής με τό κίνημα τούτων, ούτω και ή Κάσος μετά των διωτόχων Ψα- ρών, κατά την κρίσιμωτάτην καμπήν του 1824, άνέκοψαν διά της τραγικής των Μοίρας την πρόσ την Πελοπόν- νησον προέλαιον του έχθρου, ήτις συν- τελουμένη τότε θά καθίστα προβλημα- τικήν την έκβασιν του όλου άγώνος, μεθ' άπάντων των γνωστών διά την ύπαρξιν του 'Ελληνισμού συνεπακολου- θημάτων. Διότι κατά την εποχήν εκεί- νην ό κίνδυνος δέν προήρχετο μόνον έκ της ένεργου και πολυτιμωτάτης διά την Πύλην επεμβάσεως της Αιγύπτου εις τά έλληνικά πράγματα, αλλά έκ του ότι ή επαναστατημένη 'Ελλάς έ- πλήρωνε τότε διά τό αίματός της βαρύτατον της Φυλής κληροδότημα. 'Ο Μωριάς, ή 'Υδρα και ή 'Ανατολική

'Ελλάς αλληλοσπαρασσόμεναι, ήσαν άνίκανοι νά παράσχουν και την έλα- χίστην πρόσ τό 'Εθνος βοήθειαν και ό μέν στρατός έτρεχεν από την Γα- στούνην εις τό Ναύπλιον και από την 'Αράχωβαν εις τό 'Αργος καταστρέ- φων τά πάντα πλην των τουρκικών δυνάμεων, ό δε στόλος, ό μόνος ένδε- δειγμένος νά προσπίση την κινδυ- νεύουσαν πατρίδα άκνητούσε, κα- θύσον των χρημάτων διασπαθιζόμενων ύπέρ της έπιτυχίας των κομματικών συμφερόντων, δέν είχεν ούδέ όβολόν πρόσ πλουν.

Κυρίως όμως ή συμμετοχή της Μα- κεδονίας τοποθετείται εις τό περιθώ- ριον της Ιστορίας και τά βιβλία της Ιστορίας που χρησιμοποιούνται εις τά σχολεία είναι τά περισσότερον άδικα στην έγγραφή του ρόλου των διαφό- ρων έλληνικών τημάτων στόν όλον άγώνα. Καί όμως ό ρόλος της Μα- κεδονίας ούτε μικρός ύπήρξε ούτε και χωρίς γενικώτερη σημασία. 'Η εύφορία της και ό πλούτος της ύπήρ- ξαν ή άφορμή νά βρίσκεται κάτω από την άγρυπνο έπιτήρησι του κατακτη- τού, ενώ έξ άλλου ή θέσις της ή γεω- γραφική, σταυροδρόμι άληθινό μετα- ξύ 'Ανατολής και Δύσεως και σημείο έπαφής μεταξύ των κήσεων της Τουρ- κίας στη Βαλκανική, επέβαλλε την πα- ρουσία Ισχυροτάτων στρατιωτικών δυνάμεων. Παρ' όλα αυτά όμως πολύ γρήγορα ύπήρξαν τρεις έστίες έπα- ναστατικές στην Μακεδονία, στη Νά- ουσσα, στη Χαλκιδική και στόν 'Ο- λυμπο, που θά μπορούσαν πολλά νά πράξουν, άν τό κίνημα ήταν καλύτερα παρασκευασμένο και άν πράγματι βρισκόταν επί κεφαλής του άγώνος ένας Κολοκοτρώνης ή ένας Καρα- ισκάκης. Τότε, όπως όρθώς παρα- τηρεί Μακεδών Ιστοριοδίφης, θά κα- τάρθωνονταν εκείνο που είχε στό νού του ό 'Υψηλάντης, ν' άποκοπών οι συγ- κεινώνες μεταξύ Μακεδονίας και Θεο- σαλίας, ώστε νά τουρκικές δυνάμεις και στη Ρούμελη και στό Μωριά και ίσως ή έλληνική έλευθερία νά μη έξασφαλι- ζόταν με τό πρωτόκολλο του Λονδί- νου του 1830, αλλά με την ειρήνη που θά ύπογραφόταν έξω από την Πόλη. Οι λίγες λέξεις που άναφέρου- νται παραπάνω άρκούν για νά ξεύρουμε για ποιά λόγο δέν κατωρθώθη. Καί έτσι όμως ή Μακεδονία έκράτησε Ισχυρότατες τουρκικές δυνάμεις που θάπαιζαν άλλοιώς πρωτεύοντα ρόλο στην επαναστατημένη 'Ελλάδα. Καί για νά τελειώσω με τά κενά αυτά της Ιστορίας, θάπρεπε κάτι άκόμη νά ξερουν τά 'Ελληνόπουλα: 'Ότι στη Νάουσα και άλλοι έγράφησαν σελί- δες που ένθυμίζουν τίς λαμπρότερες της έλληνικής Ιστορίας' ότι στόν κα- ταρράκτη 'Αραπίτσα της Ναούσης οι γυναίκες ήταν ή πόλις τους κατε- στράφη από τίς έχθρικές όρδες έπα- νελσθον χωρίς κανένα δισταγμό τό θαύμα του Ζαλόγγου.

'Αλλά νά μην λησμονήσετε ποτέ ότι διά τόν δρό- μον αυτόν θά σάς χρειασθή και ένα σπουδαιότατον πράγμα, θά σάς χρειασθή ή πειθαρχία, ή αυτοπει- θαρχία. Πρέπει νά μάθετε νά πειθαρχήτε σεις εις τόν έαυτόν σας. Πρέπει νά μάθετε νά πειθαρχήτε εις εκείνους οι όποιοι παρουσιάζονται μέσα εις τόν κύκλον σας και εις την έγργασίαν σας οι ικανώ- τεροι. Πρέπει νά έχετε τό θάρρος νά άναγνωρίσετε την άξίαν και νά πειθαρχήτε εις αυτήν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Χρ. 'Εμμ. 'Αγγελομάτης

Χρ. 'Εμμ. 'Αγγελομάτης

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΟΙΞΙ

'Αγαπητοί μου φίλοι,

Τό δειλινό της παραμονής της 'Εθνικής μας έορτής, ένας άπαλός, άρμονικός ήχος γέμισε ξαφνικά την άτμό- σφαιρα της όδοι Σταδίου. 'Ο ήχος έρχόταν από μα- κρυά, μά σιγά σιγά πλησίαζε και γινόταν πιο καθαρός. Δέν έχανε όμως τη λεπτότητα του, τόν ευγενικό του τόνο. 'Εμοιαζε σάν τό γλυκό, τό συγκρατημένο κελάδημα πουλιών, που τραγουδούσαν έναν ώραίο και σεμνόν ύμνο χαράς. Καί σέ λίγο, νά τα στ' αλήθεια τά πουλιά που κελαδοούσαν: μία μεγάλη όμάδα φαλαγγιτών, με βήμα ρυθμικό και παράστημα έπιβλητικό, κρατώντας όλοι από έναν πλαγιάυλο μπροστά στό στόμα, προχω- ρούσαν παίζοντας τόν ύμνο της Νεολαίας. Μπροστά τους κάποιος κρατούσε μία μεγάλη πινακίδα με τά γράμματα: ΛΑΜΙΑ.

Και νά τα στ' αλήθεια τά πουλιά που κελαδοούσαν. Εί- δατε καμιά φορά, όταν πλησιάξη ή άνοιξη, νάρχωνται κατά όμάδες, σειρές σειρές, τά χελιδόνια; 'Ετσι προχω- ρούσαν κι' εκείνο τό δειλινό τά παιδιά της 'Οργανώ- σεώς μας. Με τη μπλέ στολή τους, που μέσα στό σου- ρούπωμα φαινόταν πιο σκούρα άκόμη, έμοιαζαν πρα- γματικά με χελιδόνια, που μάς τά έστελλε ό έλληνικός κόμπος, για νά μάς φέρουν τό μήνυμα της 'Ανοίξεως, που, σάν πιο ζεστός εκείνος, τό είχε κι' όλας δεχτή να- ρίτερα από μάς.

Και τί άνοιξι! Τι ώραία, μεγάλη κι' ύπέροχη άνοιξι! Πόσο βαθεία νοιώσαμε όλοι τη γλυκειά παρουσία της, πόσο βαθεία άναπνεύσαμε τη ζωόγνο πνοή της, πόσο χαρήκαμε ως τά τρισβάθα της σκέψεως και της ψυχής μας την καθαρή, την δροσερή, την άναγεννητική άτμό- σφαιρά της!

'Εσείς, παιδιά, μάς την φέρατε αυτή την άνοιξη, έσείς! Σάν τά ώραία και μυρωδάτα λουλούδια που ξεπετά ή γόνιμη γή την άνοιξη, έστι και σεις ξεπεταχτήκατε από την άγνή καρδιά της 'Ελλάδος. 'Ενας γερός κι' ύγιής σπόρος είχε πέσει μέσα της — ό θεϊός σπόρος που της έρριξε ό 'Αρχηγός' κι' οι κρυμμένες άθάνατες δυνάμεις της πήραν με μιάς ζωή και δύναμι, και γονιμοποίησαν τόν σπόρο, και τόν έθρεψαν και τόν δυνάμωσαν και τόν έσπρωξαν προς τά πάνω, προς την έπιφάνεια, ζωο- τανόν, άκμαίον, πανίσχυρον. Καί ξεπεταχτήκατε έσείς, όχι άπλως μήνυμα, αλλά όλοζώντανι εικόνα, αυτούσια ή ύπέροχη μορφή της 'Ανοίξεως, της πιο ώραίας και πιο μεγάλης 'Ανοίξεως που είδαν 'Ελληνικά μάτια, της 'Εθνικής 'Ανοίξεως, που είναι ή πνευματική και ψυχική άναγέννησι και άναδημιουργία του 'Εθνους.

Την είδαμε στά γερά κορμιά σας' την χαρήκαμε στό σταθερό βάδιμά σας' την καμαρώσαμε στό άρρενωπό παράστημά σας' την παρακολουθήσαμε στις ύγιεις, πειθαρχημένες κι' εύγενικές έκδηλώσεις σας' την θαυ- μάσαμε μέσα στ' όδρά, άνδρικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας, μέσα στά όλόφωτα μάτια σας, μέσα στόν ζεστό και σταθερό τόνο της φωνής σας.

'Εσείς μάς την φέρατε, παιδιά, αυτή την 'Ανοιξη. Γέ- μισε ή 'Αθήνα, γέμισε ή 'Αττική, γέμισε ή 'Ελλάδα όλο- κληρη από τη μυρωδιά της, από τό φώς της, από την πνοή της. Τό 'Εθνος όλόκληρο, προσωποποιημένο από τόν Βασιλιά, εκπροσωπημένο από τόν 'Αρχηγό, σάς πα- ρακολούθησε από την εξέδρα της Λεωφόρου 'Αλεξάν- δρας κι' ένοιωσε και πίστεψε τό μήνυμα, την ύπόσχεσι, τόν όρκο που του δώσατε. 'Ω, άν ξεύρατε, άγαπητοί μου φίλοι, πόσες καρδιές συγκλονίστηκαν από συγκί- νησι, πόσα μάτια βούρκωσαν την ίερή εκείνη στιγμή!

Μέ όλη μου την άγάπη

Μελής Νικολαΐδης

Και πρό πάντων θέλομεν νά διαπλά- σθουν ρωμαλέα τά σώματά σας, όλων σας, και των άνδρών και των γυναικών. Δέν μπορείτε νά φτιάσετε οίκογένεια με σώματα καχεκτικά και έρρωστημένα. Μη λησμονήτε ποτέ ότι τό ιδεώδες της φυλής μας ήτο ό'ι μόνον νά παράγη μεγάλα πνεύματά, αλλά και ώραία και δυνατά σώματα. Καί αυτόν τόν σκοπόν έχει ή 'Οργά- νωσις της Νεολαίας.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Δέν είναι σχετικά πολύς καιρός από τότε που ή γυ- μναστική πήρε πρωτεύουσα θέσι τόσο στα σχολεία όσο και στις έξωσχολικές οργανώσεις της νεολαίας μας. Καί ήταν αυτό μία έπελγουσα άνάγκη, κάτι που έπρεπε νά είχε γίνει από παλαιότερα χρόνια. 'Η γυμναστική έχει έξαιρετική σπουδαιότητα για την άγωγή των νέων και συνδέεται, μπορεί νά πη κανείς, με αυτό τό μέλλον της φυλής. Μολονότι ή αξία των γυμναστικών άσκήσεων είναι αυτόνομη, ωστόσο λίγα λόγια πάνω σ' αυτό τό θέμα ίσως νά μην περιττεύουν.

Οί 'Ελληνες είναι ένας λαός που δέν υπερβάλλουμε άν πούμε πως άνατράφηκε με τη γυμναστική. Οί παλαι- στρες στην άρχαία 'Ελλάδα συγκέντρωναν καθημερινά τόν άνθό του 'Εθνους. Καί οι άγώνες, που ήταν άναπό- σπαστο συμπλήρωμα των μεγάλων έορτών, έδιναν την εύκαιρία νά έκδηλωθούν πανηγυρικά οι άθλητικές έπιδό- σεις του 'Ελληνισμού. Τό πνεύμα του σημερινού άθλητι- σμού είναι κληρονομία των άρχαίων μας προγόνων. 'Εκεί, στις παλαιστρος και στα στάδια, πρωτοφάνηκε, θαυμά- στηκε κι' έπεβλήθηκε για πάντα. Οί ποιητές της έποχής εκείνης άμιλλώντανε ποιός νά πρωτομάχη τους άθανάτους έφήβους, που έπειτ' από προπόνησι όλοκλήρων έτών και με μιάν ένταση των προσπαθειών τους θαυμαστή, αξιώνον- ταν νά κερδίσουν τό άτίμητο κλωνάρι της έλάας.

'Επειτ' από χρόνια σκοτεινά, όπου τό σώμα καταδι- κάζεται σέ άκνησία και μαρσισμό, φτάνουμε στά χρόνια τό νεότερο άθλητισμό. 'Η γυμναστική και ό άθλητι- σμός, άγαθά περιφρονήμένα ίσαμε τότε, άρχισαν νά ξανα- παίρνουν την πρώτη τους αίγλη. 'Αναγνωρίστηκε πως ή πρόσδος του πνεύματος μένει λιγυή και προβληματική χωρίς αντίστοιχη ανάπτυξη των σωματικών ίκανοτήτων. Τό «νοός ύγιής έν σώματι ύγιής» έγινε πασίγνωστη αλή-θεια. Τά γυμναστήρια άνοιξαν πάλι και νεολαία έλπίδο- φόρα τά πλημύρισε. Νέα ζωή άρχισε νά κυλά μέσα στον οργανισμό των φιλάθλων έθνών. 'Η νύστα που βάριναε τά μέλη άποτινάχτηκε με μιάς. Γεμάτοι όρεξι για δράσι ξεχύθηκαν οι νέοι από τους ναούς αυτούς όπου λατρεύε- ται ή ύγεια και ή όμορφιά. Τά κράτη, τό ένα μετά τό άλλο, φιλοτιμήθηκαν νά περιβάλουν με τη μεγαλύτερη συμπάθεια την κίνησι αυτή που αποβλέπει στην καλύτε- ρησι της ράτσας, στην έξασφάλισι του μέλλοντος, στην εύδαιμονία του συνόλου.

'Ενα σώμα γερό και γυμνασμένο δέν είναι μονάχα θετική έγγυησι για την πατρίδα σέ περίπτωσηι που αυτή θ' άπειληθή απ' τους έχθρούς της. Βοηθεί και στόν καθη- μερινό άγώνα της ζωής, σ' αυτή την ειρηνική πάλη που διεξάγει κάθε μέρα ό άνθρωπος για νά διασώση και πολ- λαπλασιάση τ' άγαθά του. Ζωή χωρίς άγώνα δέν έννοεί- ται. Σ' αυτόν λοιπόν τό νόμιμο συναγωνισμό, που περι- λαμβάνει όλα τά πρόσωπα μιάς κοινωνίας, οι ύγιέστεροι οργανισμοί έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες έπιτυχίας. Καί ό ρόλος της γυμναστικής στη διαμόρφωσι ανθρώπων γερών σωματικά και πνευματικά είναι από τους πιο άπο- τελεσματικούς.

Κλς

Η Έθνική έορτή έδωσε την ευκαιρία εις τον Έλληνα Λαόν να εκφράση και πάλιν όλόκληρον την αγάπην και τὰ αισθήματα της βαθείας άφοσιώσεώς του προς τὸ Σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Ἀνακτος καὶ πρὸς τὰ μέλη της Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Καὶ ἦσαν τόσον πηγαία τὰ αισθήματα ταῦτα καὶ τόσον εκδήλως καὶ ένθουσιωδῶς εξέφράζοντο, ὥστε νὰ δικαιολογῆται τελείως ἡ συγκίνησις τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἡ ὁποία τόσον καταφανῶς ἐζωγραφίζετο εις τὰ πρόσωπα Τῶν, διὰ τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν καλυτέραν αὔριον τοῦ ἡνωμένου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς ὁ Ἀρχηγὸς ἀόκνως ἀπεργάζονται.

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΗΜΟΤΗΣ

Εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ἡ Κοινότης Καλαθρύτων διὰ τὴν ἐμπνευσιν τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ἀνακηρύξη τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον ὡς ἐπίτιμον δημότην Καλαθρύτων. Ἡ τιμὴ ἀνταναντικᾶ πρὸς τὴν ὅλην Ὁργάνωσιν, ἡ ὁποία εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τοῦτο τὸ Κοινοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἤξιζε τῆς τιμῆς αὐτῆς, διότι αὐτὸς εἶχε τὴν ἐμπνευσιν τῆς Ὁργανώσεως τῆς δαφνηδρομίας καὶ αὐτοῦ ὑπῆρξε τὸ σκέδιον τῆς μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας ἐκτελέσεως ταύτης.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἡ τελευταία: Ἐνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐξέβραν τῶν ἐπισήμων πρὸ τῆς παρελάσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἑθνικῆς μας Ἐπετείου.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Ἑθνικὴν ἑορτὴν ἔδωσε τὴν ευκαιρίαν νὰ ἐκτιμηθῇ πρεπόντως ἡ πρόδοσις, ἡ ἀλματική, ποὺ ἐπετελέσθη κατὰ τὸ μεσολαβήσαν ἀπὸ τῆς προτελευταίας καὶ τῆς τελευταίας ἐπισήμου ὁμαδικῆς ἐμφανίσεως συγκροτημένων τῶν σχηματισμῶν τῆς περιφέρειας πρωτευούσης. Καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισις ὑπῆρξε μία ἐκπληξὶς διὰ τὸ κοινόν, διότι ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας. Ἡ παρέλασις ἔδειξε περισσότερον πάσης ἄλλης συμμετοχῆς τὴν σπουδαιότητα τῆς γενομένης ἐργασίας. Αἱ τριακοντα ὀκτὼ χιλιάδες, ποὺ παρήλασαν — καὶ πρέπει τοῦτο νὰ σημειωθῇ — δὲν ἦτο ὅλη ἡ διαθέσιμος δύναμις ποὺ θὰ μπορούσε νὰ παρατάξῃ καὶ ἐμφανίσῃ ἡ Ε.Ο.Ν. Ὡς ἓνα ποσοστὸν μόνον, ποσοστὸν ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ἀντεπροσώπευε τὴν πλέον ἐκλεκτὴν μερίδα τῶν νέων καὶ τῶν κοριθίων ποὺ συγκροτοῦν τοὺς τομεῖς τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Περιχώρων. Ἐμῖναι ἔξω τῆς παρελάσεως πολλαπλάσιαι χιλιάδες ποὺ μὲ κάποιαν, δικαιολογημένην, πικρίαν παρηκολούθησαν τοὺς παρελάνοντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀς ἡσυχάζουν. Ἀς εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἑορτασμοῦ, καὶ ἀς γνωρίζουν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ παρελάσουν περισσότερον τῶν 38 χιλιάδων, διότι ἄλλως θὰ ἀπαιτεῖτο διὰ τοῦτο χρόνος μακρὸς. Καὶ ἡ παρέλασις διήρκεσε 2 1/2 ὁλοκλήρους ὥρας, χρονικὸν διάστημα ποὺ ἐξήντησε τὰ περιθώρια τοῦ διαθεσίμου χρόνου.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς παρελάσεως εἶναι ἀναμφισβήτητος. Ἡ ἱκανοποίησις ἄλλωστε τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἡ ἐκφρασθεῖσα εὐαρέσκεια αὐτῶν ἦλθαν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐπιστέμουν κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον τὰ γενικά συγχαρητήρια διὰ τὰ ἐπιτευχθέντα λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐπιτυχία, βεβαίως, λαμβάνει μορφήν θριάμβου ἐάν λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ ἐν γένει, καὶ ἐιδικώτερον τῆς παρελάσεως, ἡ Ε.Ο.Ν. ἐστηρίχθη μόνον ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς δυνάμεων. Ὁλόκληρος ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία καὶ ἡ ἐπιτελικὴ ὁργάνωσις ἐγένετο ἀπὸ στελέχη τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, χωρὶς οὐδένον τὴν βοήθειαν! Τὸ πρόγραμμα — καὶ αὐτὸ σημαντικόν — ἐφημέριον μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὴν θετικότητα τῶν ὑπολογισμῶν ὧν ἐκείνων ποὺ ἐξεπρόσβην καὶ ἐπεξεργάσθησαν τὰ σχέδια. Ἀρκεῖ νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ δαφνηδρομία δὲν καθυστέρησεν οὔτε λεπτόν. Εἰς τὴν καθωρισμένην ὥραν οἱ δαφνηδρόμοι διήρχοντο ἀπὸ τὰ διάφορα χωρία, χωρὶς τὴν παραμικράν, τὴν ἐλαχίστην ἔστω, ἐπιβράδυνσιν. Ἡ κινητοποίησης ἐπίσης ἐγένετο μὲ ἀκριβειαν χρονομετρικὴν! Μὲ τάξιν, μὲ ταχύτητα, μὲ πειθαρχίαν, τὰ τμήματα, μὲ πλήρη τὴν σύνθεσιν τῶν εὐρέθησαν εἰς τοὺς προσδιορισθέντας τόπους καὶ παρελήφθησαν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἐγκαίρως εἰς τοὺς τόπους συγκεντρώσεως. Οὐδεμία ἐσθμητικὴ καθυστέρησις, ἀνωμαλία ἢ ἀσκοπος ἀναμονὴ! Καὶ ὅταν ἡ παρέλασις ἐτελείωσε, δὲν παρήλθον δύο ὥρες καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ μάζα τῶν 38 χιλιάδων παιδιῶν εἶχε διαμοιρασθῇ εἰς τὰς συνοικίας οὕτως ὥστε τὴν 8.30 ὅλοι οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰς οἰκίας τῶν.

Ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ ὅλη ἐπιτυχία ὀφείλεται — δὲν ὀμιλοῦμεν διὰ τὸν Κυβερνητικόν Ἐπίτροπον ποὺ ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς ὅλης ὁργανώσεως — εἰς τὸν σχόντα τὸ γενικὸν πρόσταγμα, τοὺς ἡγήτορας τῶν μεγάλων μονάδων, καὶ ἐιδικώτερον εἰς τὴν Διοικήτριαν καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως θηλέων, τὴν Διοίκησιν καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων πρωτευούσης.

Ὁ θρίαμβος ἐπίσης τῆς κινητοποιήσεως καὶ τοῦ ἐφοδιασμοῦ εἶναι κατὰκτησις τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἐπαινοὶ ἐπίσης ἐπιβάλλονται διὰ τὴν ἀρτίαν ὁργάνωσιν τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία, φυσικὰ, δὲν ἔλαθε τὴν ευκαιρίαν νὰ δράσῃ, καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐιδικότητων, αἱ ὁποῖαι ἐνεφάνισαν ἐλάχιστον ποσοστὸν τῆς ἐκπαιδευθείσης καὶ ὑπὸ ἐκπαίδευσιν δυνάμεως.

Οἱ ἡγήτορες τῆς Ε.Ο.Ν. ἔδρεψαν τὰς δάφνας τῶν. Εἶναι ἀξίον αὐτῶν. Ἀλλὰ, ὅπως εἶναι βέβαιον, δὲν θὰ ἐπαναπαυθοῦν ἐπὶ τῆς δόξης τῶν. Καὶ ὅπως εἶπεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, κάθε νέον βῆμα τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ εἶναι καλλίτερον καὶ κάθε νέα ἡμέρα διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. θὰ εἶναι λαμπρότερα ἀπὸ κάθε προηγούμενην.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἀπὸ τὸν δημοσιευθέντα προλογισμὸν τοῦ 1940 - 41 ἐκείνο ποὺ πρέπει νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ εἶναι ὅτι εἰς ἐποχὴν παγκοσμίου ἀναστατώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἀμυντικαὶ καὶ αἱ πολεμικαὶ δαπάναι εἰς ὅλας τὰς ἐμπολέμους χώρας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰς μὴ ἐμπολέμους καὶ οὐδετέρας ἐκφράζονται μὲ ἀστρονομικοὺς ἀριθμοὺς, τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον σημειώνει τὴν αὐξάνσιν τῶν ἐκτάκτων ἰδικῶν μας δαπανῶν συνεπὲς τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως εἶναι μᾶλλον μικρόν. Τοῦτο τὸ ὀφείλομεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν πρόβλεψιν τοῦ Κυβερνήτου. Χάρῃ εἰς αὐτὴν ἡ ἀμυντικὴ παρασκευὴ τῆς χώρας ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1936. Κατενεμήθη εἰς μίαν τριετίαν καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Κράτος νὰ ἐπιτύχῃ μὲ σχετικὴν ἀνεσιν τοὺς καλλιτέρους δυνατοὺς συνδυασμοὺς εἰς τὰς προμηθείας ὀλικῶ καὶ εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῶν. Ἐστὶ ὁ πόλεμος εἶρε τὴν χώραν μὲ προεχωρημένην τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῶν παρασκευῶν τῆς. Χωρὶς τὴν πρόβλεψιν τοῦ Κυβερνήτου καὶ διατὶ νὰ μὴ τὸ εἴπωμεν, χωρὶς τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ζήτημα ἂν θὰ εἶχε σκεφθῇ κανὲν ἀπὸ τὰ ἐπαγγελματικὰ συγκροτήματα, τὰ ὁποῖα ἐκυβέρνησαν τὴν Ἑλλάδα, ἢ, καὶ ἂν τὸ ἐσκέπτετο, ἂν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ ὅσα ἐπραγματοποιήθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς ὁργανώσεως τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης. Διότι διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἔφθαναν μόνῃ ἡ ἐξοικονομῆσις πιστώσεων καὶ οἱ ἐπιτελεῖς οἰκονομικοὶ συνδυασμοί. Ἐχρειάζετο καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς τάξεως, τῆς πειθαρχίας καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἡνωρημένον ἐθνικὸν φρόνημα, ποὺ χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ οὔτε ἡ εὐτακτοῦς ἐργασία ὧν τῶν κλάδων τῆς παραγωγῆς, ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς τὸ Κράτος τὴν εὐχέριαν νὰ εὕρῃ τὰ οἰκονομικὰ μέσα διὰ τὸν ἐπανοπλισμὸν τοῦ, οὔτε ἡ πρόθυμος διάθεσις τοῦ λαοῦ νὰ δεχθῇ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς θύσας ποὺ ἐχρειάζοντο διὰ τὸν ἐπανεξοπλισμὸν. Αἱ περιορισμέναι καὶ προσωρινοὶ χαρακτηρὸς φορολογίαι καὶ ἐπιβαρύνσεις, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει ὁ νέος προϋπολογισμὸς καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐξηγηθῇ κάθε πρόσδεξις ὥστε νὰ ἐπιπέσουν εἰς ὁμοῦς ποὺ ἡμποροῦν χωρὶς κόπον νὰ τὰς βαστάσουν. ἀποδεικνύουν ἐκείνο ποὺ πολλὰς φορὸς ἐτονίσσαμεν. Ὅτι δηλαδὴ τὸ μετανοουσιανὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον κατήργησε τὴν ψήφον, τὰ συλλαλητήρια καὶ τὴν ὁλγαγωγίαν, εἰς τὴν οὐσίαν ἀποτελεῖ Κράτος τόσο λαϊκὸν ὅσον δὲν ὑπῆρξε καμμίαν φορὰν τὸ κοινοβουλευτικὸν Κράτος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ ΚΡΗΤΗΣ

Συνεχίζομεν σήμερον τὰς ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Π. Δ. Θ. Ρεθύμνης:

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐρήκαμεν ἐξήντα νυχτερινὰς σχολὰς ἀναφαθῆτων, ἱδρυμέναι ἀπὸ τὴν Περιφ. Διοίκησιν ποὺ λειτουργοῦν εἰς ὅλον τὸν Νομὸν Ρεθύμνης. Σαράντα στρέμματα καὶ πλεον εἰδομεν καλλιεργημένα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κοριθίων εἰς τὰ περίε τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ ἑδαφῶν χερσῶν, τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτον ἐκαλλιεργήθησαν.

Δύο νοσοκομειακοὶ θάλαμοι τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου Ρεθύμνης περιβάλλουν τὰ ἀσθενοῦντα πτωχὰ κορίτσια τῆς Ὁργανώσεως, τῶν Ἐπαρχιῶν Ἰδία, ὑπὸ τὸ ἀγρυπνὸ μάτι τῆς Ἰδίας Διοικήτριας. Ἀπὸ μίαν ματιά στὰ νοσηλευτικὰ βιβλία τοῦ νοσοκομείου ἠριθμήσαμεν πλέον τῶν 800 ἡμερῶν νοσηλείας ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ἐντέθεν.

Γενικά ἀπὸ ὅτι εἰδομεν δὲν ἔμεινε καμμία ἀμφοβολία γιὰ τὴν προστάθεια τῆς ἐπιτυχῆς τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐγκυκλίων καὶ διαταγῶν τοῦ κέντρου.

Ἡ κίνησις τοῦ φαλαγγισμοῦ (τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ τῆς ὅλης κινήσεως) ὑπερβαίνει κατὰ ποσὸν εἰς τὸν Νομὸν Ρεθύμνης τὰ 3)5 τῆς ὅλης κινήσεως τοῦ εἰς τὴν ἄλλην Ν ἡσον.

Εἴπομεν, δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀρριδιότητα νὰ ἐξάρωμεν πράξεις καὶ ἔργα τὰ ὁποῖα οἱ φυσικοὶ προϊστάμενοι παρακολουθοῦν καὶ γνω-

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ρεθύμνης διανέμουσα τὸ λαϊκὸν συστάειν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ρεθύμνης.

ρίζουν. Μεταδίδομεν ἐντυπώσεις καὶ εἶναι φυσικὸν εἰς τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς νὰ κυριαρχῇ τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς τοῦ παρατηρητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ ἰδέα γιὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι δίδομεν ὅτι μποροῦμεν ἐμπεδῶνεται καὶ στερεοῦται.

ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ πόλις τῆς Κρήτης μὲ τὸ ἰδιαίτερον τοπικὸ χρῶμα τῆς, τὰ ὕψηλα ἐνετικά τεῖχη τῆς καὶ τὴν σφύρουν ἐμπορικὴν καὶ παραγωγικὴν τῆς κινήσιν, ἔχει ἐπίσης ἀγκαλιάσει τὴν ἰδέαν τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐξαιρετον ἐνθουσιασμόν.

Ὁ Ἐπίτιμος ἐκεῖ τῆς Ὁργανώσεως νομάρχης κ. Τσοῦσης ὡθεῖ καὶ προάγει τὴν ἰδέαν μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον μεταδίδει καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτόν.

Ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ποὺ ἀνέλαθεν ἐσχάτως, ὁ κ. Βιτωρύρης, εἶναι ἐπίσης ἕνας ἐκλεκτὸς ἐργάτης καὶ εἰμεθα βέβαιοι ἀπὸ ὅτι ἀντελήφθημεν ὅτι θὰ ἀποδώσῃ ἐκείνῳ ποὺ προσδοκᾷ ἡ Ὁργάνωσις ἀπὸ κάθε ἡγήτορα.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια θηλέων ἐπίσης κ. Φανουριάκη, ἡ ἀκούρατος αὐτῇ ἐργάτις τῆς Ὁργανώσεως, παρουσιάζει πλουσίους καρποὺς εἰς ὅλα τὰ χαρὰν μέτρα ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ἀξιόλογος ἰδιαίτερος καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ ἐπιδοσις τῶν φαλαγγιστῶν εἰς τὰ ὑφαντὰ καὶ τὰ κεντήματα, τῶν ὁποίων δείγματα θὰ λάθουν εἰς τὴν ευκαιρίαν νὰ ἴδουν εἰς τὴν προσεχῇ ἔκθεσιν, ποὺ, ὡς εἴπομεν, προετοιμάζει ἡ Ὁργάνωσις προσεχῶς.

Ἡ ἐγγραφή μελῶν συνεχίζεται ἀκόμη ἰδίᾳ εἰς τὴν ὑπαίθριον, ὅπου ἡ ἰδέα τῆς Ε. Ο. Ν. προάγει μέσῃ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἀγρότου πού καμαρώνει τὰ παιδιὰ νὰ προάγουν καὶ νὰ ἐκπαιδευθῶνται ἐθνικὰς κατὰ ἀπὸ τὰς σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν, ποὺ ἡ ἐγγραφή τῶν ἀθρόως συνεχίζεται.

Ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον, εὐγενῶν καὶ πατριωτικῶν ἰδεολογιῶν καὶ ἀγώνων ὁ ἄρχηγός καὶ ἡ Ὁργάνωσις ἀναμένουν δικαίως τὴν ὀψιότερη ἀπόδοσιν εἰς τὴν εὐγενὴ ἀμύλλαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἑθνικοῦ ἔργου τῆς Ε. Ο. Ν.

ΣΤΟ ΛΑΣΘΕΙ

Πνεῦμα ἐργασίας, πνεῦμα γαλήνης, πνεῦμα πίστεως, διὰ τὴν καλλιτέραν ἀρίστην ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸν νομὸν αὐτόν.

Ἡ ἰδέα τῆς 4ης Αὐγούστου γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ καὶ ἡ παρουσία τῶν ἐπιτελεσθέντων μεγάλων ἔργων ἐντὸς βραχείου χρόνου εἶναι ὁ καλύτερος ἀντὺς τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Κράτους, διὰ τὸν ἐγκαταλειμμένον ἄλλως ἐκείνῳ νομόν, τὸν ὁποῖον διασχίζουν κανεῖς

ΣΠΥΡΟΣ ΛΟΥΗΣ

Ὁ Σπύρος Λούης πέθανε!... Καὶ σὲ μίαν πάνδημη κηδεῖα ὡδηγήθη στὴν τελευταία τοῦ κατοικίας ὁ ἀπλοῖκος Ἀμαρουσιώτης, μὲ μεγάλες τιμές. Τὸ φτωχικὸ σπῆτι τοῦ Λούη στοὺς Μαρμαθαῖους γιὰ πρώτη φορὰ προσκύνησε σὲ δέκα χιλιάδες ἀνθρώπους, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, ἀπὸ τῆς φτωχολογίας μέχρι τῶν καλοντυμένων ἀστών ποὺ ἔφθασαν ἐπὶ πολυτελῶν αὐτοκινήτων στοὺς συμπαθεῖς ἀθηναίους πρόσδεξις.

Καὶ ὅμως ὁ Λούης, ἡ ἀθλητικὴ αὐτῆς δόξα τῆς Ἑλλάδος στὰ 1896, ἔμεινε ἀσχημὸς καὶ ἀπλοῖκος, ὅπως ἐξέκρινε στὴ δουλειά, νεροκουβαλήτης στὴν Ἀθήνα, μοιράζοντας τὶς στᾶνες στὰ ἀρχοντικά, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ πίνουν — καὶ μὲ τὸ δίκιο τους — τὸ νερὸ τοῦ Ἀδριανείου.

Κανένας δὲν φανταζόταν, βέβαια, πὼς θὰ γινόταν τόσο τιμητικὴ ἡ κηδεῖα τοῦ Λούη, μὰ καὶ οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ γινῆκαν ἦταν ἡ ἀπόστις φόρου τιμῆς στὸν νεκρὸ Ὀλυμπιονίκη, τὸν πρῶτο ποὺ δόσεως τὴν Ἑλλάδα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1896, τὸ νικητὴ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου.

Ἦταν ἀκόμη στὰ σπάργανὰ ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμός! Μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς πὼς δὲν ὑπῆρχε ἀθλητισμὸς στὴν Ἑλλάδα, στὴν κεντρία τοῦ ἀθλητισμοῦ, στὴν κοινὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων... Ὁ Κουμπερτέν σκέφθηκε τότε νὰ ἀναβίωσιν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, καὶ σὴν ἡ ἀπόφασις πάρθηκε ἡ Ἑλλάδα φυσικὰ προτιμήθηκε γιὰ τόπος ποὺ θὰ γίνονταν οἱ ἀγῶνες. Ὁχι βέβαια γιὰ τὸ τόπος αὐτὸς εἶχε ἀθλητισμὸ. Ὁχι γιὰ εἶχε νὰ ἐπιδεῖξῃ τίποτα τὸ σοβαρὸ, ἔστω καὶ ἐάν πέρασαν 70 χρόνια ἐλευθερίας... Καὶ οἱ ἀγῶνες προκηρύχθηκαν. Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐπιδεῖξῃ.

Ἐστὶ, ἐκ τῶν ἐνότων, προσπάθησαν καὶ νὰ κάμουν! Καὶ σὲ μίαν στιγμὴν ὁ προοριζόμενος ὡς δρομέας τοῦ Μαραθωνίου, ἔπρεε χάμα λιποθύμιος ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς λίγων χιλιομέτρων.

Ὁ Λούης τὸ εἶδε αὐτὸ! Τὸ ρωμέικο φιλότιμο ἔδρασε μέσα στὴ νεανικήν του ψυχὴ τῶν 26 χρόνων. Καὶ παρουσιάσθηκε νὰ τρεῖ!

Ὅλοι τὸν στραβοκούτταξαν. — Ἐσὺ; — Ἐγώ, εἶπε μὲ αὐτοπεποίθησι ὁ Λούης.

Καὶ ἔτρεξε. Τὸ Στάδιο βούϊζε ἀπὸ τὴς ἐπεφημέας τοῦ λαοῦ ποὺ τὸ εἶχε κατακλύσει. Ὁ νικητὴς ἔκανε τὸν γύρον τοῦ στίβου, καὶ σὺ δὲ διαστέλλετο αὐτὸ τὸ παραλήρημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶχε φθάσει σὺ κατὰκόρυφο! Ἄλλοι φώναζαν, ἄλλοι χειροκροτοῦσαν, ἄλλοι ἔκλαιγαν.

Τὸν δέχθηκε ὁ Βασιλεὺς, ὁ Γεώργιος Α'. Τὸν δέχθηκε ὁ Συγγρός! Τὸ εἶπαν τί θέλει νὰ τοῦ χαρίσουν. Μποροῦσαν νὰ τοῦ χαρίσουν τὰ πάντα. Ἦταν ἱκανοὶ νὰ τοῦ δώσουν χρήματα γιὰ νὰ ἀνοίξῃ μαγαζι, νὰ κἀν ἐπιχειρήσεις. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ὁ πέρφανος Ἀμαρουσιώτης.

Δὲν ζήτησε παρὰ νὰ πάρῃ τὴν κόρη ποὺ σὺ τρεῖς τοῦ τοῦ δῶσε λίγο νερὸ, κι' ἕνα ἄλλογο κι' ἕνα καρρότσι νὰ κουβαλᾷ τὶς στᾶνες τοῦ στίβου Ἀθῆναι. Αὐτὲς ἦταν οἱ μόνες του ἀξιώσεις. Τὶς πέτυχε καὶ τὶς δύο.

Κι' ἔτρεξε ἀποτραπῆναι ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα, χωρὶς νὰ δεχθῇ νὰ χάσῃ τὸν τίτλο τοῦ Ὀλυμπιονίκου σὲ ἄλλους ἀθλητικοὺς ἀγῶνες. Ἐτρεξε μὲ τὴν φῆμιν του... Στὰ τελευταία χρόνια εἶδε μὲ χαρὰ τὴν ἀνταλὴ τῆς 4ης Αὐγούστου... Κι' ἔτρεξε νὰ γράψῃ ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν Πατριωτικὴ Ὁργάνωσι, τὴν Ὁργάνωσιν τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως. Ἦταν εὐχαριστήσιμος μὲ τὴν Ἑθνικὴ Μεταβολή. Τὴν 25ην Μαρτίου, ἄρρωστος καθὼς ἦταν, βγήκε σὺ τὸν παρᾶρου νὰ δῇ τὶς ἐλληνικὰς σημαίες ποὺ κυματίζουν! Περμένει. Τὶς εἶδε. Ζήτησε καὶ τοῦ φέραν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσθγγελισμοῦ καὶ ἐκἀπαῖνε σὺ κρεββάτι του.

Τώρα πηγαίνω, εἶπε, εὐχαριστήσιμος. Ἀγωνίσθηκα γιὰ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα. Περσίνω... Καὶ πέθανε ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΓ. ΜΕΤ.

σήμερον δὲν ἀκούει παρὰ τὰς πλέον εὐγενῶνας ἐκφράσεις διὰ τὸν Ἀρχηγόν, ὅπ' ἀκούει εἰς ἄκρον.

Καὶ εἶναι φυσικὸν τὸ ἐκλεκτὸν τέκνον τῆς 4ης Αὐγούστου — ἡ Ε. Ο. Ν. — ἐδῶ νὰ ἔχῃ τὰς λαμπρὰς ἀποδόσεις, τὰς ὁποίας μὲ συγκίνησιν καὶ χαρὰν εἰδομεν καὶ ποὺ μὲ ἄλλη φορὰ, ὅταν μὲς δόξῃ ἡ ευκαιρία, θὰ δώσωμεν πλατύτερα. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Τουτουδάκης, καλὸς ἐργάτης τῆς Ὁργανώσεως, μὲς ὡμίλησε μὲ ἐνθουσιασμόν διὰ τὰς ἀποδόσεις ἰδιαίτερας τῶν τμημάτων Νεοπόλεως, Ἀγ. Νικολάου, Σητείας, Ἱεραπέτρας καὶ Βιάννου, τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἰδέας καὶ τὴν αγάπην πρὸς τὸν Ἀρχηγόν καὶ τὸν Κυβερνητικ

5. (Συνέχεια)

Σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές ξεχωρίζουν εκείνοι που είναι πλασμένοι ήρωες. Ο Αγαμέμνωνας είναι απ' αυτούς.

Όχι όμως πολύ με την αξιοπρέπεια που δίνει στον άνθρωπο η ήσυχη συνείδηση και με την πικρία πώς κανένας δε θα τον νοιώσει, λέει τοῦτα τὰ λόγια... απλά, χωρίς καμιά επιτηδευσια... Ός τόσο τι μεγαλείο κλείνουν μέσα στην ανεπιτήδευτη απλότητά τους! Είναι απόλογια μαζί και άνωτατο ήθικό δίδαγμα.

Ξέρω καλά και τι είναι λυπηρό και τι όχι και τὰ παιδιά μου τ' αγαπῶ τρελλός δεν είμαι.

Φρίκη με πιάνει πού τολμῶ μιά τέτοια πράξη μιά και νὰ τὴν ξεφύγω φρίκη, γιατί πρέπει. Θωρεῖτε τί στρατῆματα και τί καράβια κι' ἀρματωμένοι πόσο στέκουν βροσιδιάδες... νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν Τροία δεν είναι τρόπος.

Κι' οὐδὲ τὸ κάστρο τ' ἀκουσμένο της νὰ παύουν.

Αν, καθὼς εἶπε ὁ Κάλχας, δὲ σὲ θανατώσω. Τί τὸ στρατὸ πόσο τρελλὸς τὸν συνεπῆρε πανιά νὰ σκόψη γιὰ τὴ βέρθερη τὴ χώρα ταχιά, πού Ἑλληνόπουλα πιά νὰ μὴν ἀρπάξουν.

Κι' ἂν παρακούσω τὸ χρησμό, και σὲ και μένα και σ' Ἄργος τὰ κορίτσια μου θὰ μοῦ σκοτώσουν.

Δὲ μ' ἔχει δοῦλο του ὁ Μενέλαος, παιδί μου, κι' οὐδὲ τυφλὰ ἀκούω στὸ θέλημά μου. Μὰ ἡ Ἑλλάδα, και σ' αὐτὴν θέλω δὲ θέλω εἰς σὲ προσφέρω, δεν μπορῶ ν' ἀντιμωλήσω. Ὅσο περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι μας, παιδιά μου, πρέπει.

αὐτὴ νὰ στέκη καλύτερη κι' οὐδὲ σωστόναι. Ἑλληνες ν' ἀτιμάζονται ἀπὸ τοὺς βαρβάρους.

Ὁ Αἰγαμέμνωνας ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ φεύγει.

Καμιά ἐλπίδα πιά...

Ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες ἀρχίζει τὸ μοιρολόι. Κλαίνε και κλαίοντας ἀναθυμῶνται ὅλα τὰ περιστατικά πού τις ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Ἡ Ἰφιγένεια δραματίζεται τὸν τόπο ὅπου εἶχε γίνει ἡ μοιραία κρίση τοῦ Πάρι, αὐτὴ πού στάθηκε ἀφορμὴ στὴ συμφορὰ της.

Περιγράφει μὲ λαχτάρα τ' ἀνθισμένα λειβάδια, τίς δροσοπηγὲς μὲ τὰ λαγαρά νερά, τὰ ρόδα και τοὺς ὑακίνθους, ὅτι ἀγάπησε και μέλλει τώρα νὰ στερηθῇ τόσο πρόωρα...

Ἡ ζωὴ ἔχει ὁμορφιά και γλύκα πού ποτὲ δεν ἔχει νοιώσει τόσο δυνατὰ ὅσο τώρα. Κι' ἔτσι γεμάτη πίκρα κατεβαίνει πάλι ἀπὸ τὸ λαμπρὸ ὄραμα στὸ θρήνο...

Αὐτὸς ὅπου μὲ γέννησε τὴν ἀμοιρὴ ὅχι μανούλα, μανούλα! Ἐφυγε κι' ἀπροσάτευτη κι' ἔρμη μ' ἀφίνει.

Παραπονιέται στὴν Αὐλίδα πού δέχτηκε στοὺς κόλπους της τόσα πολεμικά καράβια... Παραπονιέται στὸ Θεὸ πού δεν ἔστειλε ἀνεμο γιὰ νὰ φύγουν και τελειώνει μὲ τὴ σκέψη πὼς ἡ γενιά τῶν ἀνθρώπων εἶναι πολὺ βασανισμένη.

Τὶ φοβερὸ ἀλήθεια ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, μιά βασιλοπούλα πού μονάχα τὴ χαρὰ της ζωῆς θάταν φυσικὸ νὰ

ξέρη νάχη φτάσει κιόλας σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπει ἀπὸ μακριὰ νάρχεται πολὺ πλῆθος.

Εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς... Φέρνει κακὲς εἰδήσεις. Ὁλος ὁ στρατὸς σηκώθηκε και ζητᾷ νὰ γίνει τὸ γρηγορότερο ἡ θυσία μιά και ἄλλη λύση δεν ὑπάρχει γιὰ νὰ σωθῇ ἡ κατάσταση. Παρὰ λίγο νὰ τὸν πετροβολήσουν, λέει, γιατί θέλησε νὰ ἀντιμωλήσει. Ἀκόμα και οἱ δικοὶ του οἱ Μυρμιδόνες τοῦ ρίχτηκαν.

Τὸν κατηγοροῦν πὼς σὲ μιά τέτοια κρίσιμη στιγμὴ πού ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ πὼς νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ της Ἑλλάδας, αὐτὸς σκέφτεται μονάχα τὸν ἑαυτὸ του και τὸ γάμο του μὲ τὴν Ἰφιγένεια...

«Ὡς τόσο μὴν ἔχῃς ἔννοια», προσθέτει στὴν Κλυταιμῆστρα πού ἀνυσχεῖ, «ἐγὼ τὸ λόγο πού σοῦ ἔδωσα θὰ τὸν κρατήσω. Δὲ μοῦ ἔμειναν πολλοὶ φίλοι καθὼς βλέπετε, μὰ και μὲ αὐτοὺς τοὺς λίγους θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς σώσω... Καὶ θὰ τὸ καταφέρω».

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἄσχημα. Οὐτὲ ὁ Ἀχιλλεύς μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ μιά και ὑποσχεθῇ, οὐτὲ ὁ στρατὸς βέβαια. Τὸ κακὸ θ' ἀνάψῃ... τ' ἀδέρφια θὰ χτυπήσουν τ' ἀδέρφια... Ποιὸς ἔξερει πόσο αἶμα θὰ χυθῇ τοῦ κακού.

Ἡ Κλυταιμῆστρα τυφλωμένη ἀπὸ τὸ μητρικὸ της πόνο δεν τὸ βλέπει... Πιάνεται ἀπὸ τὴ μὴν ἐλπίδα πού της ὑπολείπεται κι' ἀδιαφορεῖ γιὰ τί θ' ἀκολουθήσῃ... Χρειάζεται μιά γενναία εὐγενική χειρονομία πού ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἠθικὴ τάξη και προλάβῃ τὴν αἱματοχυσία. Μὰ ποιὸς θὰ τὴν κάμῃ;

Τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ σηκώνεται ὑπέροχη ἡ φυσιογνωμία της Ἰφιγένειας. Αὐτὸ τὸ ἀπλὸ κορίτσακι πού ἀνατράφηκε στὴ σκιά τοῦ γυναικίτη, σὰν περιστράκι ἄμαθο, πού μονάχα τὰ χόδια τῶν γονιῶν του γνώρισε...

πού ἔπλεσε δυνεῖρα γιὰ τὴ ζωὴ σύμφωνα μὲ τὴν παιδικὴ της φύση, ὅλο γαλήνη κι' ἀγάπη... δείχνει πὼς εἶναι ἀπὸ ράτσα ἡρωϊκή.

Μὰ ἂς τὴν ἀκούσωμε καλύτερα τὴν ἴδια καθὼς προβαίνει ἀνάμεσα στοὺς μαζεμένους ἐκεῖ ἄντρες και γυναῖκες και μιλεῖ...

«Ἀδिका μὲ τὸν ἄντρα σου θυμῶνεις, μάννα! νὰ καρτέρῃς τ' ἀδύνατα σωστὸ δεν εἶναι. Ὡς τόσο ἂς τὸν εὐχαριστήσωμε δεν ἔνο' μὰ ἀπ' τὸ στρατὸ δεν πρέπει νὰ καταριθῇ και συμφορῇ, ἔτσι ἀνυπερέυχτα, νὰ πάθῃ. Κι' ἀκούσε τώρα ποῖαν ἀπόφαση ἔχω πάρει... Πρέπει και ὅλα νὰ πεθῶν' τιμημένη ὅμως, χωρίς καμιά μου δεν ταϊρίζουν. Σκέψου τὰ μάννα, και θὰ δῇς πὼς ἔχω δικιο. Τώρα γυρίζει κατὰ μὲ ἡ μεγάλη Ἑλλάδα» στέκει ἀπὸ μὲνα νὰ κινηθῶν τὰ καράβια, οἱ Τρώες νὰ τιμωρηθῶν και πᾶ οἱ βαρβάροι νὰ μὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὸν τόπο μας γυναῖκες. Τοῦτα ἂς τὰ πετύχω μὲ τὸ θανάτὸ μου και δόξα κι' ὄνομα μεγάλο θ' ἀποκτήσω ἀπ' τὴ σκλαβιά πὼς τὴν πατρίδα ἔχω λυτρώσει.

Τὴ ζωὴ μου λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν ἀψηφίσω. Καὶ τὴς Ἑλλάδας εἶμαι κόρη και δικιά σου κι' ἀπὸ μὴνιάδες φεύγουσε πεζοὶ και νοῦτες γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν ὀχτὸρ και νὰ πεθάνουν τολμοῦν, γιὰ τὴν πατρίδα τὴν ἀδικημένη, ἐγὼ, μονάχα μιά ψυχή, θὰ τὸ ἐμποδίσω. Καὶ τί θ' ἀποκριθῶ, και πὼς θ' ἀντιμωλήσω;

Ξαφνιάζεται ἀλήθεια κανεὶς ν' ἀκούῃ τὴν Ἰφιγένεια νὰ μιλᾷ ἔτσι...

Πὼς μονομιᾷς δείχνει τόση ὠριμὴ σκέψη και γενναϊότητα ψυχική; Μὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπορία μπορεῖ μόνος του ὁ καθένας νὰ εὐώσῃ ἀπόκριση. Φτάνει νὰ σκεφτῇ πὼς ἡ ἀρετὴ πάντα συνοδεύεται ἀπὸ σευνότητα κι' ἀκόμα, πὼς ἡ Ἰφιγένεια πού εἶχε βέβαια ἀνατράφῃ ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κλεισμένη στὸ σπῖτι και φυσικὰ ἦταν ἄμαθη και ντροπαλὴ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, σὰν κόρη τοῦ Αἰγαμέμνονα, εἶχε ὅλα τὰ εὐγενικά ψυχικά γνωρίσματα τῆς γενιάς της. Ἰσα ἴσα στὸ σημεῖο αὐτὸ δείχνει πόσο βαθειὰ ὁ Εὐριπίδης ἐμπνέεται και συλλαμβάνει τοὺς τύπους του και πόσο μενᾶλος γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς εἶναι...

Πότε ἄλλοτε παρὰ σὲ μιά κρίσιμη στιγμὴ, ὁ ἀνθρώπος τινάζει ἀπὸ πάνω του κάθε τι πού εἶναι μονάχα ἐπιφάνεια, μάσκα κοινωνική, και δείχνει τὸν πραγματικὸ ἑαυτὸ του; Πόσες φορὲς σὲ παρόμοιες περιστάσεις φαινομενικὰ γενναῖοι δεν δείχτηκαν δειλοὶ κι' ἄκαρδοι, και ἄλλοι πού ἔζησαν σεμνὰ και δίχως θόρυβο κι' ἐπίδειξη, παρουσιάστηκαν πραγματικοὶ ἥρωες;

Ὅσοι βρίσκονται ἐκεῖ πέρα θαυμάζουν τὴν ἡρωϊκὴ ψυχὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Ὁ Ἀχιλλεύς περισσότερο ἀπ' ὅλους. Τὸ δείχνουν τὰ λόγια του:

Μακαρισμένον ὁ Θεὸς θὰ μ' ἔκανε ἄντρα ἂν σ' ἐπαίρνα γιὰ ταῖρι μου βασιλοπούλα. Ἀεζιγῆλευτὴ ἡ Ἑλλάδα ποῦχει ἑσένα και σὺ πού μιά σὰν τὴν Ἑλλάδα ἔχεις πατρίδα.

Στὴν οὐσία του τὸ δῶμα τελειώνει ἔδω. Ἡ ἡρωϊκὴ θυσία ἀποφασίστηκε ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν Αἰγαμέμνονα και τοὺς ἀρχηγούς πού ἀναγκάζονται ἀπὸ τίς περιστάσεις, μὰ κι' ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἰφιγένεια πού παρακινεῖται σ' αὐτὴ ἀπὸ ἀνώτατο πατριωτισμὸ και εὐγενεῖα ψυχικὴ ἀφθαστή.

Λένε πὼς ὁ Εὐριπίδης ἦταν μισογύνης, γιατί συχνὰ ἀλήθεια ἀφίνει ἔδω κι' ἐκεῖ χαρακτηρισμοὺς γιὰ τίς γυναῖκες πού δεν εἶναι καθόλου κολακευτικοί. Κι' ὅμως οὐτὲ ὁ Σοφοκλῆς οὐτὲ ὁ Αἰσχύλος, οἱ δυὸ μεγάλοι του ἀντίπαλοι στὴν τραγικὴ τέχνη, ἔδωσαν ἕναν τέτοιο τύπο σὰν τὴν Ἰφιγένεια πού εἶναι ἀτόφιος ἕνας θαυμασῖος ὕμνος στὴ γυναῖκα. Καὶ τί δεν ἔχει; Παρθενικότητα, τρυφερότητα, στοργὴ στοὺς γονεῖς της, καλωσύνη και μαζί ὑπέρτατο ἡρωϊσμὸ.

Τὰ ὅσα ἀκολουθοῦν τώρα δεν εἶναι παρὰ μιά φυσικὴ συνέπεια στὰ ὅσα ἔγιναν κι' ἀποφασίστηκαν νὰ γίνουν. Περισσότερο ἀπ' ὅλους πού ἡρίσκονται ἐκεῖ ψυχραῖμα εἶναι ἡ Ἰφιγένεια. Θαρρεῖς πὼς ἡ ἡρωϊκὴ ἀπόφαση τῆς ἔδωσε και ἀνάλογο θάρρος και τρόπους.

«Μήτε τὰ μαλλιά σου νὰ κόψης, μήτε μαῦρους πέπλους νὰ φορέσῃς» λέει στὴ μητέρα της. «Καὶ μήτε τάφο θέλω νὰ μοῦ κάνετε γιὰ νὰ πηγαί-

νετε και νὰ μοιρολογιέστε ἐκεῖ πάνω. Τάφος μου εἶναι ὁ βωμὸς τῆς Ἀρτέμιδας!»

Δίνει ἐπίσης παραγγελίες γιὰ τίς ἀδελφές της:

«Οὐτὲ αὐτὲς νὰ φορέσουν πένθιμα. Δεν πρέπει νὰ λυποῦνται μιά φορὰ πού ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη... Γιατὶ μὲ τὴ θυσία μου γίνουμαι λυτρωτὴς τῆς Ἑλλάδας...».

Ἀγκαλιάζει και φιλεῖ τὸν Ὀρέστη, πού μωρὸ καθὼς εἶναι κι' ἀνήξερο, δεν καταλαβαίνει τίποτα ἀπὸ τὴν τραγικὴ σκηνή... Ἡ στερνὴ της παραγγελία στὴ μάνα της εἶναι:

— Τὸν ἄντρα σου νὰ μὴν τὸν μισήσῃς...

Σὰ νὰ προφήτεψε ἡ ἡρωϊκὴ κόρη ποιὲς συμφορὲς θὰ ἔπρεψαν στὸ σπῖτι τῶν Ἀτρείδων ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία τῆς Κλυταιμῆστρας.

Δύο ἀκόλουθοι τοῦ Αἰγαμέμνονα τὴν ὀδηγοῦνε ὕστερα στὸ μέρος πού θὰ γίνῃ ἡ θυσία.

Θρήνος σηκώνεται δολοῦθε καθὼς ἡ Ἰφιγένεια φεύγει, ὅχι σὰν νυφούλα, ὅπως ταίριαζε στὴν ὁμορφιά και τὰ νεῖα της, μὰ σὰ μελλοθάνατη. Μὰ κείνη προχωρεῖ μὲ τὸ μέτωπο ψηλά. Φεύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ χωρίς δάκρυα μὰ μὲ περήφανα λόγια στὰ χεῖλη... Ἀκούστε πὼς μιλά:

«Ὅχι, μὴν κλαίτε! μὰ ἔσετε κορίτσια, ὁμνήσετε μ' ἕνα τραγοῦδι τοῦ Δία τὴν κόρη πού τέτοια τύχη μοῦ χαρίζει... Καὶ νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι τὸ τραγοῦδι σας... Φέρετε τὰ πανέρια κι' ἡ φωτιά ἂς ἀνάψῃ και τὸ βεῖς ἂς ἀπλώσῃ χερί στὸ βωμὸ ὁ πατέρας μου... Νίκη και σωτηρία στὴν Ἑλλάδα φέρνω.

Ἡ μάννα γῆ Πελαγονική και σὺ Μυκῆνα πού μ' ἔχεις ἀναθρέψει νὰ γίνω στὴν Ἑλλάδα φῶς... Ὡς, δὲ λυποῦμαι πού πεθαίνω...

Δὲ λυπᾶται ἀλήθεια; Εἶναι δυνατόν τὴ στιγμὴ τοῦτο πού ἡ καρδιά και τοῦ πῶ γενναίου ἀκόμα λυγίζει μπροστὰ στὴν διορφοῖα τοῦ ἀπάνω κόσμου πού χάνει, τὸ τρυφερὸ τοῦτο πλάσμα νὰ στέκη ἀλύγιστο; Ἡ μήπως πολλὰ ἀπὸ τὰ λόγια της ἔχουν κι' ἄλλη ἀφορμὴ... Νὰ γυρίσουν ἄλλοῦ τὴν προσοχὴ και νὰ παρηγορήσουν τὴν ἀπαρηγόρητη μάνα της;

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὰ μυστήρια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς;

Ὡς τόσο ὁ χορὸς παρακινημένος ἀπὸ τὴν Ἰφιγένεια ψάλλει πραγματικὰ ὕμνο στὴν Ἀρτεμῖν και τὴν παρακαλεῖ μαζί ἡ θυσία τοῦτο νὰ βγῇ σὲ καλὸ και νὰ στείλῃ ἀνεμο πρῶμο γιὰ τὰ καράβια. Ἔτσι ὁ Αἰγαμέμνωνας θὰ φορέσῃ τὸ στεφάνι τῆς νίκης, τὰ Ἑλληνικά ὅπλα θὰ τιμηθῶν και ἡ πατρίδα θὰ κερδίσῃ αἰώνια δόξα.

Τώρα στὸ μέρος πού τόσα τραγικά γεγονότα ξετυλίχτηκαν βασιλεύει ἄκρα σιωπὴ. Ἡ Ἰφιγένεια μὲ δούους τὴν ἀκολουθοῦν χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κοντινοῦ δάσους ὅπου βοῖσκει ὁ βωμὸς. Οἱ Χαλκιδιώτισσες γυναῖκες στέκουν σιωπηλὲς σ' ἀκρογιάλι ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ μεγάλη αὐτὴ στιγμὴ τῆς θυσίας, ὥρως και ἀκίνητες. Ἡ Κλυταιμῆστοα μῆκε στὴ σκηνή. Ἀν ἀφουγκραστῇ κανεὶς θ' ἀκούσῃ βέβαια τοὺς λυγμούς της...

Ξαφνικὰ ὅμως στὴν ἐπίσημη τοῦτο και φοβερὴ σιωπὴ ἀντηχεῖ τὸ βῆμα ἑνὸς ἀνθρώπου. Τρέχει κι' ἔρχεται...

Εἶναι ἕνας μαντατοφόρος. Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ. Φωνάζει:

Ἔσθε ὑγατέρα τοῦ Τυνδάρου Κλυταιμῆστρα ἔβγα ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃς...

Κι' ὅταν ἐκείνη παρουσιάζεται μπροστὰ του, τῆς λέει πράματα παρὰ ξένα και ἀπίστευτα κι' ὡς τόσο ἀληθινὰ...

—Φτάσαμε, λέει, ὀδηγώντας τὴν κόρη σου στὸ ἀνδρόπαρτο λειβάδι τῆς Ἀρτέμιδας, ὅπου συναγμένους μᾶς περιμένει ὅλος ὁ στρατὸς. Στενάζει ὁ Αἰγαμέμνωνας καθὼς βλέπει, κλαίει και σκεπάζει μὲ τὸ μανδύα τὸ πρόσωπό του. Ἡ Ἰφιγένεια τρέχει και γονατίζει μπροστὰ του... Λέει:

«Ἡρόα, πατέρα μου, μὲ τὴ θέλησή μου νὰ θυσιασθῶ μιά κι' ἔτσι πρόσταξε ἡ θεὰ γιὰ νὰ νικήσετε και νὰ γυρίσετε πάλι πίσω στὴν πατρίδα. Κανεὶς λοιπὸν ἂς μὴ μ' ἀγγίξῃ. Ἐγὼ μονᾶχα μὴν θὰ προσφέρω τὸ λαμῖό μου στὸ μαχαίρι τῆς σοφῆς...»

Ὁλος ὁ στρατὸς ἀκούοντας τοῦτα τὰ λόγια θαυμάζει τὴ γενναϊότητα και τὸν πατριωτισμὸ τῆς Ἰφιγένειας... Τότε ὁ κήρυκας ὁ Ταλθύδης προστάζει σ' ὅλο τὸ πλῆθος σιωπὴ και ὁ Κάλχας τραβάει τὸ λαμπερὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ θηκάρι του και τ' ἀπιδώνει πάνω σ' ἕνα πανέρι... Ὑστερα στεφανώνει τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ...

Ὁ Ἀχιλλεύς ἀπαγγέλλει τοῦτο τὴν προσευχὴ:

—Ὡς κόρη τοῦ Δία, πού κυνηγᾷς τ' ἀγρίμια, και νυρνώντας στὸν οὐρανὸ μᾶς φωτίζεις τὴ νύχτα, δέξου τοῦτο τὸ θῦμα πού σοῦ προσφέρει ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς και ὁ βασιλιάς

Αἰγαμέμνων, παρθενικὸ αἷμα διορφῆς κόρης και στείλε πρῶμο ἀνέρι στὰ καράβια μας γιὰ νὰ κυριέψουσι τὴν Τροία...

Ὁ ἱερέας παίρνει τὸ μαχαίρι στὰ χεῖρα κι' κοιτάζει πού νὰ γυτπήσῃ... Πόνεσε ἡ ψυχὴ μου, βασίλισσα, λέει ὁ μαντατοφόρος, κι' ἔβριξα ἄλλοῦ τὸ βλέμμα μου γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸ φοβερὸ ἔργο. Τότε ὅμως...

«Ὅλοι θ' ἀκούσανε τοῦ μαχαίρι τοῦ χτύπο μὰ τί ἡ παρθένᾳ ἀπὸγινε κανεὶς δεν εἶδε... Ὁ ἱερέας κι' ὅλος ὁ στρατὸς μαζί φωνάζει γιατί ἀνέλπιστο και θε κὸ εἶδε θάμα πού κι' ἂν ἀκόμα τὸ θωρᾷς δεν τὸ πιστεύεις... Στὸ χῶμα ἄλλαρι κοιτῶνται και σπαρταροῦσε μεγάλο, ἔχωρῳ και τὸ βωμὸ τῆς θεᾶς μὲ τ' ὅλο αἷμα τὸν δολοκλήρο εἶχε σοῦ ἀφίνω.

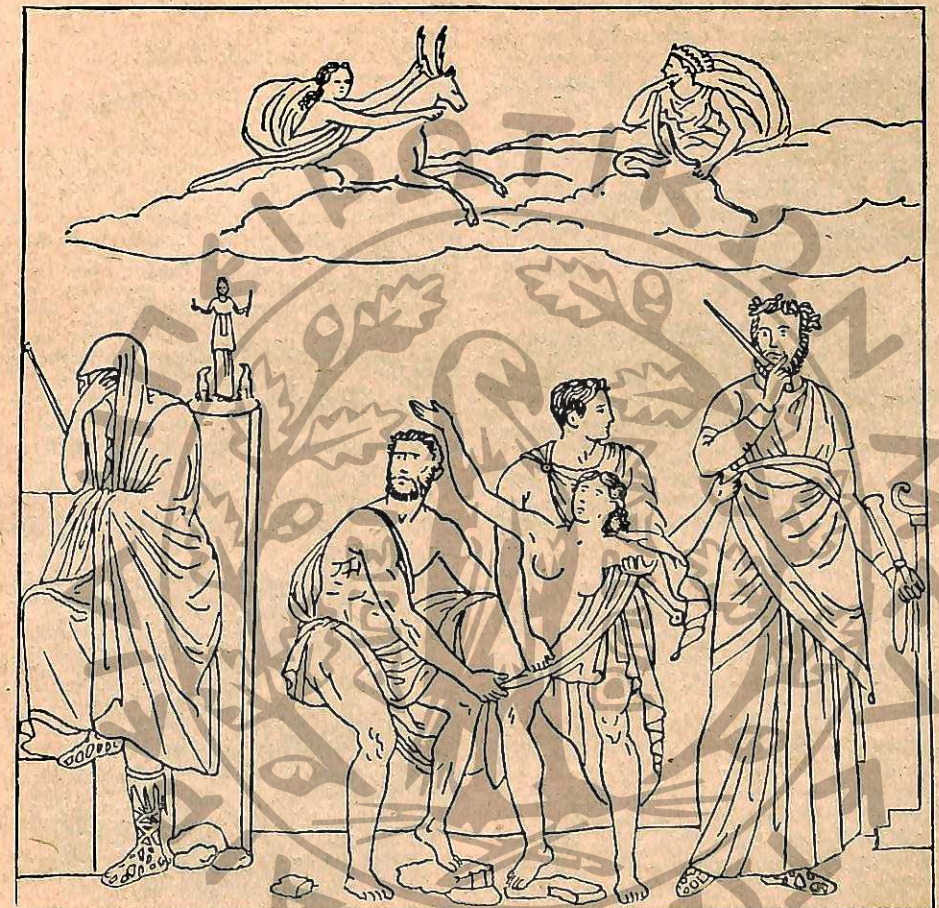
Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ, ἐξακολουθεῖ ὁ μαντατοφόρος, ὅλοι ἀναθαρῶσαν. Ὁ ἄντρας σου μ' ἔστειλε νὰ σοῦ φέρω τὴν καλὴν εἰδηση γιὰ νὰ γύψῃς νὰ κλαῖς και νὰ θρηνηῖς πιά τὴν κόρη σου πού τέτοια τιμὴ ἤπρε ἀπὸ τοὺς θεοὺς και κέρδισε ἀθάνατη δόξα.

Σὲ λίγο καταφτάνει κι' ὁ Αἰγαμέμνων γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ ὅσα εἶπαμε παραπάνω και ν' ἀποχαίρετῃ τὴν Κλυταιμῆστρα, γιατί ὁ ἀγέρας κι' ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ φυσᾷ και σφυρίζουν τὰ σκοινιά τῶν καραβιῶν.

Γυναῖκα, ἀπὸ τὴν κόρη μου μακαρισμένοι γενήκαμε, γιατί μὲ τοὺς θεοὺς πιά εἶ. Καὶ σὺ τοῦτο τὸ νεῖδος γιὰτὸ μὰς τὸ βλαστάρη πάρε και πῆγαινε στὸ σπῖτι ἤρθε ἡ ὥρα πανιά νὰ κανῇ ὁ στόλος γιὰ σοῦ ἀφίνω!

Ἡ Κλυταιμῆστρα πού δεν ξέρει ἂν πρέπει νὰ δώσῃ πίστι σ' ὅλα τοῦτα σωπαίνει μὰ οἱ Χαλκιδιώτισσες γυναῖκες...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 864)

Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας. (Ἀντίγραφο ἀπὸ τὴν περίφημη τοιχογραφία τῆς Πομπηίας).

9. (Συνέχεια)

Ο βάρβαρος μούγκρισε σά θεριό και χύθηκε να φύγει προς την οξω-πορτα, όπου ήταν το άλλοιο σελλω-μένο και τον περίμενε. Τό πλήθος τρώ-μαζε και τού έκαμε τόπο να περάση· ο βάρβαρος τώρα έφτανε τό άλλοιο, ήταν έτοιμος να πηδήξη, μά ο Περ-δίκκας κι' ο Κρατερός, με γυνιά σπα-θιά, τον πρόφτασαν. Με μιά σπαθιά ο Κρατερός τού έσκισε στά δύο τό κε-φάλι.

— Αφ'ήστέ τον! Αφ'ήστέ τον! φώ-ναζε ο 'Αλέξανδρος. Δέ φταίει αυτός. Μά ήταν άργά· ο βάρβαρος γκρεμί-στηκε χάμω και βρόντηξε στίς πλά-κες νεκρός.

Ο 'Αλέξανδρος κατέθηκε τά σκα-λοπάτια τού Παλατιού, έφτασε στή μέ-ση της αύλης, ζύγωσε τούς δύο Πέρ-σες, τόν 'Αρσίτη και τόν 'Αρτάβαζο, που στέκουνταν κι' έκαναν τούς αδιά-φορους. Έθεσε τά χέρια στους ώμους τους.

— Πηγαίνετε, τούς είπε, φευγάτε! Είστε βάρβαροι και γι' αυτό πολεμάτε με τέτοια άνανδρα μέσα τούς ξεθρού-σας. Πηγαίνετε! Γυρίστε στήν πατρι-δα σας. Μιά μέρα, γρήγορα, θα συναν-τηθούμε στους κήπους της Περγίας, να μετρηθούμε σάν άντρες.

Στράφηκε στό πλήθος.

— Κανέναν να μην τούς πειράξη! πρόσταξε.

Οι δύο Πέρσες, χλωμοί, άμυλητοι, γλιστρήσαν ανάμεσα από τό λαό κι' εξαφανίστηκαν.

Κ ε φ. 14.

Σάν άστραπή διαδόθηκε ή είδησι σέ δλη την πολιτεία.

— Λίγο έλειψε να δολοφονήσουν τόν 'Αλέξανδρο!

— Θυσίες να κάμουμε στους Θεούς· σώθηκε!

— Και ξερέτε ποιός τόν έσωσε; είπε ένας άξιωματικός στό πλήθος που ή-ταν συναγμένο απέξω από τό Παλάτι.

— Ποιός;

— Ένα παιδί. Ο γυιός τού γιατρού Φιλίππου.

— Ο Στέφανος! Ο Στέφανος! φώ-ναξαν μερικοί που τόν ήξεραν.

Σέ μίαν ώρα τ' όνομα τού μικρού φίλου μας έγινε ένδοξο. Ο Λεωνίδας κι' ο 'Ερμόλαος πηγαίνουν κι' έρχουν-ταν και καμάρωναν· ή 'Αλκα έπεσε στό λαιμό τού Στέφανου κι' έκλαιγε από τη χαρά της.

Κι' ή μητέρα τού Στέφανου, ή καλή 'Ελπινίκη, άγκάλιασε τό γυιό της.

— Παιδί μου, τού είπε, έγώ βούξαα τόν 'Αλέξανδρο και τόν άγαπάω σάν παιδί μου. Νάσαι καλά που τόν έσω-σες!

Κι' άρχισε πάλι να διηγάται τά θά-

ματα που έγιναν τη νύχτα που γεννή-θηκε ο 'Αλέξανδρος. Ένα μεγάλο άστρο φάνηκε στον ουρανό, τρείς άγ-γελιαφόροι ήρθαν την ίδια στιγμή κι' έφεραν τρία καλά μαντάτα στο βασι-λιά Φίλιππο:

— Ο Στρατηγός Παρμενίων νίκησε τούς βαρβάρους 'Ιλλυριούς· τό βασι-λικό άλογο νίκησε τούς 'Ολυμπιακούς άγώνες· ή 'Ολυμπιάδα· γέννησε γυιό.

Κι' ύστερα από λίγες μέρες έφτασε ειδησι από την Μικράν 'Ασία: Την ίδια μέρα που γεννήθηκε ο 'Αλέξαν-δρος ο μέγας ναός της 'Αρτεμης, στήν 'Εφεσο, κάηκε σύρριζα κι' οι ιερείς βγήκαν έξω και φώναζαν:

— Σήμερα κάπου γεννήθηκε ένα παι-δί που μία μέρα θα γκρεμίσει και θα ξαναχτίσει την 'Ασία!

Αυτά έλεγε ή καλή 'Ελπινίκη και δέ θα σταματούσε ή γλώσσα της άν δέ γτυπούσε ή πόρτα δυνατά.

Στό κατώφλι πρόβαλε ένας άξιω-ματικός. Πίσω του ένας δοϋλος κρα-τούσε ένα μεγάλο δέμα.

— Ο άξιωματικός έδωσε ένα γράμμα στήν κυρά 'Ελπινίκη, κι' άπίθωσε τό δέμα στήν αύλη:

— Από τό βασιλιά 'Αλέξανδρο, είπε, χαϊρέτσε κι' έφυγε.

— Τι νάναι; Τι νάναι; έλεγε ή κυ-ρά 'Ελπινίκη με περιέργεια. Τι νάναι;

Ο Στέφανος άνοιξε πρώτα την έπι-στολή· τά μάτια του είχαν βουρκώσει από τη συγκίνηση. Στήν αρχή δέν μπορούσε τίποτα να διαβάσει. Σιγά σιγά όμως άρχισε να διακρίνη· ή μη-τέρα του ήταν μπροστά του και τόν κοίταζε περήφανη:

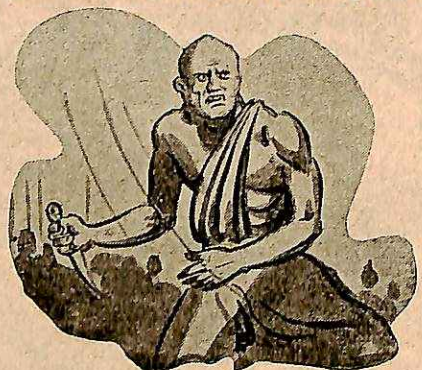
— Διάβασε δυνατά, παιδί μου, ν' ά-κούσω κι' έγώ! τού είπε.

— Ο Στέφανος διάβασε κι' ή φωνή έτρεμε:

— Ο 'Αλέξανδρος τού Φιλίππου στον άδερφό του Στέφανο· τό γυιό τού γιαν-τρού Φιλίππου και της 'Ελπινίκης,

Χαίρε!

— Από σήμερα σε διορίζω άκόλουθό μου. Θα κοιμάσαι στό παλάτι, κοντά

Ο βάρβαρος με τό μαχαίρι στό χέρι μούγκρισε σά θεριό.

στό δωμάτιό μου και θάρχεσαι μαζί μου όπου κι' άν πηγαίνω, σέ πόλεμο ή σέ ειρήνη. Φάνηκες έξυπνος και γεν-ναίος και τό αξίζεις.

Κι' άπόψε άμέσως σε καλώ στό Πα-λάτι, στό συμπόσιο που θα δώσω στους φίλους μου γιά τη διάσωσί μου.

Η μητέρα άγκάλιασε τό γυιό της και τά κλάματά της έτρεχαν.

— Γιατί κλαίς, μητέρα; ρώτησε ο Στέφανος ξαφνιασμένος.

— Δέν ξέρω, παιδί μου, δέν ξέρω, άποκρίθηκε ή άγαθή 'Ελπινίκη. Χαί-ρουμαι γιάτι μπαίνεις στό Παλάτι, ά-κόλουθος τού βασιλιόπουλού μας, τού άγαπημένου 'Αλεξάνδρου. Μά και λυ-πούμαι γιάτι δέν θα κοιμάσαι πιά σπι-τι μας και θα σε χάσω.

Σφούγγιζε τά κλάματά της, έκαμε κουράγιο, προσπάθησε να χαμογε-λάσει.

— Άνοιξε, παιδί μου, τώρα τό δέμα να δούμε τί σου στέλνει τό βασιλό-πουλο.

Γρήγορα γρήγορα άνοιξε ο Στέφα-νος και τι να δη! Μιά λαμπρή στολή βασιλικού άκόλουθου:

— Ένα μικρό σπαθί μ' όλόχρυση λαδή, μπρούντζινο σκαλισμένο θώρακα, ώραιες πέτινες περικνημίδες, κόκκινα σαντάλια...

— Παιδί μου, παιδί μου, φώναζε ή καμμένη ή μητέρα κι' έκλαιγε πάλι από τη χαρά της. Ο Θεός να με άλιώ-ση να σε δώ μία μέρα και στρατηγό!

Η πόρτα τη στιγμή εκείνη άνοιξε και μπήκε ο πατέρας τού Στέφανου.

— Ήταν σοβαρός· μά άν τόν κοίταζες καλά θα διέκρινες στό πρόσωπό του μία μεγάλη περηφάνεια που προσπα-θούσε να την κρύψει.

— Έβαλε τό χέρι άπάνω στό κεφάλι τού γυιού του, σά να τόν εύλογοϋσε.

— Είμαι εύχαριστημένος μαζί σου, Στέφανε, είπε μ' έπίσημη φωνή.

— Πατέρα, φώναζε ο μικρός, ο 'Α-λέξανδρος μ' έκανε άκόλουθό του!

— Τό ξέρω, άποκρίθηκε ο γιατρός· και ξέρω άκόμα πως σ' έχει καλέσει άπόψε στό συμπόσιο που δίνει στους δέ στενωτός φίλους του. Και γι' αυτό ήρθα να σου πώ μερικά πράματα να ξέρης, άν θες να σε άγαπούν και να σε τιμούν οι άνθρωποι.

— Σε άκούω, πατέρα, ψιθύρισε ο Στέφανος συγκινημένος κι' έσκυψε τό κεφάλι.

— Πρώτα πρώτα σου δίνω, παιδί μου, τούτη τη δύσκολη συμβουλή: Πο-τέ να μην είσαι εύχαριστημένος με δ,τι κάνουν. Πάντα να λές: «Δέ φτάνει! Πρέ-πει άκόμα να προσπαθήσω να γίνω πιό γενναίος, πιό καλός, πιό τίμιος!»

Νά μην κοιτάζης ποτέ τόν κατώτερό σου και να λές: «Είμαι καλύτερος από αυτόν» και να επαναπαύεσαι· μά

να κοιτάζης πάντα τόν άνώτερό σου και να λές: «Είμαι κατώτερος από αυτόν» και να σε πιάνη τό φιλότιμο και να προσπαθής και συ να τόν φτά-σης. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, πατέρα, ψιθύρισε ο Στέφανος.

— Έπειτα, έξακολούθησε ο Φίλιπ-πος, σου δίνω τούτη τη δεύτερη συμ-βουλή: Στους κατώτερους σου να μην είσαι άγριος και δεσποτικός· μά κα-λός και πρσος. Στους άνώτερους σου να μην είσαι περίφοβος ή κόλακας· μά άτρόμος και τίμιος. Να μην ξεχνάς ποτέ, μπροστά σε κανένα, πως είσαι έλεύθερος άνθρωπος.

— Δέ θα ξεχάσω ποτέ! ψιθύρισε πά-λι ο Στέφανος.

— Και μία τρίτη συμβουλή, Στέφανε, έξακολούθησε ο Φίλιππος: Να λές την άλήθεια και δ,τι θέλεις άς γίνη! Να μην καταδεχτής ποτέ να πής ψέματα.

— Όποιος λέει ψέματα είναι δοϋλος. Ένας έλεύθερος άνθρωπος, Στέφανε, λέει πάντοτε την άλήθεια.

Ο Φίλιππος σώπασε. Χαίδεψε τά μαλλιά τού γυιού του κι' είπε σε λίγο:

— Δέν έχω τίποτ' άλλο να σου πώ. Αυτά τά τρία φτάνουν. Και τώρα πή-γαίνε να ντυθής τη νέα στολή σου και τρέξε στό παλάτι. Έχε την ευχή μου και μην ξεχάσης ποτέ τις συμβουλές που σου έδωσα.

Ο Στέφανος φίλησε τό χέρι τού πατέρα του, πήρε τό πολύτιμο δέμα και μπήκε μέσα να ντυθής.

— Όταν βγήκε ή μητέρα του δέν τόν γνώρισε. Πώς έλαμπε σάν βασιλόπου-λο ο άγαπημένος μικρός γυιόκας της!

Ο μπρούτζινος θώρακας, τό χρυσό σπαθί, τά κόκκινα σαντάλια, τί ώ-ραία που τό πηγαίνουν! Η μάντα του τόν άγκάλιασε, τόν συνάδεδε ως την ξωπορτα και τόν φίλησε.

— Έχε την ευχή μου, Στέφανε, τού είπε με πνιγμένη φωνή από την συ-γκίνηση. Έγώ δέν ξέρω πολλά σάν τόν πατέρα σου κι' ένα μονάχα, παιδί μου, άκόμα σου παραγγέλνω: Ν' άγαπάς τούς ανθρώπους!

Κ ε φ. 15.

— Όταν έφτασε ο Στέφανος στό πα-λάτι και μπήκε στήν αίθουσα με τά στρωμένα τραπέζια, με τ' άναμμένα μπρούντζινα λυχνάρια άπάνω στους λυχνοστάτες, ώρα πολλή πηγαινε κι' έρχόταν και θαμάζε τις ζωγραφίες στους τοίχους.

— Ηξερε καλά τόν Όμηρο, ή μη-τέρα του όταν ήταν μικρό παιδάκι ά-κόμα τόν νανούριζε σιγοτραγουδών-τας στίχους από την «Ιλιάδα» κι' από την «Οδύσσεια». Και τώρα έβλεπε τοι-χογραφίες γύρω του τούς ήρωες που άγαπούσε: Τόν Όδυσσέα όταν σκίζη με τό καράβι του τη θάλασσα· όταν φτάνη στήν 'Ιθάκη και βλέπη τη γυ-ναίκα του, τη φρόνιμη Πηνελόπη· όταν τεκτώνη τό φοβερό τόξο και σκοτώνη τούς μνηστήρες...

Πιό πέρα ο Στέφανος βλέπει ζω-γραφισμένο ώραίο, με ξανθά μαλ-λιά, με δυνατό άθλητικό σώμα, τόν 'Αχιλλέα.

— Πώς μοιάζει στόν 'Αλέξανδρο, συλ-λογίστηκε ο Στέφανος, πως μοιάζει! 'Απαράλλαχτος!

(Ακολουθεί)

«ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΟΡΕΩΣ»

Ο έκδοτικός οίκος Δημητρίου Δημητρά-κου είχε την λαμπράν ιδέα να έκδώσει εις την σειράν των αρχαίων συγγραφέων «Τό Χρονικόν τού Μορέως», περί τού οποίου τό-σος γίνεται λόγος εις τας μελέτας περί της φραγκοκρατίας εν 'Ελλάδι και τού οποίου αι έκδόσεις είναι δυσπρόστοι, διά τό πολύ κοι-νόν, άν όχι σπανιόταται.

Τά «Χρονικά τού Μορέως» είναι τά περισω-θέντα κείμενα τού 14ου αιώνος, εις τά όποια περιγράφεται ή σταδιοδρομία τού φραγκικού πριγκιπάτου της Πελοποννήσου, τό όποιον, όπως είναι γνωστόν, ιδρύθη μετά την Δ' Σταυροφορίαν.

Ως άπόλυτος πηγή Ιστορίας δέν θα ήτο, βεβαίως, δυνατόν να θεωρηθή τό «Χρονικόν τού Μορέως», διότι και συγχύσεις έχει εις τά πρόσφατα κι' πράματα και από πνεύμα δυσ-μενείας προς τούς «Έλληνας έμφορείται, γραφέν, προφανώς, από άνδρων ό όποιος δέν ήτο καθαροίμιος «Έλλην ή φράγκος, άλ-λα γασμούλος. Έκ τών ανθρώπων δηλαδή έκείνων που προήλθον από την ένωση φράγ-κων Ιπποτών με έγχωρίους γυναικας.

Είναι όμως πολλάκις πολύ διαφωτιστικόν τό Χρονικόν διά τόν τρόπον που έξοϋσαν οι φράγκοι εις την Πελοπόννησον, διά την δια-βίωσιν των εις την 'Ελλάδα, άκόμη δέ ως στοιχείον γλωσσικόν ύψιστης σημασίας. 'Απέ-χει, βεβαίως, πολύ από τού να είναι τό ση-μαντικώτερον βιβλίον της νέας μας γλώσσης, όπως θέλει ο κ. Μ. Τριανταφυλλίδης. Αυτό όμως δέν σημαίνει ότι παρ' όλας τας φραγκι-κάς επιδράσεις, την σημειομένην πολλαχού αλλοίωσιν τού γλωσσικού μας πλούτου, δέν είναι πολύτιμον άπόκρημα διά τόν μελετητήν της Ιστορίας και της γλώσσης.

Ούσαιστικώς, δέν είναι εν τό διασωθέν χρονικόν τού Μορέως. Έχομεν τό χειρόγρα-φον της Κοπεγχάγης, τό όποιον θεωρείται τό αρχαιότερον και πληρέστερον, και άλλα σω-ζόμενα εις τας Βιβλιοθήκας τού Τουρίνου, τών Παρισίων και της Βέρνης. Παραλλήλως έχομεν εν Ιταλίαν κείμενον διασωθέν εις Βε-νελίαν, έκ διασκευής, κατά πάσαν πιθανότη-τα, έκ τού έλληνικού, τό άραγωνικόν τό πε-ριλαμδανόμενον εις την «Gran Cronica de los conquidores» και τό διασωθέν γαλλικόν εις Βρυξέλλας και δημοσιευθέν υπό τού Buchon, τώ 1835, ταυτοχρόνως μετά της πρώτης έκδό-σεως τού έλληνικού κειμένου της Κοπεγχά-γης. Τό γαλλικόν τούτο κείμενον φέρει τόν εξής τίτλον, όπως θα ήδύνατο ο έπιμεληθείς την άνα χείρας έκδοσιν κ. Π. Καλονάρος να μεταφράση εις την γλώσσαν τού Χρονι-κού: «Ετούτο ένι τό βιβλίον της Κουγκέ-στας της Κωνσταντινού Πόλης και τού βασι-λειού της Ρωμανίας και τού τόπου τού Πριγ-κιπάτου τού Μορέως, τό όποιον εϋρέθη μέσα εις ένα άλλο βιβλίον, όπου ήταν τού ευγε-νικού μπρού-μιού Μπαρτολομαίου Γκούζη, τού μεγάλου κοντοσταυλού και τό εχεν εις τό καστέλλιν του της Θησόδου».

Ο κ. Καλονάρος εις την παρούσαν έκδο-σιν, ή όποια έχει γίνει κατά τόν άρτιώτερον τρόπον και έχει πλουτισθή με δεκάδες φωτο-γραφιών από τούς τόπους και τά διασωζόμε-να λείψανα της φραγκοκρατίας, χρησιμοποiei τόν κώδικα της Κοπεγχάγης, τόν όποιον συνε-πλήρωσεν εις τά κενά του, από τό κείμενον τού παρισινού χειρογράφου και γενικώτερον έπεξεργάσθη με σπουδή, με βάσιν τά δια-σωθέντα και άλλα Χρονικά, εις τόν τρόπον ώστε να μη μένουσιν άπορία εις τόν νοήν τού άνα-γνώστου και να ήμπορή να θεωρηθή ή έκδο-σις Δημητράκου ή κατά τό δυνατόν άρτιω-τέρα.

Τό τονίζω αυτό, διότι δίκαιον είναι να μη μεμψιόυριζομεν συνεχώς, αλλά και να εξαίρωμεν εργασίας, αι όποιαι τιμούν και την έλληνικην έκδοτικήν τέχνην, άλλα και τούς ανθρώπους οι όποιοι, όπως ο κ. Καλονάρος, έσκυψαν έπάνω εις κείμενα, δόλοκληρα χρό-νια, έκοπίασαν, έκαμσαν επί τόπου έρευνας και άντρεύσαν την σήμεν ήτι οι «Έλληνες δέν είναι δι' έργα τά όποια απαιτούν μακρόν χρόνον και μεγάλους κόπους».

Θά ήθελα να ήμπορούσα να παραθέσω με-ρικά άποσπάσματα από τό Χρονικόν, ή, όπως τιλοφορείται τό χειρόγραφον της Κοπεγχά-γης, τό «Βιβλίον της Κουγκέστας». Αυτού-

χώς είναι άδύνατον και τά 'Ελληνόπουλα δε-άρκυσθόν εις τούς όλίγους αυτούς στίχους, διότι πρέπει να προστεθή ότι τό έλληνικόν κείμενον είναι τό μόνον έμμετρον.

Ο άφέντης της Καρύταινας ως έμαθε

ένταυτα

ότι έρχετον ό πρίγκηπας με τά φουσαάτα

Ιδπου ειχεν,

έκει εις τό παρεπόταμον άνέβαινε προς

Ιαυτον.

Ευθέως έκαβαλλίκευεν μετά τούς έδι-

Ικούς του

και ήλθεν εις συναπαντήν τού πρίγκηπα

ΙΜορέως.

Και πάλε από την 'Ακοθα ήλθε ό μισίρ

ΙΓατιέρης,

ό άφέντης τού κάστρου έκείνου, με τά

Ιφουσαάτα όπου ειχεν

έκεισε εις την Καρύταιναν ένώθησαν άλ-

Ιλήλους

έγνώμισαν τού καθενός τό τι φουσαάτα

Ιείχεν,

και ήρσαν διι ειχασιν οι δύο έκείνοι

Ιφλαμοιριάροι,

ό άφέντης της Καρύταινας κ' έκείνος της

Ι'Ακόδου,

άνθρώπους εις τά άλογα, καλά έκατον

Ιπηνήντα,

όπου ήσαν όλοι έκλεκτοι, στρατιώτες

Ιπαιδεμένοι

διακοσίους ειχασιν πεζούς, όλους άρμα-

Ιτωμένους.

«ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ»

Εις τά έκδοθέντα τελευταίως βιβλία διά τόν Τύπον, τούς ανθρώπους του, τά καλά του και τά κακά του, προστεθή από τινος ένα άκόμη υπό τόν τίτλον «Δημοσιογραφικά 'Α-νέκδοτα». Συγγραφέας του ο νέος δημοσιο-γράφος κ. Κ. Μάγερ, ό όποιος ύπήρξε μετά τού κ. Ι. Μύταλη, ό έτερος τών συγγραφέων της «Έλληνικής Δημοσιογραφίας». Θά ήθε-λα, όμολογώ, να γράψω τά καλύτερα λόγια δι' ένα εν πρώτοις νέον άνθρωπον που χα-ράσσει την σταδιοδρομίαν του εις τόν τομέα τών γραμμάτων και δεύτερον δι' ένα άνθρώ-πον ό όποιος ήθέλησε ν' άποτινάξη τόν ζυγόν της μελαγχολίας που χαρακτηρίζει την έπο-χην μας και να προσφέρει τό όγιές γέλιο. Άν δέν άποτινάξη όμως, τούτο παρήτρηση και άλλος, όποι ή Ιστορία της έλληνικής δημο-σιογραφίας γέμει τώπων και ανέκδοτων, που χαρακτηρίζονται από πρωτοτυπίαν, από μίαν διάθεσιν ήρωικής ζωής, που θα ήξισαν τόν κόπον να διακινώσθουν. Ο κ. Μάγερ παραθέ-τει άρκετά ανέκδοτα, είναι όμως μάλλον τε-τριμμένα και τά περισσότερα δέν θα ήξισ-κάν να μνημονευθούν. Η άγαθή του, όμως πρόθεσις μένει και αξίζει να σημειωθή ότι και αυτά άκόμη τά τετριμμένα ανέκδοτα ά-ποκτούν κάποιαν ζώην χάρις εις τό ρευστόν και άρροερόν ύφος τού κ. Μάγερ.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Έγγραψαν τόσα πολλά και τόσα κολα-κευτικά, όταν έξεδόθη εις πρώτην έκδοσιν τό κεφαλαίωδες τούτο σύγγραμμα διά την 'Ελ-ληνικην νομικην έπιστήμην, τού τακτικού κα-θηγητού τού Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου εις τό Πανεπιστήμιον 'Αθηνών κ. Σπυροπούλου, ώστε οιαδήποτε συμπληρωματική κρίσις να περιττεύη. Άλλωστε και τό γεγονός ότι έντός μιας έπατάσις έγχειρίσθη δεύτερα έκ-δοσις τού έργου, άποδεικνύει ποία ή σημασία του δι' έκπαιδευτικούς όσον και διά γενικώ-τερος σκοπούς. Ετό σύγγραμμα τούτο, γρά-φει ό καθηγητής τού Πανεπιστημίου τού Στρα-σβούργου κ. Ρέστλομτ, κρίνον τό έργον τού κ. Σπυροπούλου τό όποιον έξεδόθη συγχρό-νως και γαλλιστί, είναι συνταγμένον μετά πολλής διαφάνειας και με την τέχνην έκείνην της άπλοστεύσεως τών προτάσεων, τό μυ-στικόν της όποιας άνήκει εις έκείνους που δεσπόζουν άπολύτως, της πραγματευσμένης παρ' αυτών ύλης. Τό βιβλίον διαδίδεται εύκόλως, πρσγμα όπσνον δι' έπιστημονικόν σύγγραμμα. Δύναται μάλλον να έπω ότι ύπάρχει κάτι τό φωτεινόν εις την φράσιν τού κ. Σπυροπούλου που ένθυμίζει την αρχαίαν άρχιτεκτονικην της ώραιας του χάραξας.

Εις την νέαν ταύτην έκδοσιν ο κ. Σπυρό-πουλος έχει έπιφέρει άρκετά συμπληρώσεις, αι όποιαι συγχρονίζουσιν άπόλυτως τό έργον και τό εμπλαίσσινουν εις τά σημερινά γεγονό-τα, τά όποια επάβαλλον την διαρκή προσφυ-γην εις τό Διεθνές Δίκαιον.

Χρ. 'Αγγ.

«Αν η Σύρος είναι η πρωτεύουσα των Κυκλάδων, ονομαστή για την αρχαία ιστορία της όσο και για την σύγχρονη μεγάλη της ζωή, με το σημαντικό έμπορικό λιμάνι της στη Μεσόγειο θάλασσα, με τις μεγαλόπρεπες εκκλησίες της, τα επιθλητικά μέγαρά και τα δημόσια κτίριά της, με τον πλούσιο και άρχοντικό της κόσμο και τις θαυμαστές της εξοχές, η γειτόνισά της ή Τήνος είναι ονομαστή για τη μεγάλη και φεγγόβολη κορώνα που φορεί, κι όπου με ολόχρυσα γράμματα είναι χαραγμένος ο περίδοξος τίτλος «Νησί της Παναγίας».

Παντού και πάντα η χριστιανική πίστις και η λατρεία προς την Μητέρα του Χριστού εκδηλώθηκε και δεν παύει να εκδηλώνεται με την ίδια ψυχική θερμότητα, με την ίδια βαθύτατη συγκίνηση. Η Παναγία όμως λατρεύεται άκομη περισσότερο στα ελληνικά νησιά ως προστάτης μαζί και των θαλασσινών, όπως και ο Άγιος Νικόλαος, ιδίως δε στις Κυκλάδες.

Η μία και μεγάλη Παρηγορήτρα, ο φάρος της πίστωσης και της σωτηρίας των Χριστιανών, υπό διάφορες ονομασίες λατρεύεται στις Κυκλάδες, Ευαγγελίστρια στην Τήνο, Τουρλιανή στη Μύκονο, Καταπυλιανή στην Πάρο, Πανάγραντος στην Άνδρο, Κανάλα στην Κύθνο, Καστριανή στην Κέα, Χρυσοβιώτισσα στην Άμοργο κλπ.

Μόλις το βαπόρι άγναντέψη από τ' άνοιχτά της Τήνου, άπάνω απ' όλα τα σπιτία της πολιτείας βλέπουμε να στέκη κυρίαρχος ο επιθλητικός ναός της Μεγαλόχαρης. Πίσω του όρθώνονται λόφοι και βουνά με άνάμεσό τους την κορφή του Έξώμπουργκου, όπου παλαιότερα ήταν χτισμένο ένα βενετσιάνικο κάστρο. Σ' έναν από τους ψηλότερους λόφους γράφεται σάν ολόλευκη άητοφωλή, το παμπάλαιο γυναικείο μοναστήρι, σεμνό καταφύγιο γαλήνης και προσευχής.

Τά βουνά της Τήνου είναι όλα γυμνά από πρασινάδα, αλλά όχι και γι' αυτό άντιασθητικά. Έχουν ωραίες και μαλακές καμπύλες. Τη μονοτονία τους διακόπτουν τά γραφικά κάτασπρα χωριουδάκια.

Η ξεραίλα των βουνών της Τήνου προέρχεται από τους φοβερούς ανέμους που δέρνουν το νησί από παντού και που γι' αυτό δεν μπορεί πουθενά να βλαστήση δέντρο ή φυτό, έκτός από δύο ή τρία χωριά πιό ύψηνεμα. Τό πιό ψηλό βουνό της Τήνου λέγεται Τσικνιάς.

Κατά τη μυθολογία εκεί άπάνω κατοικούσε ο θεός των ανέμων, ο Αίολος. Όταν ο Ήρακλής έσκότωσε τους δυό γιους του Βοριά, τó Ζήτι και τόν Κάλαια, λέει άκόμα ο μύθος ότι τους έθαψαν άπάνω στόν Τσικνιά κι' έβαλαν άπάνω στόν τάφο τους μία κολώνα που διαρκώς έκινιότανε από τó βόγγο και τη μανία του πατέρα τους.

Άπό τά παλαιότερα χρόνια ή Τήνος ήταν ονομαστή τόσο γιατί είχε μεγάλα λατομεία, απ' όπου έβγαζαν τά περίφημα πράσινα μάρμαρα, όσο

και γιά τόν περίφημο ναό του Ποσειδωνος.

Τώρα τόπος λατρείας και θεραπείας είναι ο ιερός ναός της Ευαγγελίστριας, που συγκεντρώνει δυό φορές τó χρόνο, του Ευαγγελισμού και της Κοιμήσεως, χιλιάδες τούς πιστούς από τά πέρατα της γής, που έρχονται με βαθύτατη εύλαβεια να προσκυνήσουν τη Μεγαλόχαρη και να ζητήσουν τη βοήθειά της.

Άς δούμε τώρα πώς έχτιστηκε ο μεγάλος αυτός ναός.

Τό μέρος αυτό παλαιά ήταν ένας άγρος κάποιου χωρικού που τόν έλεγαν Δοξάρα. Άπό καιρό φανεωνότανε, στόν ύπνο ενός γέρου κηπουρού Πολυζώη και μιάς καλογρηάς Πελαγίας, ή Παναγία κι' όλο τούς έλεγε ότι σ' αυτό τόν άγρό ήταν ή εικόνα της. Ότι έπρεπε να σκάψουν να την εύρουν και να της χτίσουν εκεί μία εκκλησία. Με τά πολλά, άφού έσκαψαν κάμποσες ήμέρες, ή εικόνα του Ευαγγελισμού ήρθε στό φώς, στις 30 του Γενάρη 1823. Όλες οι Κυκλάδες ξεσηκώθηκαν κι' έτρεξαν να την προσκυνήσουν. Μεγάλες δωρεές άρχισαν να γίνονται τότε γιά την άνεγερσι του ναού. Λιτανείες και προσευχές άκούονταν κάθε μέρα και τό σπουδαιότερο απ' όλα ή Παναγία έκανε θαύματα τό έν' άπάνω σ' άλλο. Τυφλοί είδαν τó φώς τους, παράλυτοι βρήκαν την ύγεια τους, τρελλοί τó λογικό τους. Στή θέσι όπου βρέθηκε ή εικόνα έτρεχε άγίασμα, όπως και τώρα εξακολουθεί να τρέχη. Εκεί έγινε ή πρώτη εκκλησία με τό βαπτιστήριό, όπου μέσα σε μαρμάρην κολυμβήθρα έβαπτιζόνταν όχι μόνο χριστιανοί αλλά και άλλόθρησκοι. Με τά χρόνια ή εκκλησία έγινε θεώρατη μέσα στόν άπλόχωρο περίβολό της που τόν περικλείουν ή σειρές των άμέτρητων κελλιών, οι βιβλιοθήκες, τά σκευοφυλάκια, τό μουσείο των Τηνίων καλλιτεχνών.

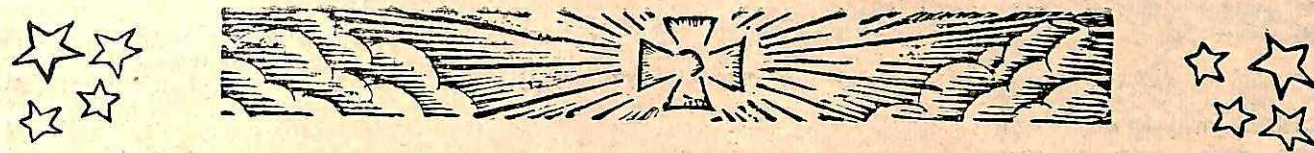
Στόν κύριο ναό άνεβαίνουμε από δύο μεγαλόπρεπες μαρμάρινες σκάλες, κι' άφού βρεθούμε σε μία άπεραντη ταράσσα με άνοιχτές καμάρες, μπαίνουμε στην εκκλησία. Σ' άριστερά μας λαμποκοπάει ή θαυμα-

τουργή εικόνα της Θεοτόκου. Άστράφει απο την πληθώρα των άμέτρητων χρυσαφικών, από τις διαμαντόπετρες, τά μαργαριτάρια, τά πολύτιμα κάθε χρώματος πετράδια που τις έχουν άφιέρώσει οι εύλαδικές ψυχές των χριστιανών. Έκείνο που προσελκύει άληθινά μιά συναρπαστική έντύπωση είναι τούτο:

«Ανάμεσ' από τις βαρειές μαρμάρινες κολώνες, τούς θόλους και τις άψίδες της εκκλησίας είναι δεμένες πολλές αλυσίδες απ' όπου κρέμονται άμέτρητα άφιερώματα, μικρά και μεγάλα καντήλια, με καράβια, βάρκες, βαπόρια, χρυσά και άσημένια κρεμασμένα κάτω από κάθε καντήλι, σχηματίζοντας ένα ολόκληρο δάσος άστραφτερό άπάνω απ' τό κεφάλι μας. Κρέμονται άκόμα και σπιτία και ζωάκια άνθρωποι, αλλά κυριαρχούν τά πλεούμενα. Μέσα στις άναλαμπές των άκτίνων του ήλίου, των άναμμένων λαμπαδων και των καντηλιών, όλ' αυτά τά άφιερώματα γεμίζουν με μία έκτυφλωτική λάμψη τó έσωτερικό της εκκλησίας. Σ' έν' απ' αυτά τά καντήλια κρέμεται κι' ένα χρυσό ψαράκι. Καθώς μου διηγούνται, αυτό τό ψάρι, στό φυσικό του βέβαια μεγάλο, έσωσε από ναυάγιο ολόκληρο καράβι. Άπό χτύπημα σε βράχο σχηματίστηκε μία τρύπα στό σκάφος. Τά νερά έμπαιναν στό άμπάρι κι' οι ναύτες δεν μπορούσαν να τά σταματήσουν. Ο καπετάνιος επικαλέστηκε τότε τη Μεγαλόχαρη. Τά νερά σταμάτησαν άμέσως. Τί είχε συμβή; Ένα μεγάλο ψάρι είχε σφηνωθεί στην τρύπα του καραβιού. Έτσι ή Παναγία έκανε τό θαύμα της. Αυτό δεν είναι παραμύθι, αλλά ζωντανή αλήθεια. Όπως ζωντανές αλήθειες είναι τόσο και τόσα άλλα θαύματα που θά ήθελε κανείς τόμους ολόκληρους να γράψη γιά να τά διηγηθή. Άς πούμε μόνο άκόμη και τό θαύμα που έγινε σ' έναν Τούρκο χιλίαρχο, Μουσταφά Άγιά, που ήταν από χρόνια παράλυτος. Ήρθε στην Τήνο, προσκύννησε με πίστι ή Βαγγελίστρια κι' άμέσως γιάτρευτηκε. Γιά δείγμα της εύγνωμοσύνης του έστησε στόν περίβολο της εκκλησίας ένα μεγαλοπρεπέστατο σκαλιστό μαρμάρينو συντριβάνι, όπου γίνονται από τότε οι μεγάλοι Άγιασμοί και που στέκεται όλος ο κόσμος των προσκυνητών και τό θαυμάζει. Άθηνά Ταρσούλη

Γενική άποψις της Τήνου. Σχέδιον Άθ. Ταρσούλη.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (14ης Άπριλίου)

Τό καιρό εκείνο παραλαμβάνει ο Ίησους τούς δώδεκα μαθητάς αυτού και ήρξατο αυτοίς λέγειν τά μέλλοντα αυτός συμβάλειν' ότι ίδού άνεβαίνουμε εις Ίεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοίς άρχιερείς και τοίς γραμματεύς, και κατακρινούσιν αυτόν θανάτῳ και παραδώσουσιν αυτόν τοίς έθνεσι, και έμπαίξουσιν αυτόν μαστιγώσουσιν αυτόν και έμπύσουσιν αυτόν και άποκτείνουσιν αυτόν, και τη τρίτη ήμέρα άναστήσεται.

Και προσπορεύονται αυτόν Ίάκωβος και Ίωάννης οι υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες: Διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ο εάν αϊτήσωμεν ποιήσης ήμίν. Ο δε ειπεν αυτοίς: τί θέλετε ποιήσαι με ύμίν; Οι δε ειπον αυτός: δός ήμίν ίνα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευώνυμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου. Ο δε Ίησους ειπεν αυτοίς: ούκ οίδατε τί αϊτείθε. Δύνασθε πιείν τό ποτήριον ο έγώ πίνω, και τό βάπτισμα ο έγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; Οι δε ειπον αυτός: δυνάμεθα. Ο δε Ίησους ειπεν αυτοίς: τό μέν ποτήριον ο έγώ πίνω πείσθη, και τό βάπτισμα ο έγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε: τό δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευώνυμων ουκ έστιν έμδον δοῦναι, αλλά οίς ήτοίμασται. Και άκούσαντες οι δέκα ήρξαντο άγανακτείν περι Ίακώβου και Ίωάννου. Ο δε Ίησους προσκαλεσάμενος αυτούς λέγει αυτοίς: οίδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των έθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών ουχ ούτω έσται εν ύμίν, αλλά: ος εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν ύμίν, έσται ύμῶν διάκονος, και ος αν θέλη υμῶν γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος: και γάρ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δοῦναι την ψυχήν αυτού λύτρον άντι πολλών.

Με την περικοπήν του Ευαγγελίου του Ευαγγελιστού Μάρκου που βλέπομεν άπέναντι, μάς λέγει τι έδίδαν ο Υιός του Θεού εις τούς μαθητάς του όταν διά τελευταίαν φοράν πρό του σταυρικού του θανάτου έπήγαγε μαζί τους εις τά Ίεροσόλυμα. Προλέγει εις αυτούς τι θά του συμβή και πόσα βάσανα πρόκειται να ύποφέρη. Και τέλος λέγει εις αυτούς την βαυτοδοχαστον φράσιν: «Ός αν θέλη γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος», θέλων με αυτά τά λόγια να τούς διδάξη ότι δεν πρέπει να είναι ύπερφάνοι και έγωιστάι. Δεν άποκλείει βέβαια απ' αυτούς την ευγενή και τιμίαν φιλοδοξίαν, αλλά τούς συνιστά να άποφύγουν την ψευδή δόξαν. Διότι ή δόξα την δόξαν την πρόσκαιρον, την δόξαν από μέρους των ανθρώπων. Άλλά ή δόξα αυτή, αν την εξετάσωμεν κατά βάθος, θά ίδουμε ότι είναι ψευδής και ματαιά. Είναι δόξα προσωρινή. Δεν πρέπει να μακαρίζομεν και να ζηλεύομε την δόξαν αυτήν. Διότι είναι δυνατόν ή δόξα αυτή πολλές φορές, από ένα άσημαντο περιστατικό, από μία δυσμένεια της τύχης, να μετασπαρθή εις περιφρονησιν. Πόσα παραδείγματα έχουμε ανθρώπων που ένῳ έδοξάσθησαν εις τό έπακρον τέλος έγιναν ο περίγελος εκείνων που τούς είχαν δοξάσει και θαυμάσει; Πόσα τέτοια παραδείγματα δεν αναφέρει ή ιστορία; Πόσα δεν βλέπομε καθημερινώς να συμβαίνουν; Και αν άκούα αυτή ή δόξα διαρκή καθ' όλην την ζωήν ενός ανθρώπου, τόν άκολουθεί αυτή και σάν άποβάνη; Τό χῶμα τού τάφου που θά τον καλύψη θά τó σήση όλα.

Η δόξα όμως αυτή δεν είναι μόνον παροδική, αλλά τις περισσότερες φορές είναι και άνοφελή. Πολλές φορές εκείνοι που επιδιώκουν αυτή την δόξα στο τέλος καταστρέφονται. Πόσας πικρίας και αγωνίας και στερήσεις δεν ύποφέρουν αυτοί; Για να γίνουν ένδοξοι πολλοί μεταχειρίζονται κάθε μέσον, άδιαφορούντες αν είναι δίκαιοι ή άδικοι, καλόν ή κακόν. Τους άρκει μόνον τό να επιτύχουν να δοξασθούν. Ο Υιός του Θεού άπεφάσπη ότι δόξαν αυτήν, και δι' αυτό και εις τούς μαθητάς του τό ίδιο συνιστούσε. Πολλές φορές κατηγόρησε τούς σοφούς των Ίουδαίων (Φαρισαίους) οι όποιοι με την ύποκριάν έπέδιωκαν να δοξασθούν από τόν λαόν.

Άφοδ όμως ο Θεάνθρωπος μάς συνιστά να άποφεύγωμεν την δόξαν του κόσμου τούτου, ποίαν μάς συμβούλευει να επιδιώκωμεν όπως άποκτήσωμεν; Μάς λέγει ότι πρέπει να θέλωμε, τη δόξα που προέρχεται απ' τό Θεό. Διότι ή δόξα με την όποία βραβεύει τούς πιστούς εις τάς έντολάς του. Εκείνος που αγωνίζεται διά την όρθήν πίστιν, που εργάζεται, έργα καλά και θεάρεστα. Πολλές φορές ο Θεός δοξάζει αυτούς και εις την παρούσῳ ζωήν, αλλά την τελείαν και αιώνίαν δόξαν την έπιφυλάσσει δι' αυτούς εις την μετά θάνατον ζωήν. Τότε θά λάβουν τόν άμείραντον της δόξης στέφανον. Μόνον ή δόξα αυτή είναι σταθερά και πραγματική, αιώνιον κτήμα εκείνων που θά γίνουν άξιοι της. Διά να επιτύχουν την δόξαν αυτήν δεν μάς χρειάζονται φιλονικίες και μάχη, όπως συμβαίνει διά την επίγειον δόξαν. Απαιτείται μόνον να είμεθα ταπεινοί και γεμάτοι άγάπη προς όλους. Και δι' αυτό ακριβώς ο Θεάνθρωπος ειπε στούς μαθητάς του οδς αν θέλη γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος. Διά να επιτύχωμεν την δόξαν του Θεού πρέπει με κάθε τρόπον να εξυπηρετούμε τόν πλησίον μας και να εργαζόμεθα πάντοτε διά τό καλό του. Είς την δόξαν αυτήν μάς καλεί κάθε στίγμην ο έπουράνιος πατήρ μας. Γι' αυτό άς εγκαταλείψωμε τάς σκιάς και τά όνειρα και άς επιδιώξωμε την πραγματικότητα. Άς προσπαθούμε σ' όλη μας τη ζωή να καλλιεργώμεν την άγάπη και την ταπεινοφροσύνη. Μόνον μ' αυτά τά προσόντα κα γίνωμε Ικανοί να επιτύχωμεν την πραγματική και αιώνια δόξα, την όποιαν ο Θεός έπιφυλάσσει δι' όλους τούς άκολουθούστας τάς άγίας του έντολάς.

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΙΝΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Στις 10 Άπριλίου, κάθε χρόνο, ή Έκκλησία μας έορτάζει τη μνήμη του έθνομαρτύρου Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε'.

Ο Πατριάρχης όμως άρνήθηκε τότε και χρήματα και πλοίο. Και άπήντησε: —Περί μέν της συντηρήσεώς μου ούδέποτε έλασθα ή θά λάθω άνάγκην χρημάτων. Περί δε της ζωής μου ούδέποτε έφοβήσθην.

Σε λίγες μέρες ήταν Κυριακή των Βαίων. Πολλοί Έλληνες προύχοντες είχαν συγκεντρωθή στά Πατριαρχεία. Έβλεπαν τόν άνάερασμό των πνευμάτων στην Πόλι, κι' άνησυχοῦσαν γιά τη ζωή του Άρχηγού της Έκκλησίας και του Έθνους. Γι' αυτό τόν παρακαλούσαν να φύγη γιά να σωθή. Εκείνος άρόνήθηκε πάλι. Την άπάντησή του την διέσωσεν ο Τερτσέτης.

«Μή με προτρέπετε να φύγω. Μάχαιρα θά περάσω τούς δρόμους της Κωνσταντινουπόλεως και των άλλων πόλεων των χριστιανικών έπαρχιών. Θέλετε να καταφύγω μετημφισμενός εις ένα πλοίον ή να κλεισθώ εις ένα σπιτί κάποιου εύεργετικού πρεσβευτού, και ν' ά-

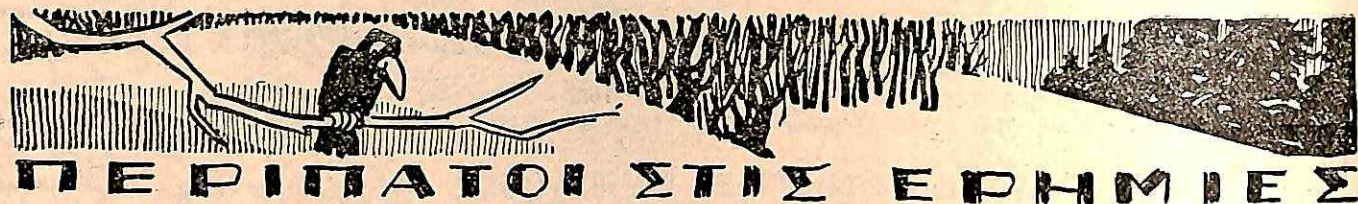
κούω εκεί πώς οι δήμιοι κατακρεουργούν τόν χρεώσαντα λαόν; Όχι! Διά τούτο είμαι Πατριάρχης. Διά να σώσω τό Έθνος μου. Όχι διά να έξολοθρευνήθην τότε και χρήματα και πλοίο. Και άπήντησε: —Περί μέν της συντηρήσεώς μου ούδέποτε έλασθα ή θά λάθω άνάγκην χρημάτων. Περί δε της ζωής μου ούδέποτε έφοβήσθην.

Σε λίγες μέρες ήταν Κυριακή των Βαίων. Πολλοί Έλληνες προύχοντες είχαν συγκεντρωθή στά Πατριαρχεία. Έβλεπαν τόν άνάερασμό των πνευμάτων στην Πόλι, κι' άνησυχοῦσαν γιά τη ζωή του Άρχηγού της Έκκλησίας και του Έθνους. Γι' αυτό τόν παρακαλούσαν να φύγη γιά να σωθή. Εκείνος άρόνήθηκε πάλι. Την άπάντησή του την διέσωσεν ο Τερτσέτης. «Μή με προτρέπετε να φύγω. Μάχαιρα θά περάσω τούς δρόμους της Κωνσταντινουπόλεως και των άλλων πόλεων των χριστιανικών έπαρχιών. Θέλετε να καταφύγω μετημφισμενός εις ένα πλοίον ή να κλεισθώ εις ένα σπιτί κάποιου εύεργετικού πρεσβευτού, και ν' ά-

άζεται πάνω στό βωμό των μεγάλων Ιδανικών, και να γίνετα σύμβολο και άρχηγός και ποδηγέτης λαού. Ύστερα από μία βδομάδα, την ήμέρα της Άναστάσεως, τό σεπτό σώμα του έκρεμόταν άηχογισμένο, ύδριόμένο, στην κεντρική πύλη των Πατριαρχείων. Μά ο ήρωϊκός του θάνατος έγινε, καθώς τό είχε προείπει, πηγή δυνάμεως και ενιοχύσεως στόν Έλληνισμό, που άγωνιζόταν γιά τη λευτεριά του. Τό δρόμο του, τό δρόμο της θυσίας γιά τη νίκη του πνεύματος έναντίαν στην ύλη, τόν άκολουθοῦν άναρίθμητοι ήρωες.

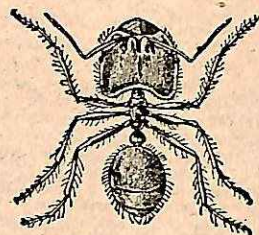
Τό Έθνος τόν έγραψε με χρυσά γράμματα στην άφθαρτη στήλη των μεγάλων εύεργετών του. Κάθε γνήσια ελληνική ψυχή τόν έχει κλείσει με στοργή και με άγάπη και με σεβασμό στά βάθη της. Κι' ή Έκκλησία μας τόν είχε τάξει άνάμεσα στή σεπτή χορεία των άγίων της, και κάθε χρόνο στις 10 τ' Άπρίλη γιορτάζει τη μνήμη του μαρτύρου της Πίστews και της Πατρίδος Γρηγορίου του Ε'.

Α. Ι. Γκιόλας

Μιά μικρή ακρίδα κύριος οίδε από ποιο περιστατικό της ζωής της σκατεμένη, κοιτάει χάμω στην αυλή, ανάμεσα στα χορταράκια. Δεν είναι ψόφια, κουνάει αρκετά ζωηρά τα μουστάκια της, σείει και τα πόδια λίγο. Μόνο πώς δεν μπορεί να πηδάει και να φύγει.

Λίγο να κοιτάξουμε δυο τρία μέτρα γύρω στην τρύπα της μερμηγκοφωλιάς, θα ιδούμε το ξεμοναχιασμένο μερμηγκάκι να τριγυρνάει προς κάποια διεύθυνση και να ανιχνεύει τον τόπο. Παίρνουμε την ανάτηρη ακρίδα προσεχτικά και την αφήνουμε κάπου

Μύρμηξ στρατιώτης

έκει κοντά του. 'Αρκετά κοντά του πρέπει να την αφήσουμε, γιατί τα μερμηγκία είναι πάρα πολύ κοντόφθαλμα, — λίγα δάχτυλα μακριά τους να είναι το αντικείμενο δεν το ξεχωρίζουν.

Μιά δυο βόλτες αποδώ αποκεί ο ανιχνευτής κι' αντιλαμβάνεται κάποτε το κοιτάμενο θηρίο, που ίσως να ακούει από μικρή απόσταση και τη μυρουδιά του. Σιμώνει κάμποσο, σιμώνει ακόμα περισσότερο, κουνάει με νευρικήτητα τις κεραίες του και προσπαθεί να αντιληφθεί τι τρέχει. Νά το φοβάται τάχα; "Όχι" καθόλου. Το μερμηγκάκι αυτό για το μπόι το μερμηγκιού, αφήνει το μικροσκοπικό ξανθό μερμηγκάκι έντελως ασυγκίνητο. 'Ο μόνος του φόβος είναι πώς άμα κάμη να το πιάση, αυτό θα δώσει μια φοβερή σαλτιά και θα χαθή από το πρόσωπο της γής. Τούχει συμβή σωρο φορές αυτό το περιστατικό και ξέρει. Για να δοκιμάσουμε όμως.

Σιμώνει τώρα με προσοχή πολύ κοντά, διαλέγει κάποιο πόδι του θηριού βολικό, το βουτάει ξαφνικά και το σφίγγει στα δόντια του, ενώ μαζί κοιτάζει πώς να στερεωθεί καλύτερα χάμου, να μην το άνασκηκώση στον αέρα και το τινάξει. 'Αλλά κι' αυτό γίνεται. 'Η ακρίδα ακούει κάποιον ενόχλησι εκεί στο πόδι της, το άνασκηκώνει και το τινάξει μιά, αλλά ποδι! Δέκα φορές να το τινάξει, το μερμηγκάκι δεν παρατάει τη λαβή που έκαμε. 'Επιμένει εκεί και ίσως λείει μέσα του κάνοντας και το ίδιο κουράγιο: «Μωρέ έννοια σου, φτάνει που δε μου πηδάς» τώρα θα σε συνυρίσω έχω».

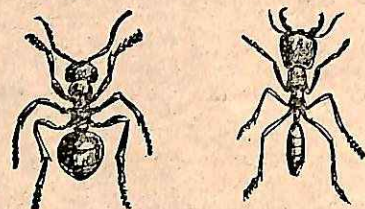
Και δε περνάει πολύ κι' αρχίζει και τραβάει. Σέρνει με όλη του τη δύναμη, τεζέρνεται και βάνει δλα του τα δυνατά, όμως η ακρίδα δεν είναι ψόφια να την κάνης ό,τι θές, είναι ζωντανή ακόμα, και τα πόδια της έχουν γερούς γάντζους να γαντζώνουνε χάμου.

Και πάλι καταλαβαίνει τι του γίνεται ο κυνηγός μας. Ασκάρει λιγάκι το τράθηγμα, παρατάει λιγάκι την λαβή, — κοιτάζει να ιδή αν θα κάμη να φύγει το θεώρητο κυνήγι.

"Όχι! έκει στέκεται. Γυρίζει κι' αυτό το μπρός πίσω και το βάνει στα πόδια. Δρόμο δλοταχώς για ένίσχυσι.

"Αν έχουμε τώρα τα μέσα να το διαπιστώσουμε, θα ιδούμε ότι το μερμηγκάκι, τρέχοντας με δλα του τα δυνατά για τη φωλιά, αφήνει στη γραμμή που περνάει ένα ντορό, μιά δυνατή μυρουδιά που βγάνει αδιόρατα ή κοιλιά του, και που θα χρησιμέψη για δρόμος του γυρισμού στο μεγάλο θήραμα. Φτάνει στη φωλιά, παραμερίζει τους σκοπούς και μπαίνει μέσα, κι' ίσαμε που να μη νά σου κιόλας και βγαίνει άράδια μ' άλλα, έφτά, όχτώ, δέκα στη σειρά, δλόκληρο άπόσπασμα. Πότε πρόφταζε και φώναζε και συνεννοήθηκε;

Σε λίγο το άπόσπασμα τραβάει την άνάτηρη ακρίδα από κάθε ποδάρι κι'

Μύρμηκες εργάται

άκρη της. Αυτή όμως βαστάει, είναι ζωντανή ακόμα και κρατιέται άσειστη. "Αντε όλοι μαζί κάμποσες προσπάθειες. Και σαν πάλι δε γίνεται τίποτα, τα παρατάει πάλι ένα τους, μονάχο ή και μ' άλλο παρέα και τρέχει για τη φωλιά. Νέο μήνυμα, νέες βιασύνες και νέο άπόσπασμα για ένίσχυσι.

Στο τέλος — οι ένίσχύσεις που θα χρειασθούν θα ρθουν — ο μισοζώντανος όγκος της ακρίδας θ' αρχίση να σέρνεται θριαμβευτικά κατά τη φωλιά. "Όλοι δεν είναι έξ ίσου άξιοι στο τράθηγμα, όπως και όλων το μυαλό δεν κόβει το ίδιο, κι' άρκετοι φέρνουν περισσότερο έμπόδιο, παρά που βοηθούνε. Οι Ικανοί όμως υπερισχύουνε και — πότε γοργά γοργά και με συντονισμό, πότε με στάσεις και έμπόδια — το έγκαταλειμμένο πιά στη μοίρα του μεγαθήριο σέρνεται επί την σφαγήν.

"Ας παρεμβάλουμε όμως έμεις ένα έμπόδιο, που άλλως τε παρουσιάζεται συχνότατα και μόνο του με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο και χωρίς την επέμβασί μας. Με μιά καρφίτσα καρφώνουμε προσεχτικά στο χάμω μιάν άκρη του άναίσθητου φτερού της ακρίδας. 'Η όλη πομπή σταματάει άπτομα κι' όλες οι χίλιες προσπάθειες της στρατιάς, στέκει άδύνατο να την κάμουν να ξανακινήση. Οι άρχηγοί φέρνουνε βόλτα, έξετάζουν τα πάντα, τίποτα. Δε γίνεται έτσι δουλειά, χρειάζονται τα μεγάλα μέσα. Δυο τρεις τα παρατούνε πάλι και δρόμο για τη φωλιά. Δεν πάνε πιά για συνηθισμένη ένίσχυσι τώρα. 'Από την τρύπα της φωλιάς βλέπουμε τώρα και ξεπροβάλλουνε, γυαλιστεροί γυαλιστεροί και πυροκόκκινοι πέντε, έξη, έφτά «κεφαλάδες». Τα μεγάλα μέσα. Οι άλλοι τους συνοδεύουν από κοντά, γιατί αυτοί ούτε να βρουν το δρόμο δεν είναι άξιοι μόνοι τους. Μόλις τους πάνε όμως στο μισοζώντανο μεγαθήριο άπάνω, τότε καλά, ξέρουνε τη δουλειά τους. Οι φοβερές τους διαγκάνες, με δύναμη ποιός έξερει πόσες φορές μεγαλύτερη από των άλλων, αρχίζουν κι' άνοιγοκλείνουν άπανωτά, και σε κάθε άνοιγόκλεισμα πότε ποδάρι, πότε μουστάκι, πότε άλλο κομμάτι άποχωρίζεται και πέφτει από το σώμα του αλχμάλωτου κυνηγιού, που άφου δεν κουβαλιόταν δλόκληρο, κουβαλιέται τώρα διαμελισμένο. Και μόλις άποχωρίζεται κάθε κομμάτι, ένας ένας εργάτης το άδράχνει στα δόντια του και του δίνει για τη φωλιά. Φτερούγια, έντόσθια, λέπια, μουστάκια, κάθε μόριο και κάθε ίχνος, όλα, παίρνονται και κουβαλιούνται έπιμελώς σε άδιάκοπη πομπή για τη φωλιά, ως που στο τέλος οι χοντροκέφαλοι «κεφαλάδες» ρίχνονται να κόψουν και την καρφίτσα. Οι τελευταίοι εργάτες τους λένε ίσως πώς φτάνει ως έκει, καλά έκάμανε το καθήκον τους, — τους παίρνουνε πάλι συνοδεία και τους οδηγούν κοντά τους για τη φωλιά. Κι' αυτοί γυρίζουν περιήφανοι, χωρίς να κουβαλούν ποτέ τίποτα, γυαλιστεροί και πυροκόκκινοι, έτοιμοι να βάλουν ξανά σ' έέργεια τις δυνάμεις τους, να κόβουν σα ραπανάκια στη μέση τίποτα έχθρους αν παρουνισαστούν, ή να διαμελίζουν μπουκιά μπουκιά κανένα δύστροπο μεγαθήριο, που δεν το λείει να κουβαληθή δλόκληρο.

Β. Δασκαλάκης

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

ΝΟΙΕΙΣ το 1456. 'Ο Μωάμεθ ο Β', ο παντοδύναμος σουλτάνος, «ο Κύριος δύο ηπείρων και δύο θαλασσών», διέταξε τον έμیره της Θεσσαλίας 'Ομάρ, το γιού του Τουραχάν, να προσθέση στο αυτοκρατορικό του στέμμα το όμορφότερο στολίδι που έλειπε, την 'Αθήνα.

Αυτός δέ, έκτελώντας τις έντολές του άφεντη του, ξεκινά, επί κεφαλής ποικιλομόρφου και ποικιλοχρώμου στρατού, μπαίνει στην 'Αττική δια των Θηβών, καταλαμβάνει την 'Αθήνα και πολιορκεί την 'Ακρόπολι, όπου είχε καταφύγει, άμυνόμενος, ο τελευταίος Δούκας των 'Αθηνών, ο Φραγκίσκος ο Β' ο 'Ατσαγιάλης, σύζυγος της πεντάμορφης Μουχλιώτισσας, 'Ελληνίδος άπ' την Πελοπόννησο.

"Υστερα από κάμποσον καιρό ο Φραγκίσκος αναγκάζεται να παραδοθή κι' ο 'Ομάρ περιήφανος άνεβαίνει στον 'Ιερό Λόφο.

Χρόνια πέρασαν από τότε. Βρισκόμαστε στο 1687. Τα πράγματα τώρα άλλαξαν στην 'Ελλάδα. 'Ενα όνομα άκούεται σ' δλόκληρη τη χώρα, προκαλώντας το φόβο, αλλά και το θαυμασμό σε όλους, του περιβόητου κατακτητού Μοροζίνι.

'Η Πάτρα, το Ναύπλιον κι' όλη ή Πελοπόννησος έχουν πέσει στα χέρια των 'Ενετών, ο μεγαλεπήβολος δε άρχηγός τους σκόπευε, για να έξασφαλίση τις κτήσεις του, να κόψη τον 'Ισθμό της Κορίνθου. Οι πολεμικές όμως επιχειρήσεις δεν του έπέτρεψαν να θέση σε έφαρμογή το σχέδιο αυτό, που ύστερα από χρόνια πολλά πραγματοποιήθηκε, όταν ή κυανόλευκος κυμάτιζε στην έλευθερη 'Ελλάδα.

Πρός το παρόν λοιπόν ο Μοροζίνης, άφου έξεκαθάρισε την Πελοπόννησο, σκεπτόταν να διαχειμάση στα γύρω του Ναυπλίου, άφ' ενός μόνι γιατί ή έποχή ήταν περασμένη, άφ' έτέρου δε για να έξεκουράση το στρατό του άπ' τις κακουχίες και τις άρρώστιες.

"Ενα άπρόοπτο γεγονός όμως τον έκαμε ν' αλλάξη γνώμη.

'Η 'Αθήνα, όπως και ή υπόλοιπη σχεδόν 'Ελλάς, στέναζε κάτω άπ' τον τουρκικό ζυγό. 'Η άφιξις των 'Ενετών που κι' αυτοί ήσαν Χριστιανοί, θεωρήθηκε σαν άπολύτρωσις.

Μιά έπιτροπή τότε από 'Αθηναίους παρουσιάστηκε στο Μοροζίνι και τον παρακάλεσε να μην αφήση να του διαφύγη ή εύκαιρία και να έξοστρατεύση, το γρηγορότερο, κατά των 'Αθηνών, γιατί οι Τούρκοι, σαν μάθανε την άλωσι της Κορίνθου και τα κατορθώματα των 'Ενετών, τρομοκρατήθηκαν κι' άφου μετέφεραν στην 'Ακρόπολι ό,τι είχαν και δεν είχαν, κλειστηκαν έκει, βρίσκονταν όμως χωρίς καμμία άλλη βοήθεια.

'Ο Μοροζίνης άκουσε με προσοχή τους άπεσταλμένους κι' άφου μελέτησε την κατάσταση, πείστηκε πώς ή στιγμή ήταν κατάλληλη για μιά τέτοια επιχείρησι κι' έτοιμάστηκε να έξοστρατεύση.

Στις 21 Σεπτεμβρίου 1687 ο 'Ενετικός στόλος ξεκίνησε για τον Πειραιά με 7880 άνδρας και 780 ίππεις, έχοντας επί κεφαλής τον κόμητα 'Οθωνα Γουλιέλμο ντε Καϊνέμαρκ.

'Ο Μοροζίνης, για να ξεγελάση τους Τούρκους και στρέψη την προσοχή τους άλλου, έστειλε πρώτα το ναύαρχο Βερνιέ, μ' ένα μέρος άπ' τα καράβια του, προς την Εύβοια, τον Νεγρεπόντε, όπως την έλεγαν τότε οι Φράγκοι, σαν να έπρόκειτο να έξοστρατεύση κατά της Χαλκίδας.

Το σχέδιο πέτυχε κι' ο σερασκέρης των Θηβών, ο μόνος που μπορούσε να βοηθήση τους Τούρκους της 'Αθήνας, κινήθηκε προς τα έκει.

Ποιά όμως ύπηρεζε ή έκπληξις τους όταν στις 22 Σεπτεμβρίου είδαν τον Βενετσιάνικο στόλο άγκυροβολημένο στον Πειραιά και το στρατό ήδη άποδιδασθέντα.

"Αμέσως οι υπόλοιποι Τούρκοι που μέναν στην πόλι, κρύφτηκαν στην 'Ακρόπολι, υποχρεώνοντας τους 'Ελληνες να μεταφέρουν έκει ό,τι είχαν από σκευεφόδια, όπλα και τροφές, γιατί σκόπευαν να άμυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο, μέχρις ότου φτάσουν ένισχύσεις άπ' τη Θήβα.

Τότε όμως οι 'Αθηναίοι βρέθηκαν σε μιά δεινή άμνηχανία.

Τι να κάνουν; Νά πάνε με τους Τούρκους ή να πάρουν το μέρος των 'Ενετών; Γιατί, αν μόν συνέβαινε να νικήσουν οι πρώτοι, θα όρίσαντο άργότερα φοβερές άντεκδικήσεις, αν πάλιν υπέρισχε ο Μοροζίνης, θα έφευγαν, φυσικά, στη δυσμενεία του. Τέλος, ύστερα από πολλές συζητήσεις υπέρισχε ή ιδέα της ύποταγής στους 'Ενετούς και μιά έπιτροπή παρουσιάστηκε στο Μοροζίνι και τον διεβεβαίωσε για την πίστι των κατοίκων, υποσχόμενη συγχρόνως και την παροχή κάθε δυνατής βοήθειας.

"Επειτα από αυτό, βλέποντας ο άρχηγός των 'Ενετών ότι ήταν πιά καιρός, διέταξε το στρατό του να βαδίση κατά των 'Αθηνών. Και ή μόν έμ-

προσθοφυλακή κατέλαβε την πόλι, χωρίς καμμία δυσκολία, το υπόλοιπο δε του στρατού στρατοπέδευσε γύρω άπ' την 'Ακρόπολι.

Τα άποτελέσματα όμως της πρώτης επιθέσεως ύπηρεσαν μηδαμινά. Γιατί τα μόν κανόνια των 'Ενετών δεν κάναν τίποτε στα όχυρά τείχη της 'Ακροπόλεως, τα δε τηλεβόλα, που είχαν σκόπο να προκαλέσουν πυρκαϊά, τις περισσότερες φορές άστοχούσαν και τα βλήματά τους περνούσαν πάνω άπ' τους πολιορκουμένους.

Στις 25 Σεπτεμβρίου μιά μικρή πυριτιδαποθήκη που βρισκόταν κοντά στα Προπύλαια, έπιασε φωτιά, την άλλη μέρα δε έγινε μιά άνεπανόρθωτη καταστροφή, όχι μονάχα για την 'Ελλάδα, αλλά και για δλόκληρη την ανθρωπότητα.

Πλησίαζε πιά να σκοτεινιάση. Οι στρατιώται, κουρασμένοι άπ' την όλοήμερη μάχη, περίμεναν, άνυπόμονα, το σημείο της παύσεως των πυρών, όταν έξαφνα ένα βενετσιάνικο βλήμα, ίσως το τελευταίο εκείνης της μέρας, σφουρίζοντας έπεσε καταμεσής της μεγάλης υπαρουαποθήκης των Τούρκων. 'Ενας έκκωφαντικός κρότος άκούστηκε και τεράστιες φλόγες φώτισαν τραγικά την 'Ακρόπολι.

Σαν διαλύθηκαν οι καπνοί, οι πολιορκηται μπόρεσαν να δούν ένα μεγάλο μέρος του άπαραμίλλου ναού της Παλλάδος, κατεστραμμένον.

Την καταστροφή του Παρθενώνος άκολούθησε ο θάνατος του φρουράρχου της 'Ακροπόλεως και του γιου του.

Οι άλλεπάλληλες αυτές άποτυχίες άπεθάρρυναν τους Τούρκους, παρ' όλες δε τις προσπάθειες του σερασκέρη των Θηβών, που έσπευσε σε βοήθειά τους, ή 'Αθήνα παραδόθηκε στους 'Ενετούς, κατόπιν συνθήκης, την 29ην Σεπτεμβρίου 1687.

Κατ' αυτόν τον τρόπο έγινε ή κατάληψις των 'Αθηνών και ή καταστροφή του Παρθενώνος.

Β. Ν. Νικολετόπουλος

"Αποψις του βομβαρδισμού της Ακροπόλεως κατά τον φανέλλι.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

4. (Συνέχεια)

Εξ άλλου στην ιδιαίτερη συνομιλία της δεν κρατούσε τους τύπους τους παλατιανούς, χρειάζονταν πολλούς καιρός γι' αυτούς και η δραστηρία κι' αποφασιστική φύση της δεν μπορούσε να συγκρατηθεί εύκολα, όταν δεν ήταν απόλυτη ανάγκη, όπως λόγου χάριν σε μία επίσημη να ποῦμε τελετή, που ό τύπος πιά παίρνει την αξία της ουσίας. Αυτό αλήθεια ήταν σωστό σκάνταλο και οι πατρικίες της άκολουθίας της κάπου κάπου έλεγαν και κανένα λογάκι συναμεταξύ τους και χαμογελοῦσαν χαρακτηριστικά πίσω από την πλάτη της, όταν την έβλεπαν να παραμελῇ εκείνα που κατά τη γνώμη τους όλα μαζί κι' ένα ένα χωριστά, αποτελοῦσαν το βασιλικό μεγαλείο.

Ο Βρίγγας της έδωσε την περιγραμμή.

Δεν ήθελα να ένοχλήσω τη Δέσποινα μου πριν μάθω αν τούτα γράφθηκαν από έχθρο ή από φίλο... Γιατί βέβαια άλλη σημασία και εξήγηση πρέπει να τούς δώση κανείς στην πρώτη κι' άλλη στη δεύτερη περίπτωση...

Δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπε η Θεοφανώ...

Ο Βρίγγας της έρριξε μια γρήγορη προσεχτική ματιά... «Αλήθεια λέει» σκέφτηκε και πήρε περισσότερο θάρρος.

Τό νόημα είναι κρυμμένο καλά Δέσποινα μου... Μονάχα ένας γέρος παλατιανός σαν και μένα και με πολύ κόπο, θα μπορούσε να φτάση σ' ένα συμπέρασμα... Και πάλι είναι πολλά πράγματα που με συγχύζουν...

Απλώς μπροστά της τις σκέψεις που είχε κάνει σχετικά με τό ζήτημα αυτό άπλά καθαρά χωρίς περιστροφές.

Η Θεοφανώ τόν άκουε σιωπηλή, μονάχα από καιρό σε καιρό τό ρεπίδι της έκανε μια ελαφρή κίνηση καθώς αναπαυόταν πάνω στο στήθος της. Του κάκου θα προσπαθούσε να καταλάβη κανείς ποιά έντύπωση της έκαναν τά νέα που μάθαινε. Όσες φορές ο Βρίγγας την κοίταζε είδε τά μάτια της τά πράσινα ν' ασπράφτουν στο λιγοστό φως όλοτελα άνέκφραστα σά γυαλένια.

Σάν αστραπή πέρασε από τό νοῦ του μία θύμηση άλαργή από τά παιδικά του χρόνια... Είχαν φέρι στον ίππόδρομο τότε μία τίγρη της Βεγγάλης, ένα θαυμάσιο ζώο, ξεχωριστό γιά τη δύναμη και τη μεγαλσύνη του. Είχε πάει με τόν πατέρα του να δη...

Καθόταν εκεί στο σιδερένιο κλουβί της ήσυχη και μονάχα την ούρα της κουνούσε έδω και κεί... Τά μάτια της, αυτά ιδιαίτερα θυμάται... τό ίδιο πράσινα μεγάλα σαν έξωτικά λουλούδια όρθώνονταν... Η παιδιαστική φαντασία του κάπως διαφορετικά είχε πλάσει τά θηρία, άσκημα, βρωμερά, κάτι σαν τό δοάκο να ποῦμε που σκοτώνει ο Άη Γιώργης... Και δες εκεί τό όμορφιά και τί χάρι! Έκαμε ν' απλώση τό χεράκι του να χαϊδέψη τό βεργωτό λαμπρό της τρίχωμα και θά τόκανε αν δεν έβαζε τη φωνή ο πατέρας του...

Ο Βρίγγας περισσότερη έπιμονή έδειξε στο ζήτημα των Φωκάδων. Τόνισε στη Θεοφανώ πως έπρεπε να πάρουν γρήγορα μιάν απόφαση γιά την έκστρατεία της Κρήτης και την απόφαση αυτή να την υποστηρίξουν ύστερα με όλα τά μέσα που διαθέτουν, όχι μονάχα στη Σύγκλητο μά και στο λαό.

Μίλησε αρκετή ώρα κι' είχε σκοτεινιάσει πιά αρκετά όταν τελείωσε. Για δυό τρία λεπτά άκολουθήσε βαθειά σιωπή. Μπορούσε κανείς ν' άκούση τό θρόισμα που έκανε κάποιο άνήσυχο πουλάκι πετώντας από τό ένα κεφαλοκόλανο στο άλλο γιατί δεν είχε φαίνεται καλά βλεψή.

Η Θεοφανώ ξαφνικά χτύπησε τά χέρια. Μιά άσπρη σκιά παρουσιάστηκε εϋτῶς από τό σκοτεινό περιστόλιο της αϋλής και κύλισε μπρός στα πόδια της.

Φως, φως, άνάψτε φως, πρόσταξε.

Όλόγυρα κάτω από τις στοές άναψαν τά βαρεία χρυσά πολυκάντηλα. Η μεγάλη σάλλα, απ' όπου πριν πέρασε ο Βρίγγας, πλημμύρισε από φως, τόσο μαλακό και γλυκό, που χαρραξέ κι' έδινε ζωή, τρέμουλο καθώς ήταν, στα πολύχρωμα ψηφιδωτά, που στόλιζαν όλόγυρα τούς τοίχους.

Η Αδγούστα σηκώθηκε και προχώρησε κατά κεί, άφοῦ έκαμε πρώτα σημάδι στο Βρίγγα να την άκολουθήση.

Ξεπλώθηκε σ' έ-

να ντιόανι. Ο παρακοιμώμενος κάθισε άπέναντί της.

— Έδω μπορούμε να μιλήσουμε πιό ήσυχα, είπε με σιγανή φωνή. Περιμένω τώρα να μου πῆς πως σκέφτεσαι να ένεργήσης...

Δεν φοβόμαι τη χήρα, άρχισε ο Βρίγγας. Παραφέρεται από τό μίσος, ένεργεί χωρίς φρόνηση και δεν είναι δύσκολο να πέση ή ίδια στο λάκκο που σκάβει γιά τούς άλλους. Ο Βασίλειος Πετεινός όμως δεν είναι από κείνους που μπορούμε να περιφρονήσουμε...

Όσο γιά τούς Φωκάδες, καταλαβαίνει βέβαια ή Δέσποινα μου πόση σοβαρότητα παίρνει τό ζήτημα, αν είναι αλήθεια πως πήγαν με τούς έντρούς μας. Μοῦ φαίνεται πως πρώτα απ' όλα πρέπει αυτό να ξετάσουμε.

Με ποιο τρόπο;

Μας χρειάζεται ένας άνθρωπος πιστός κι' άποφασιστικός.

Να κάμη τί;

Οι συνωμότες μαζεύονται ίσως στο μοναστήρι που βρίσκεται κλεισμένη ή χήρα. Δεν ξέρω βέβαια ποιά ώρα... Αν όμως κάποιος άγρυπνούσε κρυμμένος κάπου εκεί και μάς πληροφορούσε ποιοι πηγαίνουν...

Δεν είναι δύσκολο, θαρρώ...

— Ισα ίσα είναι πολύ δύσκολο... Τό μοναστήρι είναι πολυσύχναστο... Πολύς άρχόντισσες πεπλοφορούσες πηγαίνουν κάθε μέρα να ξομολογηθούν... Άλογα και λεκτικά καταφθάνουν κάθε στιγμή μπροστά στην πόρτα του. Κάτω από τά πέπλα όμως δεν μπορεί να ξέρη τί κρύβεται κι' έτσι ή Δέσποινα μου καταλαβαίνει, πόσο εύκολο είναι να περάσουν μέσα, όχι ένας και δυό, μά όλόκληρη κενταρχία από συνωμότες... Ο άνθρωπος μας πρέπει να είναι πολύ πονηρός... Να βλέπη κείνο που κρύβεται, χωρίς έκείνος που κρύβεται να τόνε βλέπη... Και πολύ άντρείος γιάτι θά παρουσιάσση ανάγκη — ποιος ξέρει — να χτυπηθῇ μαζί τους, ένας με πολλούς κι' άπελπισμένους.

Ο Βρίγγας έπαψε κι' έρριξε μία γρήγορη εξεταστική ματιά στη Θεοφανώ. Σκέφτηκε:

«Αν ο Άξιωματικός που μίλησε μαζί της χτές βράδυ στο νυμφαίο της Δάφνης είναι όργανό της, από κείνα που μεταχειρίζεται γιά να παρακολου-

Έκαμε ν' απλώση τό χεράκι του να χαϊδέψη την τίγρη.

θῇ την πολιτική κίνηση έξω από τό παλάτι, τότε δίχως άλλο θά μου πῇ τ' όνομά του και θά μου τόν προτείνη γιά κατάλληλο να του αναθέσουμε αυτή τη δουλειά... Αν τό αντίθετο, έχη άλλη πολύ σοβαρότερη και μυστική άποστολή... τότε εγώ ο Βρίγγας πρέπει να μάθω με κάθε τρόπο ποιος είναι και ποιά είναι ή άποστολή του.

Η Θεοφανώ κοίταξε μ' έπιμονή, σαν άφηρημένη, ένα έντομο που πετούσε γύρω από τό φως του μεσαίου πολυελαίου και δεν άλλαζε καθόλου έκφραση.

Ο παρακοιμώμενος εξακολούθησε:

— Ένας τέτοιος άνθρωπος στην περίπτωση τούτη θά ήταν άκριβώτερος κι' από θησαυρό όλόκληρο.

Και πρόσθεσε σκεπτικά.

Τι παράξενο αλήθεια... κρατεί κανείς την έξουσία στα χέρια του και μπορεί ν' άνεβάξη και να κατεβάξη ανθρώπους από τη μία μέρα στην άλλη... κι' όμως σε μία κρίσιμη στιγμή ρίχνει μία ματιά γύρω του και γυρεύει έναν... έναν μοναχά που να του έμπιστευτή και δέ βρίσκει. Ξέπеше άράγε ή ψυχή του ανθρώπου τόσο πολύ; Δέχεται σά ζητιάνια την εύεργεσία και ξεχνά να πληρώση με γενναιοδωτία και περηφάνεια τό χρέος της;

Δεν περιμένεις βέβαια να σοῦ δώσω την άπάντηση, Ίωσηφ... άπάντησε εϋτῶς ή Θεοφανώ με κάποιο σαρκαστικό τόνο. Έξησες από μικρός έδω μέσα και έξερεις καλύτερα από κάθε άλλον τί συνήθειες κρατούν στο παλάτι. Κι' αν αλήθεια οι παλατιανοί είναι τέτοιοι όπως τούς λές, δέ βλέπω τό λόγο γιάτι να μη ζητήσουμε συμμάχους απ' έξω... Άκούω πως στο λιμάνι του Θεοδοσίου και του Έπτασκάλου βρίσκονται άνθρωποι άποφασιστικοί και μυστικοί... Μά και στην πόρτα της Ψαμμάδου θά μπορούσε κανείς να στρατολογήση δούους του χρειάζονται...

... Δολοφόνους.

Παρά λίγο να ξεφύγη ή λέξη τούτη από τά χείλη του Βρίγγα. Μά κρατήθηκε. Σπάνια ένοιωθε τέτοιο εάφνιασμα. Γιατί όσο και νάταν άνθρωπος που δέ δισταζε στην ανάγκη να μεταχειριστή γιά τό συμφέρο της αυτοκρατορίας κάθε μέσο, δεν πήγε ποτέ ο νοῦς του ως εκεί και μάλιστα, έτσι άνεξέταστα, από μία άπλη καταγγελία, πριν βεβαιωθῇ καν πως όσα του καταγγέλλονταν είναι αληθινά.

Φοβερή γυναίκα! σκέφτηκε και πάλι άστράψε στο νοῦ του ή παλαιά παιδιαστική θύμηση, ή τίγρη της Βεγγάλης στον ίππόδρομο με τά πράσινα μεγάλα στον ήπποδρόμο σαν όρθώνονταν έξωτικά λουλούδια... Ένοιωσε μία παράξενη άνησυχία... σά φόβο άδοιστο... Ο δίχως άλλο τέτοιο αίσθημα θάχε και ο δαμαστής της τίγρης εκείνης, όταν την πήρε και την έφερε ένα γύρο στον ίππόδρομο κι' ένοιωθε δίπλα στο πρόσωπό του τό ζεστό βαρύ χνώτο του θηρίου, που μουκαλιόταν σιγά και κουνούσε με σερπετή βασιλική νωθρότητα τό ρωμαλέο κορμί του.

Ήταν αλήθεια να τη φοβάσαι και να τη θαυμάζης τη γυναίκα τούτη, που συνταίριαζε τέτοια άκατανόητη όμορφιά με τόσο άγρια δύναμη.

(Άκολουθεί)

ΑΙ ΣΥΓΚΟΙΚΟΝΙΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Η κατασκευή δρόμων και σιδηροδρομικών γραμμών ήτο ένα από τά σπουδαιότερα και δυσκολότερα ζητήματα, που άπησχόλησε τό Κράτος και την κοινή γνώμη τό τόπου μας, τόν περασμένο αιώνα. Δρόμοι της προκοπής πολύ όλγοι ήπρχαν, μέχρι δέ του 1869, όπότε άρχισε ή λειτουργία του σιδηροδρόμου Άθηνων-Πειραιώς, ο όποιος ήτο ο πρώτος σιδηροδρόμος που έλειτοοργισε στην Ελλάδα, ή χώρα μας δεν είχε άλλο μέσον διά έπρας συγκοινωνίας από τά κάρρα και τά υποζύγια.

Την εποχή εκείνη τό αυτοκίνητον ήτο ακόμη άγνωστον, ο δέ σιδηρόδρομος έθεωρείτο — και δικαίως — μεγάλη πρόοδος. Στην Εύρώπη, καθώς και στην Τουρκία, είχαν κατασκευασθῇ πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα σιδηροδρομικές γραμμές, όταν άπεφασίσθη ή κατασκευή του πρώτου έλληνικού σιδηροδρόμου.

Η Έλλάς λοιπόν άπέκτησε τόν πρώτο σιδηρόδρομο μετά από τήν Τουρκία. Αυτό όμως δεν όφείλεται εις έλληνιν προοδευτικό πνεύματος. Την αξία και την χρησιμότητα του σιδηροδρόμου, ως μέσου συγκοινωνίας, την έγνωρίζαν οι Έλληνες. Έλεπαν όμως τά άπαραίτητα οικονομικά μέσα γιά να τόν άποκτήσουν. Και πρέπει να σημειώσωμεν ότι ή κατασκευή σιδηροδρομικών γραμμών χιλιάδων χιλιομέτρων, σε μία χώρα όρεινή, όπως είναι ή Έλλάς, θά έστοίχιζε κολλοσσία ποσά, που δεν μπορούσε να διαθέση τό Κράτος, τό όποιον είχε συνάψει διάφορα έθνικά δάνεια, γιά άλλες άνάγκες του τόπου.

Ευρέθη λοιπόν ή Έλλάς στην ανάγκη να καταφύγη στο έθνικό κεφάλαιο. Άλλά και αυτό δεν έδωσε, τουλάχιστον τά πρώτα χρόνια, μεγάλη προθυμία, όταν δέ προσφέρθη να αναλάβη την κατασκευή και έκμετάλλευσιν σιδηροδρόμων, έζήτησε χιλιομετρική άποζημίωση ο περιβολική ή έγγυήσεις τόκων.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τό Ιστορικόν της κατασκευής του πρώτου ελληνικού σιδηροδρόμου είναι γεμάτο από έπεισόδια, μερικά από τά όποια έχουν και χαρκτηρα κομικά, από προσπάθειες πολυτετές, που άρχίζουν τό 1834 και τελειώνουν τό 1905, όπότε έγινε ή ηλεκτροκίνησίς του, και γι' αυτό τό λόγο έχει γενικότερο ενδιαφέρον.

Στά 1834 ο Άρμασπεργκ, μέλος, ως γνωστόν, της Άντισαβίλλεας που έκυβέρνα εως την ένηλικίαν του Βασίλειος Όθωνος, καθήρτισε Β. Διάταγμα περί κατασκευής σιδηροδρόμου συνδέοντος τάς Άθήνας με τόν Πειραιά, επί τη βάσει σχεδίου Βαυαρού μηχανικού. Άλλά τό σχέδιο αυτό έμεινε άνεκτέλεστο, λόγω των έσωτερικών γεγονότων, την δέ μεταξῶ των δύο πόλεων συγκοινωνία έξυμπτρετούσαν, μέχρι του 1869, αμάξια, καθώς και ενός είδους λεωφορεία, συρμένοι φυσικά από άλογα, που τά άνάγκασαν επαισφορείται, τά όποια, έκτός από τούς έπιβάτας, μετέφεραν και έμπορεύματα.

Μολοντί δέ τά αμάξια, που έκτελοῦσαν τη συγκοινωνία Άθηνων-Πειραιώς έγιναν έπειτα από όλίγα χρόνια πολυάρθιμα, τό ζήτημα της κατασκευής σιδηροδρόμου είχαν ώριμάσει. Και

τόν Ιούλιον του 1855 κατετέθη, από τόν ίδιο τόν τότε πρωθυπουργό Άλέξ. Μαυροκορδάτο, τό πρώτο σχετικό νομοσχέδιο.

Άλλά όταν τόν ίδιο και τόν έπόμενο χρόνο έπροκηρύχθη δημοπρασία γιά την άνάληψη τού έργου, δεν παρουσιάσθη κανείς εργολάβος. Τόν Νοέμβριον του 1857, έπαναληφθείσης της δημοπρασίας, έλασαν μέρος δύο έταιρείες. Μία έλληνική, με την συμμετοχή της Έθνικής Τραπεζής, και μία γαλλική, με αντιπρόσωπο τό Φραγκίσκο Φεράλδη, εις τόν όποιον και κατεκυρώθη τελικώς. Ο Φεράλδη όμως δεν μπόρεσε να εκπληρώση τάς υποχρεώσεις του και μετά τέσσερα χρόνια έκηρύχθηκε έκπτώτως.

Τό κακό όμως είχε συνέχεια. Επί έπτά ακόμη χρόνια τό κάκου άνεξητέτο σοδάρ έταιρεία που θά ήμπορούσε να τελειώση τις εργασίες, που οι προκάτοχοι είχαν έγκαταλείψει. Στο τέλος παρουσιάσθησαν δύο Άγγλοι, ο Έδουάρδος Ουακάκιος βουλευτής και ο Έρρίκος Τέυλερ, οι όποιοι ίδρυσαν έταιρείαν, υπό την έπωνυμίαν «Ανώνυμος Έταιρεία τού άπ' Άθηνων εις Πειραιά Σιδηροδρόμου» και οι όποιοι υπέγραψαν την όριστική σύμβαση εις τάς 23 Δεκεμβρίου 1868.

Οι περιπέτειες όμως της πολυπαθούς αυτής γραμμής δεν τελειώνουν ως έδω. Άφ' ότου άρχισαν οι έντατικές εργασίες της κατασκευής της γραμμής και έδημιουργήθη τό ζήτημα της άποζημιώσεως των ιδιοκτητών των άπαλλοτριωθισών γαιών, ή έταιρεία και τό Κράτος εύρήκαν κυριολεκτικώς τόν υπελα των. Άλλοι έζητοῦσαν ύπερογκα ποσά και κατέφευγαν στα δικαστήρια και άλλοι, γιά να άποφύγουν την άπαλλοτριώση, μετεχειρίζοντο όλα τά μέσα της ρωμαϊκής πονηρίας. Οι ιδιοκτήται μάλιστα των σπιτιών και όλοκώδων της περιοχής από τό θησείον εως την Όμόνοϊαν έδημιούργησαν τέτοιον θόρυβον, ώστε άπεφασίσθη να γίνη ό σταμάτος των Άθηνών εις τό θησείον και να μη προεκταθῇ ή γραμμή εως την Όμόνοϊαν.

Τέλος, χάρις εις την δραστηριότητα της έταιρείας, τό έργον έτελείωσε και, ύστερα από έπιτυχείς δοκιμές, έγιναν στο σταθμό του θησείου τά έγκαίνια της λειτουργίας της γραμμής, την 2 μ. μ. της 27 Φεβρουαρίου 1869. με πολλήν έπισημότητα. Λίγο όμως πριν άρχισή ο άγισμός, δύο από τούς συμβούλους της εταιρείας του σιδηροδρόμου, ο Ι. Σκαλτσούνης και ο υιός Σκουζές έδημιούργησαν θορυβώδες έπεισόδιον, κατά τό όποιον άντηλλάγησαν και... άρκετές γροθιές έκατέρωθεν.

Και ή μέν λειτουργία του σιδηροδρόμου συνεχίζετο κανονικά, οι ιδιοκτήται όμως των άπαλλοτριωθέντων διά την κατασκευήν του χάρων και οι κάτοικοι των γύρω οικιών έπροκάλουν κάθε τόσο έπεισόδια, με τά όποια έπ' άρκείν να σημειωθῇ ότι πολλοί κάτοικοι του θησείου ήγειραν άγωγήν έναντίον της έταιρείας διότι... ο καπνός των διερχομένων τραίνων (ο σιδηρόδρομος Άθηνων-Πειραιώς ήταν τότε άτμοκίνητος) τούς έπείραζε!

Η γραμμή επεξετάθη εως την Όμόνοϊαν, όταν ο σιδηρόδρομος έγινε ηλεκτροκίνητος, τό 1905.

Ν. ΚΤΕΝΙΑΔΗΣ

Ο ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΚΑΙ Η ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Από πολύ νωρίς ο Θεμιστοκλής είχε δώσει δείγματα της μεγάλης εξυπνάδας του, της βαθυστόχαστης σκέψης του και του θεληματικού χαρακτήρα του, τέτοια που οι δασκάλιοι του τα πρόσεξαν κι' έκαμαν και πλατύ λόγο γι' αυτά.

Όταν ανδρώθηκε, η νομοθεσία του Σόλωνα είχε αφαιρέσει τα σκήπτρα από την αριστοκρατική τάξη. Οι δρόμοι της επιτυχίας ανοίγονταν ελεύθερα πια για κάθε πολίτη Αθηναίο. Και ο Θεμιστοκλής ρίχτηκε με θέρμη και δραστηριότητα στην πολιτική. Η ευφράδεια του, η βαθεία σκέψη του, η τόλμη του, η πεσιτικότητα των λόγων του, η ευφύια του, του εξασφάλισαν εύθους άμέσως την επιτυχία. Στη μάχη του Μαραθώνος βρισκόταν στο πλευρό του Μιλτιάδη.

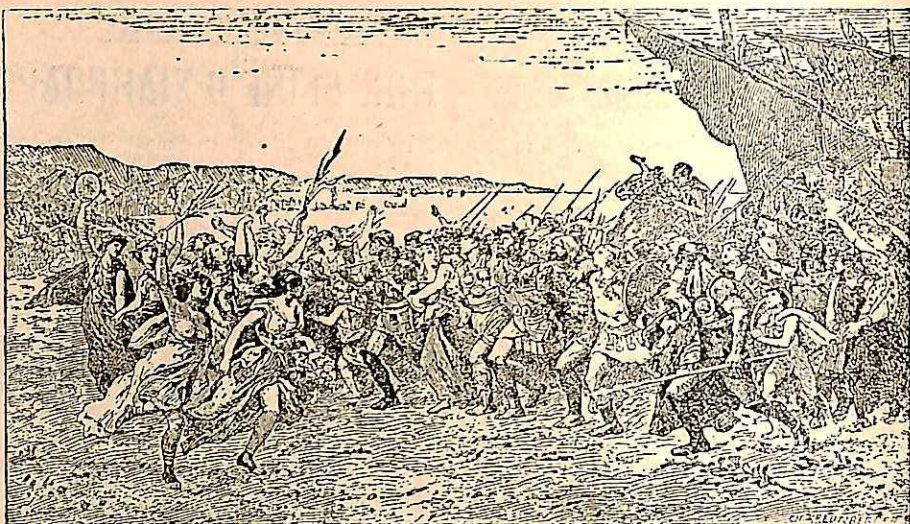
Τό τρόπαιο αυτό του Μιλτιάδη κι' η δόξα που στεφάνωσε το μεγάλο στρατηγό υπεκίνησαν τη φιλοδοξία του Θεμιστοκλή. Ο ίδιος έλεγε στους φίλους του, πως η επιτυχία του Μιλτιάδη δεν τον άφηνε να κοιμηθί. "Ήθελε να θριαμβεύσει κι' αυτός, να γίνει μεγάλος, να στεφανωθεί με τον κλάδο της δάφνης. Καί θέτοντας αυτό σκοπό στη ζωή του, καταπιάστηκε με τό έργο της αναπτύξεως της ισχύος της πατρίδος του.

Ενώ όλοι οι Έλληνες μετά τη μάχη του Μαραθώνος πίστευαν πως ο Περσικός κίνδυνος εξέλιπε μιά για πάντα, ο Θεμιστοκλής που έβλεπε πως πολύ μακρύτερα, μόνος από όλους τους Έλληνες, διαισθανόταν πως ο Πέρσης δεν θα ήσυχάζε παρά μονάχα αν κατακτούσε την Ελλάδα, ή αν έπαιρνε ένα τόσο σκληρό μάθημα που να παύσει να σκέπτεται να έπεκτεινη την ισχύ του. Για τουτό, αφού μετά την άτυχη έκστρατεία του Μιλτιάδη κατά των νήσων του Αιγαίου κατώρθωσε αυτός παίρνοντας την αρχηγία του στόλου να υποτάξει τα φιλομηδικά νησιά, προσπάθησε με κάθε τρόπο να ενισχύση τη ναυτική δύναμη των Αθηνών.

Πρώτα-πρώτα έπεισε τους Αθηναίους να όχυρώσουν τον Πειραιά που τό λιμάνι του αποτελούσε ασφαλές καταφύγιο για τα πλοία τους από τό Φάληρο.

Τό 483 π. Χ. γίνεται άρχων των Αθηνών και άρχίζει χωρίς διαταγμό την ένίσχυση του στόλου, πιστεύοντας βαθιά πως ή Αθήνα, δύναμις προ πάντων ναυτική, έπρεπε να στηρίξη την άμυνα της στό στόλο της.

Σύγχρονα όμως δεν παραλείπει καμμία προσπάθεια που θά μπορούσε να ένωση τους Έλληνες έναντι των βαρβάρων, σκεπτόμενος πως ο κοινός

Ο αριστουργηματικός πίνακας του Γάλλου ζωγράφου Κορνόν που στά 1887 βραβεύτηκε με τιμητικό μετάλλιο και βρίσκεται σήμερα στο Μουσείο του Λουξεμβούργου. Μας δείχνει την επιστροφή των νικητών που τους υποδέχονται γυναίκες και νέοι κρατώντας στα χέρια τους άνθη και κλάδους βατών. Αριστερά νέες χορεύουν. Στο βάθος φαίνεται ο Θεμιστοκλής πάνω στο αλόγο του.

κίνδυνος που απειλεί τη χώρα δεν μπορούσε ν' άποκρουσθί αποτελεσματικά παρά μόνο με κοινή σύμπραξη.

Και τό 481, όταν οι άπεσταλμένοι του Ξέρξη ζητούν από τις Έλληνικές πόλεις «γην και ύδωρ» σημεία υποταγής, άποπέμπονται, γιατί ο Θεμιστοκλής έχει επιτύχει στην Κόρινθο την «επί Μήδου ζυμμάχια» όλων των σημαντικών Έλληνικών πόλεων.

Όταν τό βράδυ, έπειτα από την ήρωική θυσία των Έλλήνων στις Θερμοπύλες, ή πεντηκόντορος του Αθρώνου άνήγγειλε στον Έλληνικό στόλο που ναυλοχούσε στό Άρτεμίσιο την είδηση, ό Εύρυτιάδης, ό Σπαρτιάτης άρχιναύαρχος κάλεσε εύθους σέ συμβούλιο τους ναύαρχους. Μαζί τους βρίσκεται κι' ό Θεμιστοκλής, ναύαρχος του ισχυρού Αθηναϊκού στόλου. Ο άριθμός κι' ή ύπεροχή της ναυτικής δυνάμεως των Αθηναίων είναι τέτοια που θάπρεπε τη γενική άρχηγία να την έχη ό ναύαρχός των. Μά ό Θεμιστοκλής, πατριώτης μεγάλος, δεν ήθελε να δημιουργήση ζητήματα τη δύσκολη εκείνη στιγμή.

Χωρίς να χάσουν καιρό οι ναύαρχοι παίρνουν τη σωστή άπόφαση. Ο στόλος πρέπει να σπείση στό Σαρωνικό για να ένισχύση την αντίστασι των Έλλήνων. Φεύγουν λοιπόν άμέσως τα πλοία από την επικίνδυνη ζώνη. Ο στόλος των συμμάχων άγκυροβολεί στην Σαλαμίνα, στό σημερινό στενό της Πούντας. Ο στόλος των Αθηναίων σπείνδει στον Πειραιά κι' αναλαμβάνει να μεταφέρη τα γυναικόπαιδα στην Τροιζήνα.

Οι Αθηναίοι όμως θέλουν ν' άμυνθούν μέσα στην πόλι, την καταδικασμένη ως τόσο στην καταστροφή. Δεν μπορούν να νιώσουν αυτό που βαθιά αισθάνεται ό άρχηγός των. Πώς μπρός στην αναρίθμητη στρατιά των Περσών ή θάλασσα μπορεί να προστατεύση την Ελλάδα. Μήπως τάχα δεν τό ειπε κι' ό χρησμός του Απολλώνος, που παρεξηγώντας οι γεροντότεροι ζητούν τη σωτηρία στα ξύλινα τείχη της Ακροπόλεως;

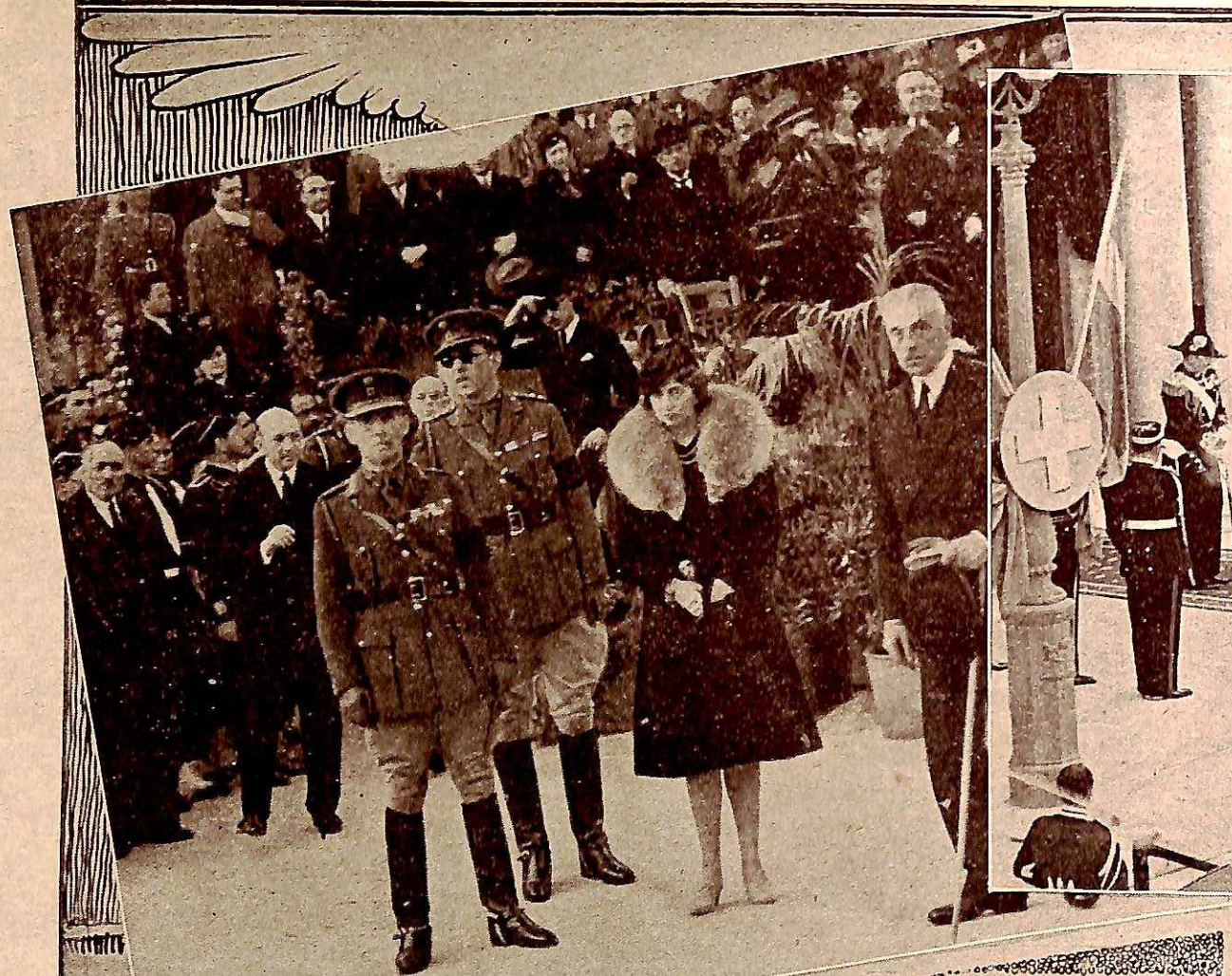
Ο Ξέρξης ως τόσο δεν χάνει καιρό. Περνά τα στενά των Θερμοπυλών, καταστρέφει τη χώρα των Πλαταιέων, τις Θεσπιές, και σφάζοντας και καίγοντας προχωρεί κατά των Αθηνών, ενώ ό στόλος του (1200 τριήρεις) καταπλέει στό Φάληρο στις 20 του Σεπτέμβρη.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Την ίδια μέρα που ό στόλος των βαρβάρων άγκυροβολεί στό Φάληρο, οι ναύαρχοι συσκέπτονται στην Σαλαμίνα. Ο Θεμιστοκλής — ό στόλος του έχει ένωθί με τον υπόλοιπο έλληνικό στόλο — επιμένει να δώσουν τη ναυμαχία μέσα στό στενό, γιατί εκεί δεν θά μπορούν να κινηθούν τα βαρεία περσικά καράβια. Οι άλλοι ναύαρχοι όμως δεν συμφωνούν. Πρώτος ό Εύρυτιάδης. Δεύτερος ό Αδείμαντος, ό Κορίνθιος ναύαρχος. Αυτός ζητεί ό στόλος να πλεύση στον Ισθμό. Εκεί έχει συγκεντρωθί κι' ό Πελοποννησιακός στρατός με άρχηγό τον Κλεόμβροτο τον άδελφό του Λεωνίδα. Ο Θεμιστοκλής είναι άνένδοτος. Ο άρχιναύαρχος Εύρυτιάδης τόσο θυμώνει που τον ραπίζει. Καί ό Θεμιστοκλής άτάραχος, δεν ζητά ν' άνταποδώση τό ράπισμα άλλα να τον άκούση. Τέλος ό Εύρυτιάδης πείθεται, μά ό Αδείμαντος είναι άνένδοτος, κι' όταν ό Αριστείδης, ό αντίπαλος του Θεμιστοκλή, σπείνδη και ξεχνώντας τα μιση που τους χωρίζουν με τό Θεμιστοκλή δίδη τό χέρι στον έχθρό του και του άναγγέλλη πως ή πόλις των καίεται, ό Κορίνθιος ναύαρχος, αντί λέγοντας στό Θεμιστοκλή τον προσβάλλει λέγοντάς του πως αφού είναι χωρίς πατρίδα δεν έχει καμμία θέσι στό Συμβούλιο των ναυάρχων. Ο Θεμιστοκλής πεισμώνει. Κι' όταν βλέπη πως τίποτε δεν μεταπίθει τους αντίπαλους του, είδοποιεί κρυφά με τον παιδαγωγό των παιδιών του τον Ξέρξη πως ό στόλος των Έλλήνων σκέπτεται να φύγη κι' ότι πρέπει να τον πολιορκήση. Έτσι ό Ξέρξης πέφτοντας στην παγίδα καταλαμβάνει την Ψυτάλλεια, στήνει τό στρατηγείο του σ' ένα λόφο κοντά στό Ηράκλειο και

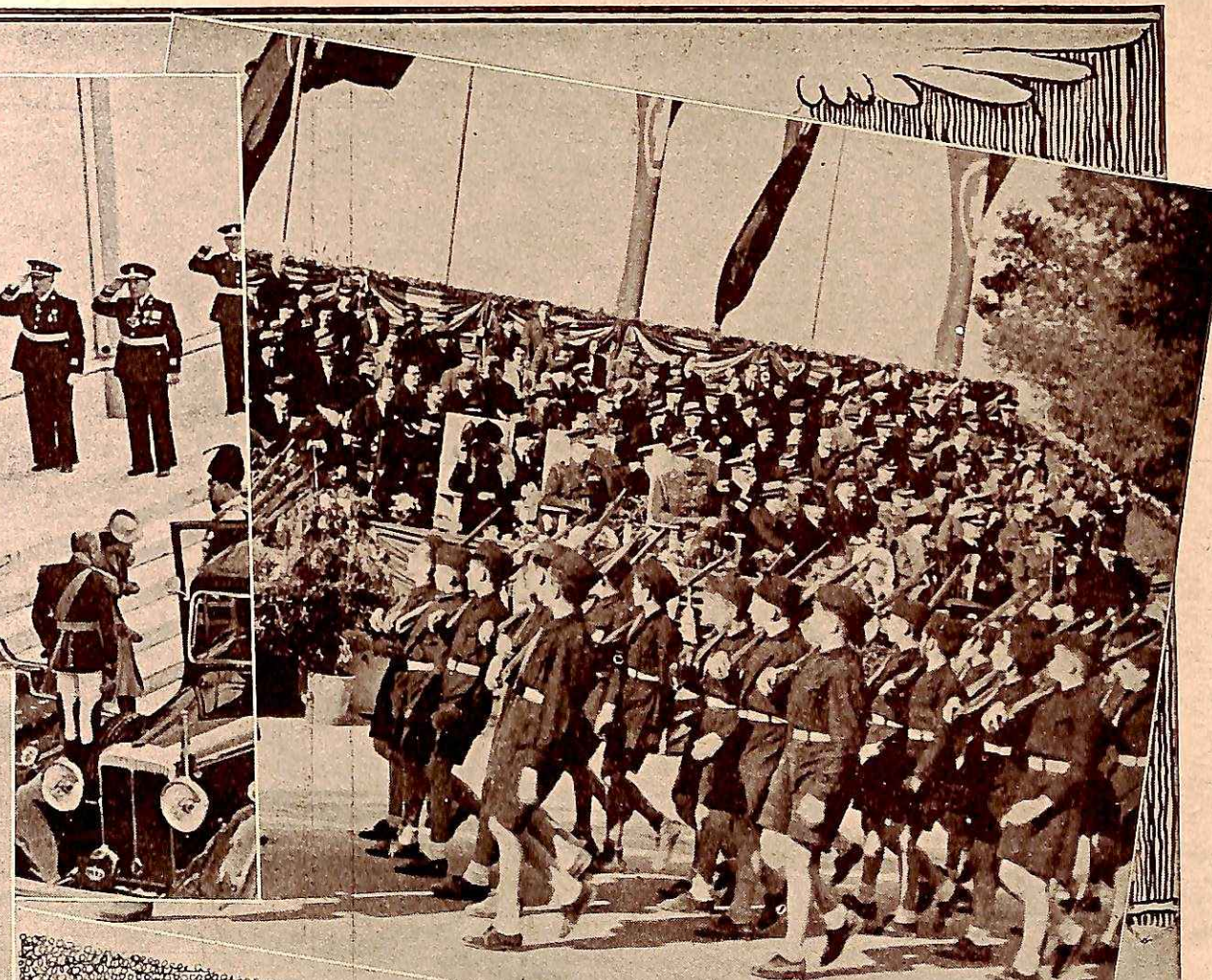
(Συνέχεια εις την σελίδα 864)

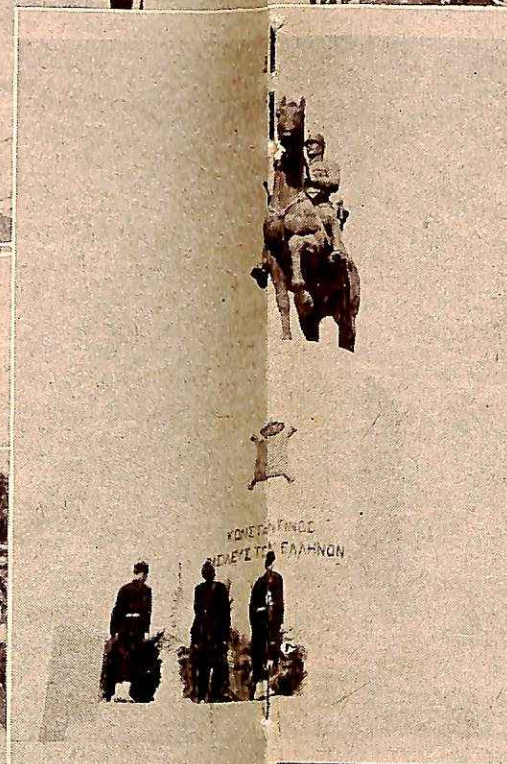
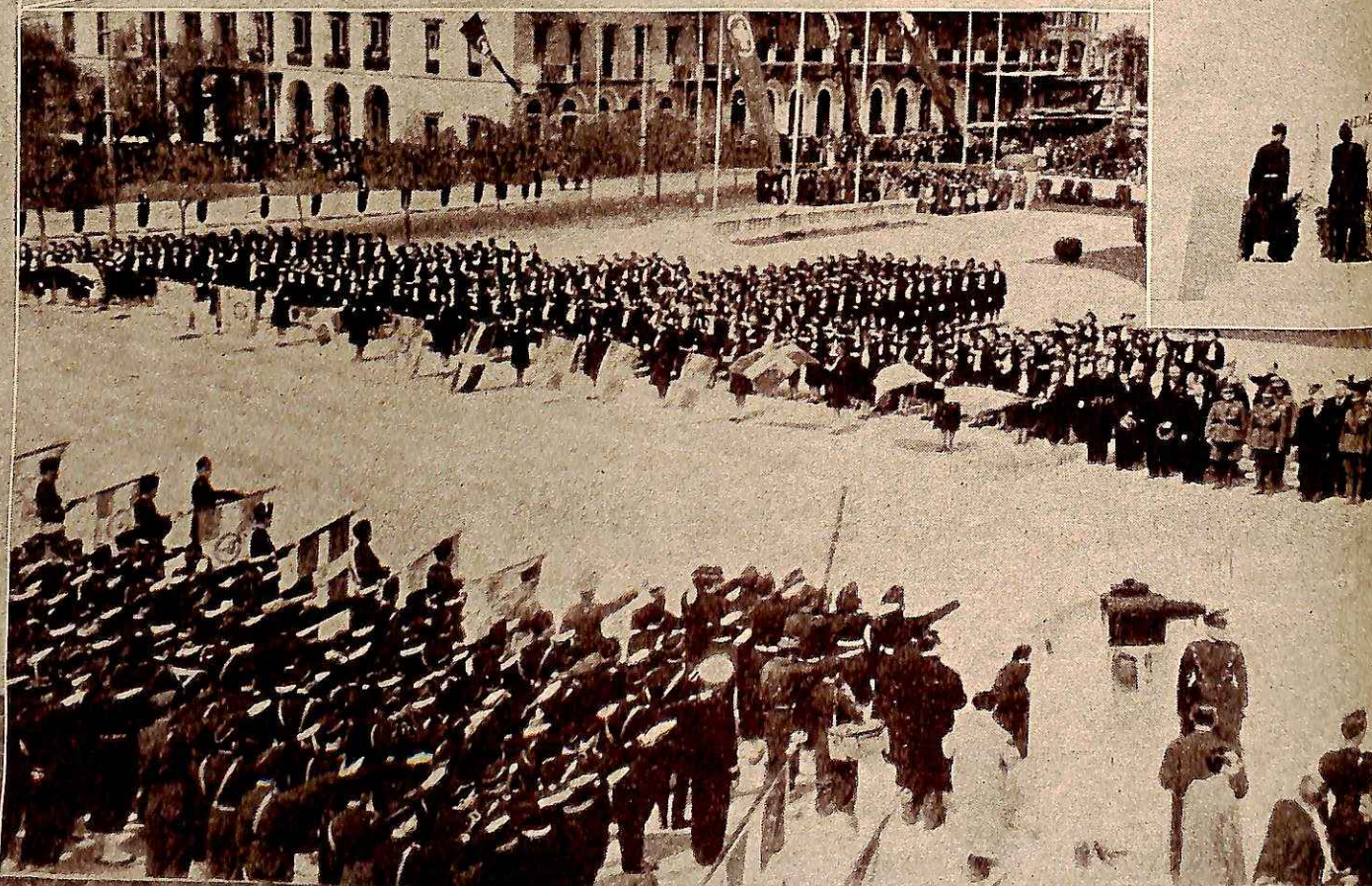
Από την κατάθεσιν στεφάνων δάφνης εις τό Μνημείον του Άγνώστου Στρατιώτου.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΑΡΗΛΑΣΑΝ
38.000 ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ

ΚΟΜΕΤΑΡΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κρόνος βιαστικός και ανυπόμονος άρπάζει το λιθάρι από τα χέρια της Ρέας και μονομιάς το κατεβάζει άνυποπτος κι ευτυχισμένος, νομίζοντας πως καταπίνει το παιδί του.

Μ' αυτό λοιπόν το έντεχνο σπαργάνωμα κατάφερε η γυναικεία πονηριά να νικήση την τυφλή καχυποψία του Κρόνου και να ασφαλίση τη γαλήνη του μικρού θεού μέσα στο φιλόξενο κρησφύγετο της Κρήτης.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ο Δίας ζούσε ελεύθερος μια ζωή άμεριμνη μέσα στα δάση της Κρήτης. Οι νύμφες που τον άνθρεψαν τον καμάρωναν σαν παιδί τους και οι Κορύβαντες του θαμάζαν την παλληκαριά και τη φρόνησι. Και πραγματικά είχε γίνει ένα ασύγκριτο παλληκάρι ο Δίας. Κανένας ως τότε δεν είχε σταθή άξιότερός του στο κυνήγι του κάπρου και στού πολέμου τις τέχνες. Μά και κανείς δεν έμοιαζε μ' αυτόν στην έξυπνάδα και στη σύνεσι.

Μια γλυκόπνοη έσπερα, την ώρα που γυρνούσε από το καθημερινό κυνήγι του φορτωμένος στους ώμους ένα χρυσοκέρατο έλάφι, είδε τις νύμφες συναγμένες μπροστά στην είσοδο του άντρου. "Ορθιες, άκίνητες και στοχαστικές έμοιαζαν σαν άγάλματα σιωπής, μέσα στην τρυφερή γαλήνη του βραδυού, παραδομένες από άρκετήν ώρα στην άναμνη του γυρισμού του, για ν' αρχίσουν μια παράξενη ιεροτελεστία και να ξεσπάσουν σ' έναν άγριο και μανιασμένο χορό.

Πλησίασε ο Δίας κι άπίθωσε στο χώμα το πληγωμένο έλάφι.

Πίσω του σίμωσαν οι Κορύβαντες και στάθηκαν άκίνητοι κι' αυτοί με τα πρόσωπα στραμμένα προς τον βασιλικό δίσκο του ήλιου που άποχαίρετουσε την πλάσι. Για λίγο έμειναν όλα βουβά κι' άκίνητα, σαν ν' άφουγκράζονταν το κρυφό καρδιοχτύπι της γής, ώσπου ένα φτεροκόπημα σπάθισε τον άγέρα κι' ένας άετός με διάπλετες φτερούγες άεροζυγίστηκε επάνω από το κεφάλι του Δία. Τότε η Άδράστεια ξεχώρισε από τον κύκλο των νυμφών και με βαθεία συγκίνησι άρχισε να λέγη:

«Μεγαλόθυμε Δία, ασύγκριτο παιδί της άνδρογεννήτρας Κρήτης, ήλθε η ώρα ν' άκούσης από μās τις ταπεινές θεραπεινίδες σου το μεγάλο μυστικό της καταγωγής σου. Δεν είσαι σύ καρπός από τα δικά μας σπλάχνα, ούτε σε κοιλοπόνεσεν έσένα στο άντρο έτούτο μια νύμφη σαν έμās η μια Δρυάδα της γενιάς μας.

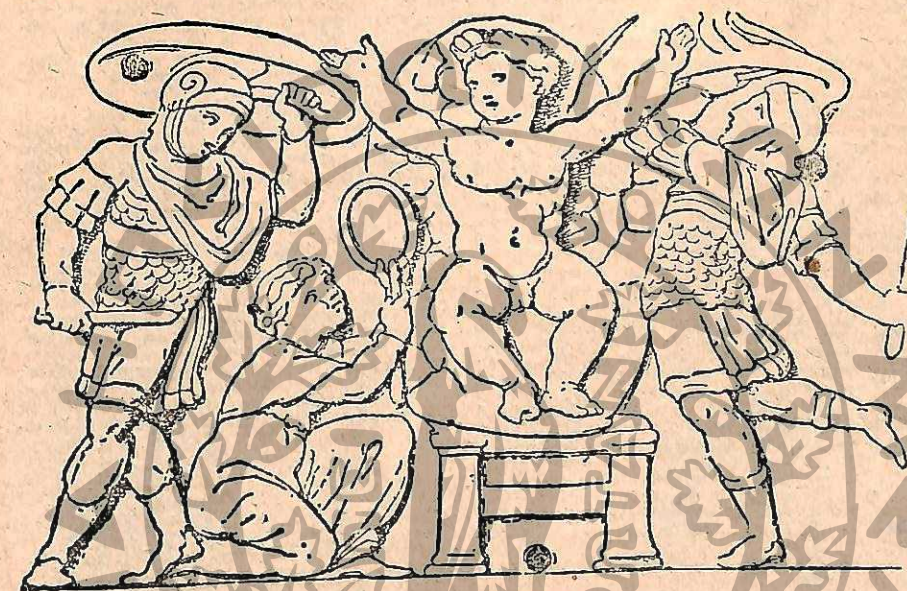
Μέσα σου ρέει το διάφανο, το άθάνατο αίμα, και το σγουρό κεφάλι σου θεϊκιά το στεφανώνει δόξα. Έσύ 'σαι τ' άκριβό βλαστάρι της Μεγάλης Ρέας, της σεπτής και στοργικής Μητέρας, που θέλοντας άπ' του σκληρού πατέρα σου το στόμα να σε σώση σ' έφερε 'δω και σ' έμπιστεύτηκε στην τρυφερή άγκαλιά μας. Και τώρα που τα

χάδια μας σ' άνθρεψαν μαζί με τα τραγούδια μας, τώρα που οι ράγες, τα δάση και τα διάσελα κι' ο δυνατός άγέρας του βουνού σου τράνεψε τα στήθη, τώρα που ύψώθηκες μπροστά μας άνδρας, Τιτάνας και Θεός, σου λέμε όλες μαζί με μια φωνή και με μια γνώμη: Δία παντοδύναμε, τόλμα και σύντριβε, άγωνίζου και νικά, βασιλεύε, βασιλεύε, ο κόσμος είναι δικός σου».

Δεν άπόσωσε το λόγο η Άδράστεια κι' άμέσως οι Κορύβαντες γονάτισαν. Σύρσαν από τις θήκες τ' άστραφτερά σπαθιά τους με τις αλχμές ταπεινωμένες προς τα πόδια του Δία και με τα μέτωπα άκουμπημένα στις χάλκινες άσπίδες δείξαν έποταγή κι' άφοσίωσι.

Οι νύμφες ώδηγήσανε άπ' τη σπηλιά της Δίκτης την Άμάλθεια, την δλόασπρη κασίκα που έθρεψε τον Δία με το γάλα της και την προσέφεραν θυσία. Με το δέμα της, που ήταν άτρωτο, έσκέπασαν τους ώμους του Θεού, κι' αυτοί έκράτησαν τα κρέατά της που είχαν τη μαγική δύναμι να τους δίνουν, τι επιθυμούσαν.

Το ίδιο βράδι ο Δίας έμαθε όλα τα πάθη της γενιάς του. Άκουσε από το στόμα των νυμφών όλες τις άγριότητες του Κρόνου. Έμαθε την μαύρη συμφορά των άδελφών του και πληροφόρηθηκε με ποιο πανούργο τρόπο τον έσωσε η δόλια του μητέρα.

Παράτασις κορυβαντισμού.

Τότε η όργη του πύρωσε τ' άντρειωμένα στήθη και τα φτερά της τόλμης άλαφροχάιδεψαν τους θεϊκούς κροτάφους... Όλη την νύχτα την πέρασε με μια πολεμόχαρη άγρύπνια και η αύγή τον βρήκε με σκληρή σκοτεινιά σμένη όψι. Όμως δεν άργοπόρησε σε μάταιο θρήνο. Γοργά και με περίσσεια φρόνησι ξάνοιξε η σκέψι το σκοπό

του και πήρε της άπόφασης τον δρόμο.

Πηγαίνει στην άμμουδερή άκρογιαλιά και προσκαλεί άπ' τα ύγρα παλάτια της τη Μύτι, την θυγατέρα του Ώκεανού, την πάνσοφη και τετραπέρατη Ώκεανίδα.

Έκείνη ήξερε από φίλτρα μαγικά και φαρμακερά βότανα. Η Μύτις του έτοιμάζει άμέσως ένα πικρό και βρωμερό ποτό και του το δίνει για να το πιή ο Κρόνος και να βγάλη από το φοβερό στομάχι του τα καταθροχισμένα άδέλφια του.

Με τη βοήθεια της Ρέας ο Δίας μπαίνει στο παλάτι του Κρόνου και του δίνει να πιή το φαρμακερό βοτάνι.

Η έներγεια του πικροβότανου ήταν άποτελεσματική.

Πρώτη έπεσε από τ' άφορισμένο στόμα του Κρόνου η σπαργανωμένη πέτρα. Αυτή που με την πονηριά της Ρέας είχε καταπιή άντις τον Δία. Η πέτρα έπεσε στον ιερό τόπο των Δελφών και λατρευότανε σαν πολύτιμο δώρο των θεών στους ιστορικούς χρόνους.

Με τη σειρά τους ύστερα έθνήκαν κι' αναγάλλιασαν στο φώς του ήλιου ο Ποσειδώνας και ο Πλούτωνας, η Ήρα, η Δήμητρα και η Έστία.

Σάν είδε ο Δίας το λαμπρό άποτέλεσμα του πικροβότανου, πλησίασε τη μάνα του και, ρίχνοντας μιάν άγρια

Κ. Ι. Βέρρ.

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

— Αυτό θάπ'η πολλά,
αυτό τ'ά λείει όλα, τ'ό
ξέρεις καλλίτερα μου.
Θάρχουσιν στη Λούκα,
— αν και τώρα βλέ-
πω πως δεν θάρχης

ποτέ, — και θά σέ δεχόταν φτωχοί άνθρωποι, οί γονεῖς μου, πού δεν θά είχαν νά σέ κατη-
γορήσουν ή νά σέ κοροϊδεύουν γιά τίποτα·
γιατί θά ήταν πού φτωχοί από σένα. "Αν
δμως τὰ θυμωρα σπάργανα λένε ἀλήθεια,
ὅπως νομίζει ή μάνα· Μπαρμπερίνα, και τὸ
νομίζω κι' ἐγώ, οί γονεῖς σου θά εἶναι πλου-
σιοί, ἀρχόντες, ἀνετάδες. Πῶς μπορεί λοι-
πόν νά δεχθοῦν ἐνα φτωχόπαιδο τοῦ δρόμου
σάν και μένα;

— Μά εἶμαι τίποτ' ἄλλο κι' ἐγώ, παρά ἕνα
φτωχόπαιδο τοῦ δρόμου;
— Σήμερα ναί! αὐριο δμως ἐσύ θά γίνης
γυιός τους, ἐνῶ ἐγώ θά μείνω τὸ φτωχόπαιδο
πού εἶμαι σήμερα.

— Οὐ Ματτίας ἐξασκούησε:

— Ἐσένα θά σέ στείλουν στοὺς σχολεῖο, θά
σοῦ πάρουν δασκάλου, ἐνῶ ἐγώ θά ἐξασκο-
λουθῶ τοῦ δρόμου, λαμόνυχος και θά
σέ θυμωμαι, ὅπως, ἔλπιω, θά μέ θυμώσαι
και σὺ.

— Ὡ ἀγαπητέ μου Ματτίας! Πῶς μπορείς
νὰ λές τέτοια πράγματα;

— Λέω ὅ,τι ἔχω σὸ νοῦ μου, ἀγαπητέ
μου! Καί νὰ γιατί σὲ νὸν μένεις τώρα χα-
ρούμενο σάν και ἕνα. Θά χωρισθῶμε, ἐνῶ
ἐγώ ἐνόμεζα, φανταζόμουν, πολλές φορές μά-
λιστα τὸ δέλετα και σὸν ὕπνο μου, πῶς θά-
μαστε πάντα μαζί ὅπως τώρα. Μά ὅχι ὅπως
εἴμαστε αὐτὴ τὴ στιγμή, φτωχοὶ μουζικάντη-
δες τῶν δρόμων, παρά πῶς θά ἐργαζόμαστε
κι' οἱ δύο, θά μελετώσουμε και θά γινόμε-
στε ἀληθινὸι μουσικοὶ γιὰ νὰ παίζουμε μπρο-
στὰ σὲ ἀληθινὸν κοινόν, χωρίς νὰ χωρι-
σθῶμε ποτέ.

— Μ' αὐτὸ θά γίνῃ, Ματτίαςκο μου! "Αν
οἱ γονεῖς μου εἶναι πλούσιοι, θά εἶναι τόσο
γιὰ σένα ὅσα και γιὰ μένα; κι' ἂν μέν στεί-
λουν στοὺς σχολεῖο θάρχης και σὺ μαζί μου.
Δὲν θά χωρισθῶμε, θά ἐργασθῶμε μαζί, θά-
μαστε πάντα μαζί, θά μελετώσουμε, θά ζή-
σουμε μαζί, ὅπως τὸ ἐπιθυμῶ ἐσύ κι' ὅπως
τὸ ἐπιθυμῶ κι' ἐγώ, σὲ βεβαίω, τὸ ἴδιο.

— Τὸ ξέρω πῶς τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ δὲν θά
εἶσαι πιά κύριος τοῦ αὐατοῦ σου, ὅπως εἶσαι
τώρα.

— Στάσου, παιδί μου, νὰ σοῦ πῶ: Οἱ γο-
νεῖς μου τώρα μέν ζήτουν, ἀλήθεια; Θά πῇ
λοιπόν πῶς ναι, σὺ αὐτὸν γιὰ μένα, πῶς μ' ἀ-
γαποῦν. "Αφοῦ λοιπόν θά μ' ἀγαποῦν, δὲν
μποροῦν νὰ μὴ μὴ κάνουν ὅ,τι ἀνὰ τὸν γυ-
ρεύω. Καί τὸ πρῶτο πού θά τοὺς γυρεύω, θά
εἶναι νὰ κάμουν εὐτυχισμένους ἐκείνους πού
στάθηκαν σὲ μένα καλοί, πού μ' ἀγάπησαν.
Μπαρμπερίνα, τὸν κύρ Πέτρο τὸν Ἀκκέν, πού
θὰ τὸν βγάλουν κι' ἀπὸ τὴ φυλακή, τὴ Στε-
φανία, τὸν Ἀλέξη, τὸν Βενιαμίν, τὴ Λίζα και
σένα. Τὴ Λίζα μάλιστα θά τὴν πάρουν μαζί
τους, θά τὴ γιάτρεψουν, θά τὴ σπουδάσουν,
ἀν εἶναι νὰ πῶ σὲ σχολεῖο. "Ετσι θά γίνουν
τά πράγματα, ἀν οἱ γονεῖς μου εἶναι πλου-
σιοί, και ξέρεις καλά πῶς θά εὐχαριστηθῶ
πολύ ἀν θά εἶναι πλούσιοι και γιὰ τοὺς δύο
μας.

— Κι' ἐγώ θά εὐχαριστηθῶ πολύ ἀν θά
εἶναι φτωχοί.

— Εἶσαι βλάκας!

— Μπορεῖ.

Και χωρίς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, ὁ Ματτίας
φώναξε τὸν Κάπη.

Ἦταν ὥρα νὰ σταθῶμε γιὰ νὰ φῶμε.
Πῆρε τὸ σκύλο στὴν ἀγκαλιά του και, μιλῶν-
τας σάν νὰ ἦταν ἀνθρώπος πού μπορούσε νὰ
τὸν καταλάβῃ και νὰ τοῦ ἀποκριθῇ:

— Καί σὺ, Κάπη μου, τοῦ εἶπε, δὲν θά
προτιμῶς, ἀλήθεια, νὰ ἦταν φτωχοὶ οἱ γο-
νεῖς τοῦ Ρεμῆ;

— Ἀκούγοντας τὸ νόμα του ὁ Κάπης, ὅπως
πάντα, ἐγαύγησε ἀπὸ εὐχαρίστησι κι' ἔβαλε
τὸ δεξί του πόδι στοὺς στήθος του.

— Γιατί με φτωχοὺς γονεῖς θά ἐξασκού-

θήσουμε τὴν ἐλευθέρη ζωὴ μας κι' οἱ τρεῖς.
Θά πηγαῖνουμε ὅπου θέλουμε και δὲν θά
ἔχουμε ἄλλη φροντίδα παρά νὰ εὐχαριστοῦ-
με τὴν "ἐντιμὴν ὀμήγυρη".

— Γὰθ, γὰθ!
— Μὲ πλουσίους ὁμοῦ γονεῖς ὁ Κάπης
θὰ πῇ στὴν ἀλή, σὸ σπτάκι του, ἴσως
θὰ δεθῇ και μ' ἀλυσίδα. "Ωραία ἀλυσίδα
ἀτσάλεια, δὲ λέω, μὰ πάντα ἀλυσίδα, γιὰ-
τί τὰ καλὰ σκυλιὰ δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν
στὶς ὥραιες κάμαρες.

— Ἦμουν ἀρκετὰ δυσχερῆστοι πού ὁ Ματ-
τίας ἤθελε τοὺς γονεῖς μου φτωχοὺς, ἀντὶ
νὰ συμμερίζεται τὸνεῖρο πού μου εἶχε ἐμ-
πνεύσει ή μάνα· Μπαρμπερίνα και πού ἐγώ
τὸ εὐρίσκα τόσο καλὸ ἦμουν δμως κι' εὐχα-
ριστήμενος, γιατί ἔβλεπα τώρα ὅτι μόνο ἀπὸ
τὴ μεγάλη του ἀγάπη κι' ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ
χωρισμοῦ συλλογιζόταν ἔτσι. Δὲν μπορούσα
λοιπόν νὰ τὸ κρατήσω καλά γιὰ ἕνα πρῶ-
γμα πού κατὰ βῆθος δὲν ήταν παρά ἕνα
δείγμα τρυφερότητας ἀγάπης. Μ' ἀγαποῦσε
ὁ Ματτίας και δὲν ἤθελε νὰ μὰς χωρίσουν.
Γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲν τὸν ἐμείλη.

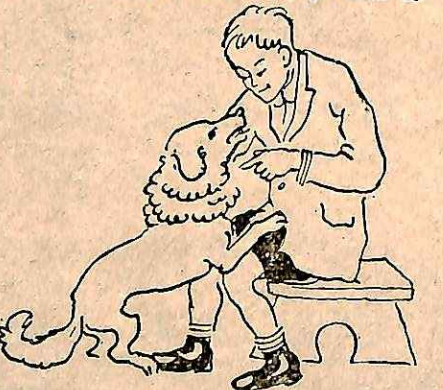
— Ἄν δὲν ἦμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κερδι-
ζουμε σὸ δρόμο τὸ ψωμί μας, θά ἐξασκού-
θῶσα νὰ τρέχω κι' ἄς φώναζα ὁ Ματτίας.
"Αλλά ἔπρεπε νὰ στεκοῦμαι και νὰ παίζου-
με στὰ μεγάλα χωρία πού ἀπαντούσαμε και,
ὡς πού νὰ βρεθοῦν οἱ πλούσιοι γονεῖς μου,
και νὰ μοιραστοῦν μαζί μας τὰ πλούτη τους,
ἔπρεπε νάμαστε εὐχαριστήμενοι με τίς πεν-
ταροδεκάρες, πού μαζεύαμε τόσο δυσκόλα
ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Χρεασθήκαμε λοιπόν πε-
ρισσότερο καιρό ἀπ' ὅσο θά ἤθελα, γιὰ νὰ
πάμε ἀπὸ τὸ Σιαβανὸν σὸν Δρεζῦ, περνώντας
ἀπὸ Ὁμπυσσόν, Μονλυέν, Μουλέν, Ντεσίζ.

— Ἐπειτα, ἐκτός ἀπὸ τὸ καθημερινὸ μας
ψωμί, κι' ἄλλος λόγος μὰς ὑποχρεῖτο νὰ
κερδίζουμε ὅσο περισσότερα μπορούσαμε:
Δὲν εἶχα ξεχάσει τὸ λόγο πού μοῦ εἶπε ή
μάνα· Μπαρμπερίνα, πῶς μ' ὅλα τὰ πλούτη
δὲν θά μπορούσα ποτέ νὰ τὴν κάμω πῶς εὐ-
τυχισμένη ἀπ' ὅσο τὴν εἶχα κάμει με τὴ φτώ-
χεια μου, κι' ἤθελα νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη κι'
ή Λιζούλα μου, ὅπως ἔγινε ή μάνα· Μπαρ-
μπερίνα. Βέβαια πού ἀργότερα θά μοιραζό-
μουν τὰ πλούτη μου με τὴ Λίζα· ἐγώ τοῦλάχιστο
δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό·
πρὶν νὰ γίνω ὁμοῦ πλούσιος, ἤθελα νὰ πάω
τὴς Λίζας ἕνα δῶρο ἀγορασμένο με λεπτὰ
πού θά κερδίζα, — τὸ δῶρο τὴς φτώχειας.

Στὸ Ντεσίζ λοιπόν ἀγοράσαμε μιά μεγα-
λὴ κούκλα κι' ἕνα κουκλιότικο νοικοκυριό.
Κι' εὐτυχῶς πού αὐτὰ ἐκδοῦσαν πολὺ λιγώ-
τερο ἀπὸ μιά ἀγγελάδα.

— Ἀπὸ τὸ Ντεσίζ σὸν Δρεζῦ δὲν εἶχαμε πα-
ρά νὰ τρέξουμε, κι' αὐτὸ κάναμε, γιατί,
ἐκτός ἀπὸ τὸ Σατιγιόν, δὲν ἀπαντήσαμε σὸ
δρόμο μας παρά φτωγὰ χωρία, πού οἱ κά-
τοικοὶ τους δὲν είχαν καμμιὰ διάθεση νὰ στε-
ρηθοῦν κάτι ἀναγκαῖο, γιὰ νὰ φανοῦν γεν-
ναῖοι σὲ περιττοὺς μουσικοὺς.

— Ἀπὸ τὸ Σατιγιόν ἀκολοθησαμε τὶς δὺες
τοῦ καναλιῶ; κι' οἱ δασωμένες αὐτὲς δὺες,
τὰ ἡσυχὰ ἐκεῖνα νερά κι' οἱ μαῶνες πού τὶς
τραβοῦσαν ἄλογα, με ξαναγύριζαν σὸν εὐ-

Και σὺ Κάπη δὲν θά προτιμῶςες νὰ
μέναμε φτωχοί;

τυχισμένο καιρό πού, μέσα στὸν "Κύκνο" μα-
ζί με τὴν κυρία Μιλλίγκαν και τὸν Ἀρθούρο,
ταξίδεψα κι' ἐγώ σ' ἕνα κανάλι. Πού νὰ ἦταν
τώρα ὁ "Κύκνος"; Πόσες φορές, ὅταν ἐπρό-
κειτο νὰ περάσουμε ή ν' ἀκολουθήσουμε κα-
νένα κανάλι, δὲν ἐρώτησα ἀν είχαν ἰδῇ νὰ
περνᾷ ἀπὸ "κεῖ κανένα πλοῖο με τὴ βεράντα
και τὸ λούσο τοῦ "Κύκνου"! Τίποτα! Χωρὶς
ἄλλο, ή κυρία Μιλλίγκαν θά εἶχε γυρίσει
στὴν Ἀγγλία, με τὸν Ἀρθούρο, πού θά εἶχε
πιά γιάτρεψῃ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πῶς πιθανόν· αὐ-
τὸ ἔπρεπε μάλλον νὰ πιστεῶω. Καί ὁμοῦ,
κάθε φορά πού ἔβλεπα σὸ κανάλι, ἀπὸ μα-
κριά, κανένα πλοῖο νὰ τὸ τραβοῦν ἄλογα,
φανταζόμουν πῶς ἦταν ὁ "Κύκνος" πού ἐρ-
χόταν σὲ μὰς!

Ἐπειδὴ ἦταν φθινόπωρο, περπατούσαμε λι-
γώτερα παρά τὶς θερινὲς ἡμέρες και παίρνα-
με τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ φθάνομε στὰ χω-
ρία, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῶμε, πρὶν νυ-
κτιά, ὅπου δλωσδιόλου. "Ὅμως, ἀν κι' ἐτρέξαμε
κτώση μπορούσαμε, και μάλιστα σὸ τέλος, δὲν
καταφέραμε νὰ μπουῖμε σὸν Δρεζῦ παρά νύ-
κτα προχωρημένη.

Γιὰ νὰ φθάσουμε σὸν σπῖτι τὴς Λίζας δὲν
εἴχαμε παρά ν' ἀκολουθήσουμε τὸ κανάλι,
γιατί ὁ ἀντράς τὴς θεῖας Κατερίνας ἦταν κα-
ναλοφάλακας και κατοικοῦσε σ' ἕνα σπιτάκι,
κτισμένο δίπλα σὸν νεροφράκτη πού ἐφύλαγε.
"Ετσι δὲν χάσαμε τὸν καιρό μας νὰ ρωτήσω
και φθάσαμε γρήγορα σὸν σπῖτακι αὐτό, πού
ἦταν στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ σ' ἕνα δεινρό-
φυτο μέρος, πού φαινόταν ἀπὸ μακριὰ σὰ νὰ
πλῆ στὴν ὀμίχλη.

Καθὼς πλησιάζαμε, ή καρδιά μου κτυποῦ-
σε δυνατὰ. "Ενα παράθυρο ἦταν φωτισμένο
ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι μῆας μεγάλης φωτιᾶς,
πού ἔκαιγε σὸ τζάκι, ρχίζοντας κάπου-κά-
που κόματ' ἀπὸ κόκκινο φῶς, πού φώτιζαν
τὸ δρόμο μας.

— Ὅταν φθάσαμε πολὺ κοντὰ σὸν σπῖτι, εἶδα
πῶς ή πόρτα και τὸ παράθυρο ἦταν κλειστά.
"Αλλ' ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐκεῖνο πού δὲν εἶχε
οὔτε παντζούρια, οὔτε μερνετέδες, εἶδα τὴ
Λίζα καθισμένη σὸν τραπέζι, δίπλα στὴ θεῖα
της, ἐνῶ ἕνας ἀνδρας, ὁ θεῖος βέβαια, καθι-
σμένος μπροστὰ τους, μὰς γύριζε τὴ ράχη.

— Τρῶνε, εἶπε ὁ Ματτίας· σὲ καλὴ ὥρα
φθάνουμε.

Ἀλλά τὸν ἐσταμάτησε με τὸ ἕνα χέρι,
χωρὶς νὰ μιλήσῃ, ἐνῶ ἔγινε μὲ τ' ἄλλο
σὸν Κάπη νὰ σταθῇ ἀπὸ πίσω μας ἡσυχος.

— Ἐπειτα ξεπέρασα τὴν ἀρρα μου ἀπὸ τὸν
ὅμο κι' ἐτοιμάσθηκα νὰ παῖξω.

— "Α, ναί! ἔκαμε σιγά-σιγά ὁ Ματτίας·
μὰ σερενάδα, καλὴ ἰδέα!

— "Ὅχι ἐσύ! ἐγώ μονάχος μου.

Κι' ἀρχισα νὰ παίζω τὶς πρῶτες νότες τὴς
ναπολιτάνικης καντωνέτας μου, μὰ χωρίς
νὰ τραγουδῶ, γιὰ νὰ μὴ με προδώσῃ ή φωνή
μου.

Παίζοντας, κτύπαζα τὴ Λίζα. Σήκωσε ἀμέ-
σως τὸ κεφάλι της και τὰ μάτια της ἀστρά-
ψαν.

Τότε ἀρχισα νὰ τραγουδῶ.
"Εκείνη κατέβηκε" εὐθὺς ἀπὸ τὴν καρέκλα
της κι' ἐτρέξε στὴν πόρτα. Μόλις πρόφθασα
νὰ δώσω τὴν ἀρρα μου σὸν Ματτίας και ή
Λίζα ἦταν στὴν ἀγκαλιά μου.

Μὰς ἔμψασαν σὸν σπῖτι. "Η θεῖα Κατε-
ρίνα, ἀφοῦ μ' ἐφίλησε, ἔβαλε δύο πιάτα ἀ-
κόμη σὸν τραπέζι.

Τὴν παρακάλεσα τότε νὰ βάλῃ και τρίτο.
— Γιατί, ξέρετε, τὴς εἶπα, ἔχουμε ἀκόμα
μιά συντροφίσσα μαζί μας.

Κι' ἀπὸ τὸ σάκκο μου ἔβγαλα τὴν κούκλα
και τὴν κάθισα στὴν καρέκλα πού ἦταν δίπλα
στὴς Λίζας.

Ποτέ δὲν ἔξεχασα τὴ ματιά πού μοῦ ἐρριξε
τὴ στιγμή ἐκείνη ή Λίζα· ἀκόμη τὴν βλέπω
μπροστὰ μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'
Ο Μπαρμπερίης

"Αν δὲν ἐβιάζομουν τόσο νὰ φθάσω σὸν
Παρίσι, θάμεινα πολλὸν καιρό με τὴ Λίζα. Εἴ-
χαμε τόσο πράγματα νὰ πούμε, και λέγαμε
τόσα λίγα με τὴ γλώσσα πού μεταχειριζό-
μαστε!

(Ἀκολουθεῖ)

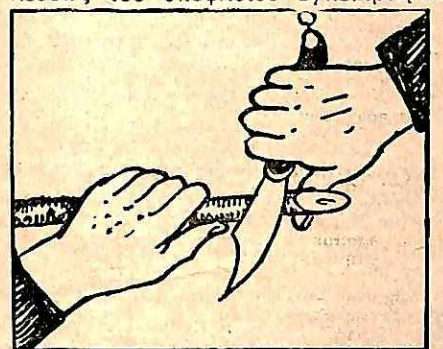

Ο ἐγκεντριζμός τὴς μηλιάς και τὴς ἀχλαδιάς

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἑκατομ-
μύρια δλόκληρα ἀγριαχλαδιές (γκορ-
τσιές, ἀχλάδες) και ἀγριες μηλιές,
πού δὲν ἀποδίδουν σήμερα σχεδόν τί-
ποτε και πού θά μπορούσαν διὰ τοῦ
ἐμβολιασμοῦ νὰ ἐξημερωθοῦν και νὰ
γίνουν πλουτοφόρα δένδρα μεγάλης
σημασίας.

Γιὰ νὰ ἐξημερωθοῦν ὁμοῦ τὰ ἀγρια
αὐτὰ δέντρα χρειάζεται κάθε ἀγρό-
της ή κάτοικος τὴς ὑπαίθρου και πρὸ
παντός κάθε σκαπανεύς και φαλαγ-
γίτης νὰ μάθῃ νὰ ἐμβολιάζῃ.

Στὸ σημερινὸ μας σημεῖωμα θά δώ-
σωμε μερικὲς ὁδηγίες ἐπὶ τὴς ἐκτε-
λέσεως τοῦ ὑποφλοιῶ ἐγκεντριζμοῦ

Πῶς κρατιέται και πῶς πελεκιέται τὸ ἐμβό-
λιο. "Η τομὴ πρέπει νὰ εἶναι λεῖα και νὰ
γίνεται με ταχύτητα.

τὴς μηλιάς και τὴς ἀχλαδιάς κατὰ
τὴν ἀνοιξί.

Ἐποχὴ τοῦ ἐμβολιασμοῦ.

Ο ὑπόφλοιος ἐγκεντριζμός τὴς ἀνοι-
ξεως ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴν στιγμή πού
ἀρχίζουν νὰ κυκλοφοροῦν οἱ χυμοὶ
τῶν δένδρων, ὅποτε ἀνοίγουν τὰ μπου-
μπούκια και τὰ μῆλα των και ἀπο-
σπᾶται (ξεκολλᾷ, σηκώνει) εὐκόλα ὁ
φλοιός των, μέχρις ὅτου ἀνοιξῇ τε-
λειῶς τὸ δένδρον (ἀρχὰς Μαρτίου με
τέλη Ἀπριλίου).

Συλλογὴ ἐμβολίων.—Τὰ ἐμ-
βόλια πού χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸν
ἐμβολιασμόν αὐτὸν τὰ κόπτομε κατὰ
τὸν χειμῶνα πρὶν ἀνοίξουν και τὰ πα-
ραχώνουμε μέσα σὲ ἐλαφρῶς ὑγρὴ ἄμ-
μο και σὲ ψυχρὸ μέρος, γιὰ νὰ μεί-
νουν «κοιμισμένα» μέχρι τὴς ἐποχῆς
τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Τὰ ἐμβόλια εἶναι
βλαστοὶ ἐνὸς ἔτους μεστωμένοι (ζυ-
λοποιημένοι) με καλῶς ἀνεπτυγμένα
μάτια, πού ἔχουν διάμετρο 4-7 χι-
λιοστά. Τὰ ἐμβόλια κόπτονται ἀπὸ
νέα ὕγιᾳ και παραγωγικὰ δένδρα ἐ-
κλεκτικῆς ποικιλίας.

Ἐκτέλεσις τοῦ ἐμβολια-
σμοῦ.—Τὸ δένδρον πού πρόκειται νὰ
ἐμβολιασῶμε σὸν κορμὸ ή τοὺς κλά-
δους, κόπτεται με πριόνι ὀριζόντια
εἰς τὸ ὕψος πού θέλομε νὰ διακλαδί-
ζεται και εἰς ἕνα σημεῖο με λεῖο και
γερό φλοιό. Τὸ κόψιμο αὐτὸ γίνεται
τὴν ἡμέρα τοῦ ἐμβολιασμοῦ ή δύο ἔως
τρεῖς ἑβδομάδας ἐνωρίτερα, με τὴν
διαφορὰν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν αὐ-
τὴν περίπτωσιν ή τομὴ κατὰ τὴν ἡμέ-

ραν τοῦ ἐμβολιασμοῦ ξαναγίνεται
20-30 πόντους χαμηλότερα.

Γλυκαῖνουμε τὴν κοψιά τοῦ πριονιοῦ
με μιά σερεπέτα ή κλαδευτήρι.

Κατόπιν εἰσάγουμε μιά ξύλινη ή κοκ-
κάλινη σφήνα πού ἔχει περίπου τὸ
σχήμα τοῦ ἐμβολίου μεταξὺ τοῦ φλοι-
οῦ και τοῦ κορμοῦ και εἰς τὸ σημεῖο
ἀκριβῶς πού πρόκειται νὰ τοποθετη-
σωμε τὸ ἐμβόλιο (κεντράδι, καλέμι,
κονδύλι, παρούτι).

Ἀμέσως μετὰ πελεκοῦμε τὸ ἐμβό-
λιο ὅπως μὰς δείχνει ή εἰκ. 2 ἀπὸ τὴν
μιά πλευρά, ἀρχίζοντας τὴν τομὴ ἀπὸ
τὸ πίσω μέρος ἐνὸς ματιοῦ (εἰκ. 16).

Ἡ τομὴ τοῦ ἐμβολίου θά ἔχῃ 2-4
πόντους μήκος, ἀναλόγως τοῦ πάχους
τοῦ. Κάθε ἐμβόλιο θά ἔχῃ 2-3 μά-
τια. (εἰκ. 16).

Μετὰ ἀφαίρουμε τὴν ξύλινη ή κοκ-
κάλινη σφήνα πού εἴχαμε εἰσαγάγει
μεταξὺ φλοιοῦ και κορμοῦ και εἰς
τὴν θέσιν τὴς εἰσάγουμε τὸ ἐμβόλιο.
Προσέχομε ή τομὴ τοῦ ἐμβολίου νὰ
εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξύλου και νὰ
ἐφάπτεται καλῶς πρὸς αὐτό. Τὸ ἐμβό-
λιο χώνεται μεταξὺ φλοιοῦ και κορ-
μοῦ μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε τὸ
πρῶτο μάτι του νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ
ὕψος τὴς τομῆς τοῦ ἐμβολιάζομένου
κορμοῦ ή κλάδου (εἰκ. 1α).

Ἐὰν τὸ ἐμβόλιο εἶναι χονδρὸ και
γενικῶς εἰσχωρὴ δύσκολα μεταξὺ
φλοιοῦ και κορμοῦ, κάνομε μιά κατα-
κόρυφη τομὴ τοῦ φλοιοῦ σχεδόν ὅσον
τὸ μήκος τὴς σφήνας τοῦ ἐμβολίου
(2-3 πόντους) και ἀκριβῶς εἰς τὸ
σημεῖο ὅπου τοποθετεῖται τὸ ἐμβόλιο
γιὰ νὰ διευκολύνωμε τὴν εἰσαγωγή
του. Με τὸν ἴδιον τρόπο τοποθετοῦμε
δεύτερο και τρίτο και περισσότερα
ἐμβόλια ἀναλόγως τοῦ πάχους τοῦ
κορμοῦ ή κλάδου πού ἐμβολιάζομε.
Τὸ ἕνα ἐμβόλιο ἀπὸ τὸ ἄλλο πρέπει
νὰ ἀπέχῃ 5-7 πόντους.

Τέλος δένομε με χόρτο ράφια ή
νῆμα ή λεπτὸ σχοινί ή φλούδα μου-

α = Κορμός δένδρου ἐμβολιασμένος. Τὰ ἐμβόλια ἔχουν σφηνωθῇ μεταξὺ φλοιοῦ και κορ-
μοῦ. Προσέξατε πού φθάνει τὸ πρῶτο μάτι τοῦ ἐμβολίου. β = Ἐμβόλιο ἐτοιμὰ πρὸς χρη-
σιμοποίησιν. Τὸ ἐμβόλιον πελεκιέται ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν. Ἡ τομὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πίσω
μέρος ἐνὸς ματιοῦ. γ = Ὁ κορμός τὴς εἰκόνας α μετὰ τὴν ἐπάλειψιν τῶν τομῶν με τὴν
ἀλοιφήν τοῦ ἐμβολιασμοῦ.

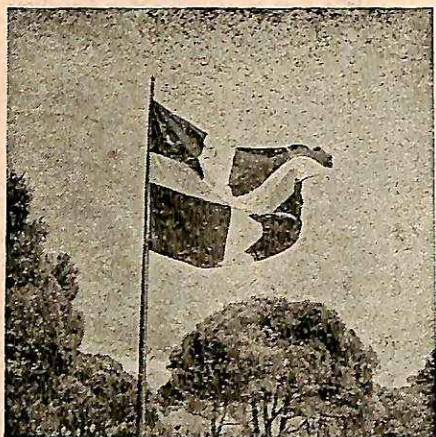
ριᾶς, ἱτιάς κ.λ.π. (εἰκ. 1α) και κα-
λύπτομε τὶς πληγὲς με ἀλοιφή τοῦ
ἐμβολιασμοῦ πού παρασκευάζομε με
τὰ ἑξῆς ὁλικά:

Κερί 100 δράμια, Κολοφώνιον
(τζαμτσάκις) 100 δράμια, Λίπος πρό-
θειον ή βόειον 50 δράμια, Κατράμι
150 δράμια, Οἰνόπνευμα φωτιστικὸ
50 δράμια.

Ἀναλόμε εἰς τὴν φωτιά μέσα εἰς
ἕνα δοχεῖο τὸ κερί, τὸ κολοφώνιο και
τὸ λίπος. Ἀπομακρύνουμε τὸ δοχεῖο
ἀπὸ τὴν φωτιά και προσθέτομε τὸ κα-
τράμι και τέλος, ἀφοῦ κρυώσῃ ὀλί-
γον τὸ μίγμα, προσθέτομε τὸ οἰνό-
πνευμα. Ἀνακατεύουμε πάντοτε δυ-
νατά.

Ὅταν δὲν διαθέτωμε ἀλοιφή ἐμβο-
λιασμοῦ μπορούμε νὰ χρησιμοποιοῦ-
σωμε σκέτο ἀργιλλώδες χῶμα (πη-
λό), μέσα σὸν ὅποιον ἔχομε προσθέ-
σει 25 % κοπριά βοδιοῦ. Κατὰ τὴν πε-
ρίπτωσιν αὐτὴν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦ-
σωμε ἔστω και τὸ σκέτο κερί, με τὸ
ὅποιον ἀφοῦ τὸ ζεστανῶμε και καλὰ ἔ-
ξωμε στὰ δακτύλα μὰς φράζομε τὶς
ὀπες πού μένουν γύρω ἀπὸ τὴν βάσι
τῶν ἐμβολίων.

Ὅταν καλύπτομε τὶς πληγὲς τοῦ
ἐμβολιασμοῦ με σκέτο χῶμα, πρέπει,
ἐὰν ή τομὴ εἶναι μεγάλη, μετὰ τὸ
χῶμα νὰ βάζωμε ἕνα κομμάτι πανί ή
λινάτσα ή μιά πλάκα. Κατὰ διαστή-
ματα πατίζομε τὸ χῶμα με λίγο νερό
γιὰ νὰ διατηρῇται δροσερό. Ὅταν
χρησιμοποιοῦμε ἀλοιφή ἐμβολιασμοῦ
μπορούμε νὰ βάλωμε ἐπὶ πλεόν και
ἕνα στρώμα ἀπὸ πηλὸ γιὰ νὰ προστα-
τεύσωμε ἀκόμη περισσότερο τὶς το-
μὲς ἀπὸ τὴ βροχή, τὸν ἥλιο και τὸν
ἀέρα.

«Ετοιμασθήτε ὅλα σας διὰ
θυσίας, θυσίας ἀναγκαίας καὶ
διὰ τὸ κοινωνικὸν μας σύνολον».

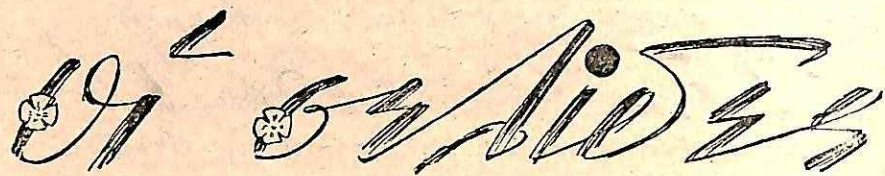
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου φαλαγγίτισσα,

Μὲ τις γιορτές τῆς ἀνεξαρτησίας
τῆς ἑλληνικῆς, μὲ τις μεγαλόπρεπες
παρατάξεις τῆς 25 Μαρτίου, πού ἀκό-
μα μένει ὁ τελευταῖος τῶν ἀντίλαος
μέσα στὴν ψυχὴ μας, εἶδαμε καὶ νοιώ-
σαμε ἀκόμα μιὰ φορά ὅτι ἡ μεγάλη
αὐτὴ γιορτινὴ συγκίνησι εἶναι κυρίως
κίνησι καὶ συγκίνησι τῶν νέων ψυχῶν,
τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.

Ἐνὰ ὅμως ἀκόμα πρέπει νὰ νοιώ-
σουμε καλὰ καὶ νὰ χαράξουμε βα-
θεῖα μέσ' στὴν ψυχὴ μας. Πάνω ἀπὸ τὰ
κεφάλια μας κυμάτισε πάλι, σάν ἄπει-
ρα φτερούγια, ἡ κυανόλευκη. Ἡ ση-
μαία αὐτὴ μᾶς γεννᾷ τὴν περηφάνεια,
μᾶς ξυπνᾷ τὴν αὐτοπεποίθησι, μᾶς
φτερώνει γιὰ νέες δόξεις. «Ὅλοι οἱ ὁμι-
λητὲς ἔτσι μᾶς εἶπαν, κι' ἐμεῖς νοιώ-
σαμε τὰ λόγια τους καὶ λαχταρήσαμε
νέες ἐθνικὲς νίκες, βγαλμένες τώρα
ἀπὸ τὰ χέρια μας καὶ τὶς ψυχές μας.

Ὅμως ἂς παρατηρήσουμε καλὰ,
πολὺ βαθεῖα τὸ ἐθνικὸ μας αὐτὸ σύμ-
βολο, σήμερα, πού πέρασε ὁ ἐνθου-
σιασμός, πού γεννήθηκε ἀπὸ τὶς παρα-
τάξεις καὶ τοὺς λόγους. Ἄς στρέ-

ΣΥΜΒΟΛΟ ΘΥΣΙΑΣ

ψουμε τὸ ψυχικὸ μας μάτι πρὸς τὴν
ἀληθινὴ ἔννοια τοῦ συμβόλου αὐτοῦ.

Στὸ κυανόλευκο φόντο τοῦ φέρνει
τὸ Σταυρό. Δὲν εἶναι σύμπτωσι αὐτό.
Εἶναι μιὰ συνειδητὴ πράξι ἐκείνων πού
σχεδίασαν τὸ ἐθνικὸ μας σύμβολο.
Εἶναι μιὰ πράξι πού ἔρχεται ἀπὸ μα-
κρινοὺς αἰῶνες καὶ ἐκδηλώνεται δυνα-
μωμένη πιά στὸ σχεδίασμα αὐτό. Βα-
στὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνῃ πού ὁ νέος
υἱὸς τῆς Παρθένου Μαρίας προσέφερε
τὸ ἀνθρώπινόν του εἶναι πάνω στὸ
Σταυρό, ἐκεῖ, μιὰν ἀνοιξιάντικη μέρα,
στὸ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρω-
πο. Ἔτσι ἔγινε ὁ Σταυρὸς τῆς θυσίας
τὸ σύμβολο. Κι' ἀπὸ τότε τὸ ἑλληνικὸ
γένος κατὰλαβε τὴν ἀνάταξι αὐτὴ
θεότητα καὶ τὴν ἐκλείσει στὴν ψυχὴ
του, βάδισε μὲ ἀστέρι τοῦ ὁδηγοῦ μέσα
στὶς σκοτεινές του μέρες πάντα τὸ
Σταυρό.

Σταυρὸς παρουσιάστηκε στὸν οὐρα-
νὸ καθοδηγητὴς σὲ στιγμὲς ἀγωνίας
καὶ δισταγμοῦ. «Ἐν τούτῳ νίκῃ» διά-
βαζε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος πάνω
ἀπὸ τὸ σύμβολο αὐτὸ τῆς θυσίας.

Μέσα στοὺς αἰῶνες τῆς σκλαβιάς
μόνο ὁ Σταυρὸς ἦταν πού διαφύλαξε
τὴν ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπὸ τὸν ἀφανισμό.
Αὐτὸς ἔδινε τὴ δύναμι γιὰ νὰ υποφέρῃ
τὸ Γένος τὶς πελώριες θυσίες, τὶς μαρ-
τυρικὲς προσφορές. Κι' ὅσα ἐσσηκώ-
ματα, μικρὰ ἢ μεγάλα, ἔχουνε γίνει
τὰ χρόνια ἐκεῖνα, ἔφεραν ὡς σύμβολό
τους τὸ Σταυρό.

Μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ ζη-
τοῦσαν οἱ Ἕλληνες τοῦ 17ου αἰῶνος
βοήθειαν ἀπὸ τὴν ὁμόθηροσκο Ρωσσία.
Ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ ἀνετράφετο
ἡ σκλάβια ἑλληνικὴ νεότητα. Ἐν ὀνό-
ματι τοῦ Σταυροῦ ξεσηκώνονταν ἡ
ἑλληνικὴ λεβεντιά.

Ὅλα τὰ «μπαϊράκια» τὰ «φλάμ-
μουρα» καὶ οἱ «παντιέρες» εἶχανε σύμ-
βολό τους τὸ Σταυρό. Ἡ σημαία πού
βρέθηκε σχεδιασμένη στὰ ἐπαναστα-
τικὰ χαρτιά τοῦ Ρήγα εἶχε πάνω τρεῖς
σταυρούς. Ἡ πρώτη σημαία πού ὑψώ-
θηκε στὸ 1820 ἀπὸ τὸν Μάρκο Μπό-
ταρη στὸ Σοῦλι εἶχε τὸ Σταυρό στε-
φανωμένο μὲ δάφνη. Καὶ ὅταν, λένε,
ὁ Παπαφλέσσας κι' ὁ Καψάλης πήρανε
τὴν Τρίπολι, ἔσχισε ὁ πρῶτος τὸ γα-
λανὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ ράσο κι' ὁ δεύ-
τερος δυὸ λουρίδες ἀπὸ τὴ φουστὰ-
νέλλα του κι' ἔκαναν τὸ Σταυρό. Κι'
ἡ σημαία πού ὑψώθηκε πάνω στὴν
Ἁγία Λαύρα εἶχε πάνω τῆς τὸ
Σταυρό.

Ὅλοι ἐκείνοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς θυ-
σίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς σήμερα συνετέ-
λεσαν κι' ἔφκιασαν τὴ μεταφυσικὴ
ἐκείνῃ δύναμι, πού εἶναι συμπεκνω-
μένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύμβολο τῆς
θυσίας.

Ἄς νοιώσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς κα-
λὰ τὴ σημασία του. Μόνο διὰ τῆς θυ-
σίας θὰ φθάσουμε πάντα πρὸς τὴ νίκη.
Ἄλλος δρόμος δὲν ὑπάρχει.

Θυσίες πού θὰ ὑποβάλουμε ἐμεῖς
οἱ ἴδιοι στὸν ἑαυτοῦ μας γιὰ τὴν ἀνά-
δειξι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Θυσίες τῶν ἐπι-
θυμιῶν μας. Θυσίες πού θὰ κάνουμε
γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.
Θυσίες τῶν ἐλευθεριῶν μας.

Τὰ νικητήρια θ' ἀντηχήσουν μόνο
ὅταν, ὅπως λέγει σοφὰ ὁ Ἀρχηγός
μας, θὰ εἴμεθα τελειῶς ἐτοιμοὶ γιὰ
θυσία. Τότε καμμιὰ δυσκολία δὲ θὰ
μᾶς φοβίξῃ, γιὰτὶ εἴμαστε ἐτοιμοὶ γιὰ
ὅλα καὶ ἡ ψυχὴ μας ἔχει ἀνοίξει σάν
λουλοῦδι στὸν ἥλιο τῆς Μεγάλης Πί-
στεως τοῦ Σταυροῦ, δηλαδὴ τοῦ συμ-
βόλου τῆς θυσίας.

Σ. Καρ.

Πὼς πολέμησαν οἱ γυναῖκες στὴ Φινλανδία.

Ποῖος δὲν παρηκολούθησε μὲ
θαυμασμὸν τὴν σύγχρονη μάχη
τοῦ Δαυῖδ καὶ τοῦ Γολιάθ; Ποῖος
δὲν αἰσθάνθηκε ἀνθρώπινη ὑπε-
ρηφάνεια καὶ ἱκανοποίησι δια-
πιστώνοντας ὅτι, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
μας, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνας μικρὸς
λαὸς τόσο ψυχικῶς ἰσχυρὸς καὶ
ἀντύτερος, ὥστε ἐτόλμησε νὰ πῇ
στὸ μεγάλο Κράτος μὲ τὰς κα-

τακτητικὰς διαθέσεις: «Μολὼν
λαθέ»;

Στοὺς Φινλανδοὺς ταιριάζει τὸ
περίφημο ποίημα τοῦ Ρήγα Φε-
ραίου:

«Καλλίτερα μιὰς ὥρας ἐλεύ-
[θερι] ζωῇ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλα-
[βιά] καὶ φυλακῇ».

Ποιὰ δὴ ὥρα ἦταν ἡ ἐκείνη τῶν

ἀγῶνος; Βέβαια οἱ Φινλανδοὶ ὁ-
πέκνυναν ἐν τέλει στὶς πενηντον-
ταπλάσιες δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ
(600.000 ἄνδρες χρησιμοποιήθη-
καν στὴν τελευταία μάχη), ἀλλὰ
ἡ ψυχικὴ καὶ διανοητικὴ ἀνωτε-
ρότητα ἐνίκησε.

Σὲ μιὰ χώρα τόσο μικρὴ ὥ-
σον ἡ Φινλανδία, μὲ τόσοις λί-
γους κατοίκους, ἦτο φανερό ὅτι
οἱ γυναῖκες θὰ ἔπρεπε νὰ λά-
βουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἀμύ-
ναν τοῦ τόπου. Καὶ ἔτρεξαν ὁ-
λές νὰ βοηθήσουν τὴν Πατρίδα
πού ἐκινδύνευε.

Ἀπὸ τὸ 1920 ὑπάρχει εἰς τὴν
Φινλανδίαν μιὰ γυναικεῖα ἔνωση,
ἡ «Ἐνωσις τῶν Λότα». Ἡ ὀνο-
μασία αὕτη εἶχε δοθῇ πρὸς τιμὴν
τῆς ἱστορικῆς ἡρωίδος τῆς Φιν-
λανδίας, τῆς Λύτα Σθάρδ. Σή-

μερα ἡ Ἐνωσις αὕτη περιλαμ-
βάνει πλέον τῶν 90.000 μελῶν
ὁλῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἡ-
λικιῶν καὶ ἐπαγγελμάτων.

Αὐτὲς ἔκαναν ὅλες τὶς βοηθη-
τικὲς ὑπηρεσίες καὶ μ' αὐτὸν τὸν
τρόπον οἱ ἄνδρες μπορούσαν νὰ
πολεμήσουν. Φυσικὰ ἐκτελοῦσαν
καὶ τὰ νοσοκομειακὰ καθήκοντα.
Ἀνελθοῦν τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ
στρατοῦ καὶ τὴν τροχαία κίνησι.
Ὡδηγοῦσαν ἑλκθρα, ἔδωσαν
κοπάδια ταράνδων καὶ ἐκτελοῦ-
σαν χρέη παρατηρητῶν τῆς Ἀ-
νωτέρας Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Οἱ ἐργασίες αὐτὲς ἦσαν κο-
πιαστικὲς, πολλὰς φορές ἦσαν ἀ-
νώτερες τῶν δυνάμεων τῶν. Τὶς
ἐκτελοῦσαν ὅμως ἀπλᾶ, γενναῖα
καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

* ΠΛΕΧΤΗ ΜΠΛΟΥΖΑ *

Υλικά: 250 γραμ. μαλλί τρίκλω-
νο καὶ 3 ἢ 3, 5 Ν. βελόνες.

Ἡ μπλούζα αὕτη εἶναι δίχρωμη (μὲ
χρώματα τῆς ἀρεσκείας σας) καὶ ἡ
πλέξι τῆς εἶναι ἡ ἑξῆς:

Πλέκετε πέντε θηλειές πούαν-τερὶ
καὶ μιὰ θηλειὰ ἀνάποδη (τὸ πούαν-
τερὶ γίνεται ἡ πρώτη σειρά, μιὰ θη-
λειὰ καλὴ καὶ μιὰ θηλειὰ ἀνάποδη,
στὴ δεύτερη σειρά, ἐκεῖ πού ἔχετε στὴν
προηγούμενη καλὴ, κάνετε ἀνάποδη,
καὶ ἐκεῖ πού ἔχετε ἀνάποδη κάνετε
καλὴ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πλέ-
κετε διαρκῶς καὶ σχηματίζεται τὸ
πούαν-τερὶ). Τὸ λάστιχο κάτω τὸ
πλέκετε, ἂν θέλετε, μὲ λεπτότερες βε-
λόνες γιὰ νὰ γίνῃ πυκνὸ καὶ καλλί-
τερο καὶ μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα πού θὰ
πλεχθοῦν τὰ μανίκια καὶ τὸ ἐπάνω μέ-
ρος, δηλ. στὴν προκειμένη περίπτωσι
τὸ λάστιχο εἶναι θαλασσί. Μετὰ τὸ λά-
στιχο εἶναι τὸ λευκὸ χρῶμα 25 περί-
που σειρές, μετὰ, τὸ θαλασσί 4 μόνον
σειρές, λευκὸ 17 σειρές περίπου, θα-
λασσί 8 σειρές καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς θὰ
προχωρήτε πλέκοντας ὀριζόντιες λωρί-
δες ἀπὸ τὰ δύο χρώματα, καὶ τοῦ μὲν
λευκοῦ οἱ λωρίδες ὅσο προχωρεῖτε θὰ
στενεύουν, τοῦ δὲ θαλασσί θὰ πλα-
ταίνουν.

Πλάτη: Περνάτε στὴ βελόνα σας
100 θηλειές καὶ πλέκετε λάστιχο 30
σειρές. Σὲ ὕψος 10 ἐκ. ἀπὸ τὴν ἀρχή,
αὐξάνετε 1 θηλειὰ στὶς δύο ἄκρες κά-
θε 2 ἐκ. Ἐν ὅλῳ θαυξήθουν 10 θηλειές
σὲ κάθε πλευρά.

Ὅταν φθάσετε σὲ ὕψος 28 ἐκ. σχη-
ματίζετε τὶς μασχάλες κλείνοντας στὶς
δύο ἄκρες, στὴν ἴδια σειρά ἀπὸ πέντε
θηλειές, κατόπιν δύο φορές ἀπὸ 2 θη-

λειές, καὶ στὴν ἄλλη σειρά ἀπὸ μιὰ
θηλειὰ.

Στὰ 17 ἐκ. ὕψος τῆς μασχάλης
σχηματίζετε τοὺς ὤμους κλείνοντας
στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 4 θηλειές τέσσαρες
φορές.

Κατόπιν κλείνετε συνέχεια τὶς θη-

λειές πού θὰ σᾶς μείνουν, καὶ σχηματί-
ζεται ἔτσι ὁ σῆρκος.

Ἐμπρός: Περνάτε 110 θηλειές,
πλέκετε τὸ λάστιχο ἴσιο μὲ τὸ πίσω
καὶ σὲ ὕψος 10 ἐκ. ἀρχίζετε νὰ προ-
σθέτετε κάθε 1,5 πόντο 1 θηλειὰ, καὶ

θὰ προσθέσετε ἐν ὅλῳ 12 θηλειές ἀπὸ
κάθε πλευρά.

Στὰ 28 ἐκ. ὕψος σχηματίζετε τὶς
μασχάλες, κλείνοντας στὴν ἴδια σειρά
6 θηλειές ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, 4 φο-
ρές ἀπὸ δύο θηλειές.

Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχῃ ὕψος 19 ἐκ.
σχηματίζετε τὸν ὄμο, κλείνοντας σὲ
κάθε σειρά ἀπὸ 4 θηλειές. Ταυτοχρό-
νως, ἐνῶ θὰ σχηματίζετε τὴ μασχάλη,
θὰ φροντίζετε νὰ δώσετε καὶ τὸ στρογ-
γύλεμα στὸ λαιμὸ ἀναλόγως τῶν μέ-
τρων τοῦ λαιμοῦ σας.

Μανίκια: Ἀρχίζετε μὲ 70
θηλειές, κάνετε 2 ἐκ. λάστιχο, κατό-
πιν προσθέτετε μιὰ θηλειὰ ἀπὸ κάθε
πλευρά, σὲ δεύτερη σειρά.

Ὅταν τὸ μανίκι φθάσῃ στὸ σημεῖον
πού πρέπει νὰ σχηματισθῇ μασχάλη,
πρέπει νὰ ἔχῃ 120 θηλειές.

Ἡ καμπύλη τῆς μασχάλης σχημα-
τίζεται ὡς ἑξῆς:

Κλείνετε στὶς δύο ἄκρες ἀπὸ 5 θη-
λειές, στὴ δεύτερη σειρά ἀπὸ 3, στὴν
τετάρτη καὶ πέμπτη ἀπὸ 2. Στὶς ἐπό-
μενες σειρές κόβετε ἀπὸ μιὰ θηλειὰ
κάθε σειρά, ὥσπου νὰ σᾶς μείνουν στὴ
βελόνα σας 20 περίπου θηλειές, τὶς
ὁποῖες κλείνετε στὸ τέλος ὅλες μαζί.

Ἐνώνετε τὶς πλαϊνὲς ραφές καὶ τὸν
ἕνα ὄμο (γιὰτὶ ἡ μπλούζα θὰ κου-
μπῶν στὸν ὄμο) τὶς ραφές τῶν μανι-
κιῶν καὶ τὶς μασχάλες, καὶ μένει τε-
λευταία ἡ μπροντοῦρα τοῦ λαιμοῦ.

Περνάτε στὴ βελόνα σας 170 θηλειές
καὶ πλέκετε διπλὸ λάστιχο περὶ τὰ 5
ἐκ. καὶ τὴν ράβετε γύρω ἀπὸ τὸ λαι-
μό. Τὸ κούμπωμα θὰ εἶναι στὸν ὄμο,
καὶ γιὰ νὰ μὴ ξεχειλίσῃ ὁ ὄμος ρά-
βετε ἐσωτερικῶς ἐξτραφό.

== ΠΟΤΑ ==

Τὰ δροσιστικὰ ποτὰ ὡς κύριον συ-
στατικὸν τῶν ἔχουν τὸ νερό. Πίνονται
κρύα σὲ μεγάλαν ποτήρια διὰ τὰς διε-
γερτικὰς τῶν καὶ πολλὰκις διὰ τὰς
θρεπτικὰς τῶν ιδιότητας, ἀκόμη δὲ καὶ
ὡς δροσιστικὰ λόγῳ τῆς χαμηλῆς τῶν
θερμοκρασίας.

Τὰ ὀξενα ποτὰ παρασκευάζονται
ἀπὸ τοὺς χυμοὺς καρπῶν, εἶναι δρο-
σιστικὰ καὶ κατάλληλα διὰ τοὺς ἔ-
χοντας πυρετόν.

Κατὰ τὴν παρασκευὴν τῶν πρέπει
νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ δεύτης
κάθε καρποῦ διαφέρει ἀναλόγως τοῦ
εἶδους του καὶ αὐτὸ διὰ νὰ κανονίζω-
μεν ἀναλόγως τὴν ποσότητα τῆς ζακ-
χάρως, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ διαλύ-
ωμεν καλὰ στὸ νερὸ πρὶν ρίψωμεν
τὸν χυμὸν τοῦ καρποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ
ζάχαρις ὅταν προστίθεται σὲ κρὺο
νερὸ ἀπαιτεῖ χρόνον διὰ νὰ διαλυθῇ,
γι' αὐτὸ προτιμότερον εἶναι νὰ χρη-
σιμοποιῶμεν σιρόπι ζακχαρέως, τὸ
ὁποῖον θὰ ἔχῃ ἐτοιμασθῇ γιὰ αὐτὸν
τὸν σκοπὸν. Τὸ σιρόπι γίνεται ὡς ἑξῆς:

Δόσις:

8 κουτ. σούπας ζάχαρι
8 » » βράζον νερὸ

Ἐκτέλεισι. Ἀνακατεῖομεν τὴν ζά-
χαρι καὶ τὸ νερὸ καὶ τὸ κινῶμεν δι-
αρκῶς ἕως ὅτου διαλυθῇ ἡ ζάχαρις
ἐντελῶς, κατόπιν τὸ βράζομεν ἐπὶ 10
λεπτά, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ ἀνακα-
τώσωμεν καὶ ἀφοῦ κρυώσῃ ἐλαφρὰ,
τὸ βάζομεν σὲ φιάλη.

ΛΕΜΟΝΑΔΑ

Δόσις:

16 κουτ. σούπας κρὺο νερὸ
3 » » χυμὸ λεμονιοῦ
σιρόπι ζακχαρέως ἢ ζάχαρι ὅσο
ἀπαιτεῖται.

Ἐκτέλεισι. Προσθέτομεν τὸ σιρόπι
ἢ τὴν ζάχαρι στὸ κρὺο νερὸ καὶ ἀφοῦ
τὸ ἀνακατεύσωμεν ἕως ὅτου διαλυθῇ
καλὰ, προσθέτομεν καὶ τὸν χυμὸν τοῦ
λεμονιοῦ.

ΝΕΡΟ ΜΗΛΟΥ

Δόσις:

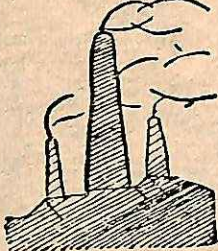
16 κουτ. σούπας βραστὸ νερὸ χυμὸ
λεμονιοῦ καὶ ζάχαρι.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Καμινάδα 125 μ. !

Στην 'Αγγλία έχει σχεδιασθεί η ύψηλότερη καμινάδα του κόσμου. Θά γίνη

στο Μπίρμιγχαμ, στο εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρισμού.

Τό ύψος της καμινάδας αυτής θά υπερβή τα 125 μέτρα. Τά θεμέλια θά φθάσουν σέ βάθος 27 μέτρων. 'Η έσωτερική διάμετρος της καμινάδας, στην κορυφή θά είναι 6 μ. 50 !

Δύο έκατομμύρια τοῦθλα θά χρειασθοῦν γιά τὸ χτίσιμό της !

Κόκκινος δρόμος...

Με την μεγάλη διάδοσι του αυτοκινήτου και της περιηγήσεως, έδημιουργήθη τὸ τεράστιο ζήτημα της κυκλοφορίας. Διὰ τὴν κατασκευήν τῶν μεγάλων ὁδικῶν ἀρτηριῶν καὶ μάλιστα τῶν αὐτοκινητοδρόμων ἔγιναν πολλὰ μελέται καὶ ἡ ἐπιστήμη τῶν μηχανικῶν ἐξήντησε καὶ ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν σοφίαν της διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν καλυτέρων, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀρτηριῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θά κυκλοφορήσουν τὰ αὐτοκίνητα τῶν 100 καὶ 150 χιλιομέτρων. 'Ιδιαίτερα σημασία ἐδόθη εἰς τὸ πρόβλημα της νυκτερινῆς κυκλοφορίας, γιὰτὶ, ὅπως εἶναι γνωστόν, εἰς τοὺς δρόμους της ὑπαίθρου, δὲν ὑπάρχει φωτισμός.

Στὴ Γαλλία γιά νὰ κάμουν φωτεινότερους τοὺς δρόμους, ἔβαψαν τίς ἄκρες με ἄσπρο χρώμα. Στὴν 'Αγγλία ἔγιναν τολμηρότερα πειράματα. 'Εξήγησαν νὰ βροῦν ποῖο χρώμα θά ἔπρεπε νὰ ἔχη ὁ δρόμος, γιά νὰ εἶναι περισσότερο φωτεινός. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς πειραματισμούς, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου ποῦ εἶναι βαμμένο με ἄνοικτο κόκκινο χρώμα—τριανταφυλλί—βοηθεῖ πολὺ τοὺς αὐτοκίνητιστάς καὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ βλέπουν καλύτερα, με τὸ λίγο φῶς ποῦ ρίπτουν τὰ ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι.

Τὸ ἀρχαιότερον ἀγγλικὸν πολεμικόν,

Τὸ ἀρχαιότερον Βρετανικὸν πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον, τιμῆς ἔνεκεν, νὰ θεωρεῖται ὡς ἐν ἐνεργείᾳ, εἶναι τὸ τρίκροτον ἱστιοφόρον «Βίκτο- ρ» (Νίκη), τὸ ὁποῖον κα- θειλκύσθη τὴν 7ην Μαΐου τοῦ 1765 εἰς τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Μαϊντγουέϋ.

Τὸ «Βίκτορ» ὑπῆρξε ναυαρχὸς τοῦ ἐνδόξου ναυ- ἀρχοῦ Νέλσονος καὶ ἐξακο- λουθεῖ καὶ σήμερον νὰ εἶναι τοιαύτη, φέρουσα εἰς τὴν ἡ- λακάτην τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ναυαρχικὸν σῆμα, ὁμοιον με τὸ σῆμα τοῦ μεγάλου τέκνου της 'Αγγλίας, ὅπερ τὸ ἐδόξασεν εἰς τὴν ναυμα- χίαν τοῦ Τράφαλγκαρ.

Τὸ διαμέρισμα τῶν τραυ- ματιῶν, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέπνευσεν ὁ Νέλσον, δια- τηρεῖται θαυμάσια. 'Επίσης τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐ- τραυματίσθη καλύπτει πα- χυτάτη κρυσταλλίνη πλάξ, ἡ δὲ ἄγκυρα τοῦ σκάφους ἐτοποθετήθη ἐπὶ ὠραίου λι-θοκτίστου βάθρου εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Πόρτσμουθ, ὅπου εὐρίσκεται ἀγκυροβο- λημένη ἡ ἐνδοξος ναυαρχὸς.

Τὸ ἀρχαιότερο σύγχρονο κόσμημα.

Ὁ ἀδάμας Κόχ-ι-νὸρ (δρος τοῦ φωτός), ὁ ὁποῖος κοσμεῖ τὸ βασιλικὸν στέμμα της 'Αγγλίας, θεωρεῖται ἔ- να ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρχαῖα κο- σμήματα.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ἀνῆ- κεν εἰς τὸν βασιλέα της 'Αγγλίας Κωνῶν, ὁ ὁποῖος ἤκμασε 3.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Λονδίνου ὑπῆρχε μέχρι πρὸ τίνος μίᾳ χελώνη ἡλικίας 350 ἐτῶν.

Οἱ μόνες πρωτεύουσες ποὺ δὲν κατελήφθησαν ποτὲ ἀπὸ ἐχθρικὸν στρατὸν εἶναι τὸ Λονδίνον καὶ ἡ Πετροῦπολις.

Εἰς ἓνα στρατιωτικὸν σταυλὸ, στὴν 'Αγγλία, ἓνα ἄλογο προσε- ποιεῖτο τελευταίως πῶς εἶναι κουτό γιά νὰ μὴ τὸ φορτώνουν καὶ τὸ ἀγγαρεύουν.

Τὰ ψάρια ἀγαποῦν τὰ ἀρώματα. Εἶναι δὲ ἐξηκριδωμένον ὅτι ἡ ἀέτροφα μυρμαίεινται γιά τὸν μύχον.

Ὅταν καθαρίζετε τὴ μύτη σας νὰ μὴ φράξετε ποτὲ καὶ τὰ δύο σὰς ρουθουνίαι, ἀλλὰ τὸ καθένα χωριστά, γιὰτὶ ἄλλιῶς κιν- δυνεύει ἡ ἀκοή σας.

Εἰς τὴν Τουλῶνα ἐβυθίσθη πρὸ ἐτῶν ἑξαφικὰ ἓνα παλαιὸν πολε- μικόν, ὁ «'Αρης». Ὅπως ἐξηκριδύθη κατόπιν, οἱ ποικίλοι τοῦ εἶχαν κάμει μίαν τεραστίαν τρύπαν εἰς τὰ ὕφαλα μέρη.

Ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάται, οἱ Κοζᾶκοι πλένονται καὶ στολίζονται πρὸ τῆς μάχης. Εἶναι ἓνα θρησκευτικὸν ἔθιμον ποῦ το- τηροῦν πάντα γιά νὰ παρουσιαθοῦν εὐπρεπῆς πρὸ τοῦ Θεοῦ ἂν τύχη

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ μέχρι τοῦ 1304 μ. Χ. εἶ- ναι ἄγνωστο ἀπὸ ποίους κα- τεῖχτο. Τὸ ἔτος ὅμως αὐτὸ περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ αὐ- τοκράτορος τοῦ Δελχί, τὸ 1739 εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Πέρσου κατακτητοῦ Ναδὶρ Σάχ καὶ τὸ 1813 περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ρατζᾶ τῆς Λαχώρης καὶ ἐν συνε- χείᾳ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς 'Ε- ταιρίας τῶν 'Ανατολικῶν 'Ινδιῶν, ἡ ὁποία τελικῶς τὸν ἐδώρησε τῷ 1849, εἰς τὴν Βασιλίσαν τῆς 'Αγ- γλίας Βικτωρίαν.

Τὸ βάρος τοῦ περιφύμου αὐτοῦ ἀδάμαντος εἶναι 106 1)16 καράτια.

Φωτογραφία τῆς ἀστραπῆς

'Η ἐπιστήμη τῆς φωτο- γραφίας συνεχῶς προο-

δεύει, κατὰ τρόπον μάλιστα ποὺ προζεεῖ τὴν κατάπλη- ξιν.

'Εσχάτως ἐφευρὰν μίᾳ φωτογραφικῇ μηχανῇ, ἡ ὁ- ποία κατορθώνει νὰ φωτο- γραφή τὴν εἰκόνα τῆς ἀ- στραπῆς ! Στὴν ὑπερευαί- σθητη καὶ ταχύτατη πλάκα ἀποτυπῶνται ἡ ἀστραπή, ἡ ὁποία διασχίζει τὴν ἀπόστα- σιν ἀπὸ τοῦ νέφους μέχρι τοῦ ἐδάφους, με ταχύτητα 2.000 χιλιομέτρων τὸ δευ- τερόλεπτον !

'Η ταχύτης τῶν πτηνῶν.

Γιά τὴν ταχύτητα τῶν πτηνῶν ἐλέγχθησαν καὶ ἐ- γράφησαν πολλὰ καὶ οἱ

γνώμες τῶν εἰδικῶν ἦσαν διαφορετικές.

Γιά νὰ τεθῇ ἀκριβὲς τέρ- μα σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι, ποῦ παρουσιάζει ἄλλωστε τόσον ἐνδιαφέρον, ἔγιναν πειράμα- τα με ἓνα χελιδόνι.

Πῆραν ἓνα θηλυκὸ χελι- δόνι ἀπ' τὴ φωλιά του, τοῦ ἔβαλαν ἓνα δακτύλιο δια- κριτικὸ στὸ πόδι καὶ τὸ με- τέφεραν σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι. 'Επειτα τὸ ἀφῆ- σαν ἐλεύθερον καὶ τὸ χελιδό- νι, βιαζόμενον νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ φωλιά του, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὰ παιδιὰ του, πέτα- ξε με τὴν μεγαλύτερη τα- χύτητα. Αἱ ἀποστάσεις εἶ- χαν μετρηθῇ με ἀκριβεία καὶ ἡ χρονομέτρησης ἀπέ-δειξεν ὅτι τὸ χελιδόνι ἔκαμε τὴν διαδρομὴν με μέσῃ τα- χύτητα 175 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Τόση περίπου εἶναι καὶ ἡ ταχύτης τῶν μικρῶν τουρι- στικῶν (ιδιωτικῶν) ἀερο- πλάνων.

Τὰ γεράκια.

«Κάλλιο νὰ σοῦ βγῇ τὸ μάτι παρά τ' ὄνομα...» Ποιὸς ἀμφισβητεῖ ὅτι τὸ γε-

ράκι εἶναι τὸ ἀγριώτερον καὶ τὸ πιὸ σκληρὸ ἀπ' τ' ἀρ- πακτικά;

Καὶ ὅμως ! Στὸ ζωολογι- κὸ κήπο τοῦ Λονδίνου, μέσα σὲ μίᾳ φωλιᾷ γερακιῶν, βρῆκαν δύο σπουρηγιάκια, ποῦ ἀνετρέφοντο καὶ μεγά- λωναν με τίς φροντίδες τῶν τρομερῶν ἀρπακτικῶν !

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΛΗΘΗΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΖΕΝΙΟΣ ΚΑΙ Η ΛΑΜΙΑ

Ἦταν δώδεκα ἀδέρφια, κ' ὁ ἓνας ἀπ' αὐτὰ ὀνομαζόταν Ζένιος. Κάποτε ἀποφάσισαν νὰ πάν στὰ ξένα, κ' ἀφοῦ ἐκίνησαν τὸ πρῶτο κονάκι τῶκαμαν στὴς λάμιας τὸ σπίτι. 'Η λάμια εἶχε δώδεκα θυγατέρες, καὶ τοὺς ἔβαλε τὸ βράδι νὰ κοιμηθοῦν με τίς θυγατέρες της, γιά νὰ τοὺς ζεματήσῃ. Ὁ Ζένιος σὰν ἄκουσε τὴ λάμια ποῦ ἔλεγε στὶς θυγατέρες της νὰ πάρουν μαῦρα σκε- πάσματα γιά νὰ τίς γνωρίσῃ καὶ νὰ μὴ τίς ζεματήσῃ, τὸ βράδυ ἄλλαξε τὰ σκεπάσματα, κ' ἡ λάμια ζεμάτησε τίς θυγατέρες της, ἀντὶς νὰ ζεματήσῃ τὰ δώδεκα ἀδέρφια.

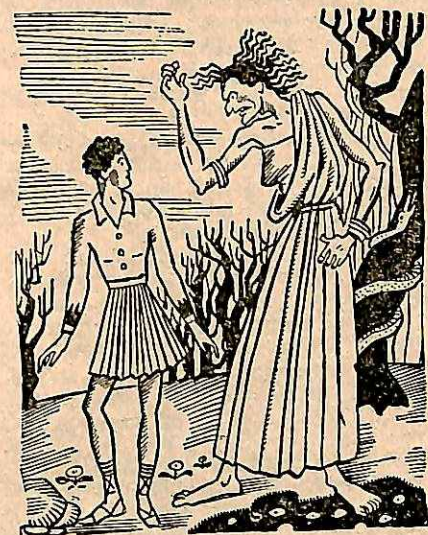
Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξύπνησε ὁ Ζέ- νιος τ' ἀδέρφια του, γιά νὰ μὴ τοὺς καταλάβῃ ἡ λάμια καὶ τοὺς σκοτώσῃ κ' ἔτσι ἔφυγαν. Ἀφοῦ περπάτησαν κάμποσες μέρες, πῆγαν στὸ βασιλεῖο καὶ μῆτηκαν ὑπηρέτες. Ὁ Ζένιος ἦταν ἐπιτηδεύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ γιά τοῦτο τὸν ἐφθονοῦσαν τ' ἄλλα του τ' ἀδέρφια, καὶ πῆγαν κ' εἶπανε τοῦ βασιλέα πῶς μίᾳ λάμια εἶχε ἓνα πλάσμα, ποῦ ἐφεγγε τὴ νύχτα σὰ μέ- ρα. Κ' ὁ βασιλεὺς τοὺς εἶπε: Ποιὸν νὰ στείλουμε νὰ μᾶς τὸ πάρῃ; Τ' ἀ- δέρφια τότε τοῦ σύστησαν νὰ στείλῃ τὸν Ζένιο νὰ τὸ πάρῃ. Κ' ὁ βασιλεὺς ρωτᾷ τὸ Ζένιο: Εἶς' ἄξιός νὰ πᾶς νὰ τὸ πάρῃς;

Ὁ Ζένιος τοῦ ἀπάντησε τότε: Πᾶω ἀφέντη. Καὶ πῆγε ἀπὸ νωρὶς στὸ σπι- τὶ τῆς λάμιας καὶ τῆς ἔχυσε ὄλο τὸ νερό καὶ τῆς γέμισε τὸ φαί με ἄλατι.

Τὸ βράδυ ποῦ ἦρθε ἀπ' ἔξω ἡ λάμια, ἀφοῦ ἔφαγε φωμί κ' ἄρμυριστηκε ἀπὸ τ' ἄλτισμένο φαί, ζήτησε νερό, καὶ σὰν δὲν ἦταν εἶπε στὴν κόρη της νὰ πᾶν νὰ πάρῃ νερό ἀπ' τὴν βρύση. 'Ε- πειδὴ ὅμως ἦταν σκοτάδι, αὐτὴ λείει τῆς μάνας της νὰ βγάλῃ τὸ πλάσμα γιά νὰ φέξῃ. Κ' ἀφοῦ τῷγαλε, τὴν

ἄφησε ὁ Ζένιος τὴ λαμιοπούλα ὥπου πῆγε στὴ βρύση, κ' ἀμέσως τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε στὸ βασιλεῖο. 'Η λαμιο- πούλα με μεγάλη δυσκολία γύρισε ἀπὸ τὴ βρύση καὶ μάλλωσε με τὴ μά- να της, γιὰτὶ νόμιζε πῶς αὐτὴ τῆς πῆρε τὸ πλάσμα καὶ τὴν ἄφησε στὰ σκοτάδια. Τότε ἡ λάμια κατάλαβε πῶς τῆς τὸ πῆρε ὁ Ζένιος καὶ τὸ πῆγε τοῦ βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέχτηκε τὸ Ζένιο με

μεγάλῃ χαρᾷ, καὶ τὸν εἶχε στὰ δεξιὰ του. Τοῦ εἶπε ἀκόμη νὰ πᾶν νὰ φέρῃ καὶ τὸ ἄλογο τῆς λάμιας. Αὐτὸς κί- νησε νὰ πᾶν νὰ τὸ πάρῃ. Σὰν ἔφτασε ὅμως κ' ἔκαμε νὰ τὸ πιάσῃ, φώναξε τ' ἄλογο καὶ κατέβηκε ἡ λάμια καὶ τὸν ἔπιασε κ' ἀμέσως τὸν ἔδεσε. Τὸ πρῶτὸ τὸν ἄφησε τῆς κόρης της καὶ τῆς

εἶπε: Κάψε τὸ φούρνο καλὰ καὶ βάλ' τον μέσα νὰ ψηθῇ, κ' ἐγὼ θά πάω νὰ φέρω καὶ τίς ἄλλες λάμιας νὰ τὸν φάμε.

Καθὼς ἔφυγε ἡ λάμια, ἡ λαμιοπού- λα ἔκαμε νὰ τὸν ρίξῃ στὸ φούρνο, κ' ὁ Ζένιος ἔκαμε τάχα πῶς δὲν ἤξερε νὰ μῆ. Ὅχι ἔτσι, τοῦ ἔλεγε ἡ λαμιο- πούλα.

— Λύσε με ! τῆς ἀπαντοῦσε αὐτός.

Κ' ἔτσι τὴν κατὰφερε καὶ τὸν ἔλυ- σε, μὰ πάλι ἔκαμε πῶς δὲν ἤξερε πῶς νὰ μῆ.

— Ἀλλῶς ! τοῦ ἔλεγε πάλι ἡ λαμιο- πούλα.

— Δὲν ἔξρω, τῆς εἶπε ὁ Ζένιος, δεῖ- ξε μου πῶς νὰ μῶ.

Καθὼς ὅμως ἐκείνη ἔκαμε νὰ τοῦ δείξῃ, τῆς ἔδωσε μίᾳ σπρωξιὰ καὶ τὴν ἔρριξε στὸ φούρνο καὶ ψήθηκε αὐτὴ. Τότε πῆρε τ' ἄλογο καὶ πῆγε στὸ βα- σιλεῖο. Ἀλλὰ τ' ἄλλα τ' ἀδέρφια του πῆγαν στὸ βασιλεῖο καὶ τοῦ εἶπαν πῶς θάρθ' ἡ λάμια νὰ τὸν φάῃ.

Καὶ εἶπε ὁ βασιλεὺς τοῦ Ζένιο νὰ τοῦ φέρῃ τὴ λάμια ζωντανή.

— Πᾶω, ἀφέντη, τοῦ εἶπε ὁ Ζένιος, μονάχα θέλω νὰ μοῦ φτιάσῃς μίᾳ κα- σέλλα, ποῦ νὰ κλείνῃ γερὰ, καὶ μίᾳ φορεσιὰ με κουδούνια. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔφτιασε τὴ φορεσιὰ με τὰ κουδού- νια, πῆγε ὁ Ζένιος στὴ λάμια τὸ βρά- δι καὶ μῆτηκε ἀπ' τὸ φεγγίτη, ἐνῶ τὰ κουδούνια χτυπάγανε, καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χατζὴ Μπραῖλης κ' ἦρθα νὰ σοῦ πάρω τὴν ψυχὴ, κ' ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς, νὰ μῆπῃς στὴν κα- σέλλα ! Ἔτσι σκιάχτηκε ἡ λάμια καὶ μῆτηκε στὴν κασέλλα, καὶ τότε κατέ- βηκε ὁ Ζένιος καὶ τὴν ἐκλείδωσε κα- λὰ, καὶ τὴν πῆγε στὸ βασιλεῖο κ' ἔ- κείνος παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ τὴν ἔκαψαν.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΨΗΣΙΜΑ- ΤΟΣ ΣΕ ΠΛΙΝΗ ΓΑΣΤΡΑ

Ὅταν γίνεται τὸ ψήσιμο σὲ πη- λινὴ γάστρα ἢ τσερέπα, τότε τὸ πρῶτόνμα της διαρκεῖ μισὴ ὥρα καὶ πλέον, ὥστε νὰ θερμανθῇ κα- λὰ. Καὶ διὰ τοῦτο κενονὺν ὡς ἔ- ξης: Ἀφοῦ σκάψουν τὸν μικρὸν λάκκο γιά τὸ ταῦλ, βάζουν στίς δύο ἄκρες δύο ὄρθες πέτρες καὶ στήριζον τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῶν χευλῶν τῆς τσερέπας, ἀφοῦ γεμί- σουν ἀπὸ κάτω ἔδρα καὶ φρυγαν- σουν. Ἐπὶ ἀνάβουν τὴν φωτιά καὶ τὴν τροφοδοτοῦν ἀπὸ κάτω λίγα- λίγα ἔδρα, ὥστε νὰ ὑπερθερμανθῇ ἡ τσερέπα καὶ νὰ χωνέψῃ ἡ φωτιά καὶ γίνῃ καλὴ θρακία.

Τότε βάζουν τὸ ταῦλ με τὸ φα- γιτὸ ὅπως ἀναφέρεται καὶ ἀνατέ- ρα, ἀφοῦ πρῶτα με ἓνα χονδρὸ μοχλὸ τὸν περάσουν στὴ λαδὴ τῆς τσερέπας καὶ τὴν βγάλουν στὴν ὑπάντα, βγάζουν καὶ τὴν φω- τιά νὰ μῆτὶ τὸ ταῦλ καὶ τὸ σκεπᾶ- ζουν με τὴν τσερέπα στὴν ὁποία βάζουν ἀπ' ἐπάνω τὴν μισὴ στὴν ἀρχὴ θρακία καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν βάζουν καὶ τὴν ἐπιλοιπὴ καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ψήσιμο ὅπως καὶ στὴν γάστρα—λαμαρίνα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

7# Μαγειρικὴ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΑ ΣΤΗ ΓΑ- ΣΤΡΑ 'Η ΤΣΕΡΕΠΑ

Ὁ τρόπος τοῦ μαγειρεύματος στὴ γάστρα, ὅπως τὴν ὀνομάζουν στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, καὶ τσε- ρέπα στὴν Κεφαλλονία, εἶναι ἐν χρήσει σήμερον ἀκόμα εἰς πολλὰς κομποδεῖες καὶ χωριά καὶ ὅπου ὁ φούρνος δὲν εἶναι πρόχειρος. Εἰς πολλὰ δὲ ὄρεϊνὰ μέρη, ποῦ ἀντὶ ψωμίου τρώγουν μπουμπότα, τὸ ψήσιμό της γίνεται σὲ γάστρα ἢ τσερέπα.

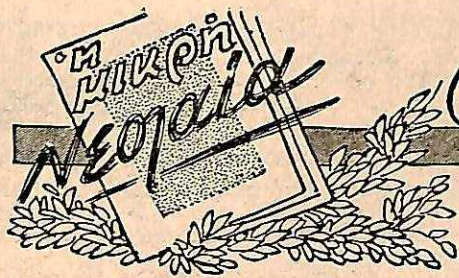
ΓΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΣΕΡΕΠΑ

'Η γάστρα ἢ τσερέπα εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ πηλὸ, ὅπως τὰ πῆλινα τοσκακὰ, εἰς σχῆμα μισοσφαιρικόν, ὡσάν μίᾳ μεγάλῃ τοσανάκα ἀνεστραμμένη. Ἀπ' ἐπά- νω, σὲ μέσον αὐτῆς, ἔχει μίᾳ λαδὴ μεγάλῃ, ὅπως τὸ αὐτὸ τῆς σκεπᾶς, καὶ ὅπου τὸ φαγιτὸ, ὅπως δη-

χάριν καὶ διὰ νὰ εἶναι πιὸ εὐ- κολὴ στὴ μεταφορά, τὴν κατα- σκευάζουν ἀπὸ χονδρὴ λαμαρίνα. Ὅταν δὲ εἶναι πῆλινὴ τὸ πῦρ κτωμά της γίνεται περισσότερο ἀπὸ μισὴν ὥρα γιά νὰ θερμανθῇ καλὰ καὶ τότε τὴν βάζουν ἀπ' ἐπάνω στὸ φαγιτὸ γιά νὰ τὴ ψήσῃ. Ἀν ὅμως εἶναι ἀπὸ λαμαρίνα, τότε δὲν χρειάζεται νὰ πυρακτωθῇ πα- ρά ἀφοῦ γίνῃ καλὴ θρακία βάζουν πρῶτα μίᾳ στρώσι σάχης ἢ χῶ- μα ἀπάνω της καὶ κατόπιν τὴν σκε- πάζουν καλὰ ὅλην με τὴ θρακία. Ἐν συνόλῳ ὁ τρόπος τῆς ἐτοιμα- σίας καὶ μαγειρεύματος με γά- στρα ἢ τσερέπα γίνεται ὡς ἔξης:

ΑΡΝΙ ΨΗΤΟ ΣΤΗ ΓΑΣΤΡΑ 'Η ΤΣΕΡΕΠΑ

Πρῶτα—πρῶτα ἐτοιμάζουν τὴν φωτιά κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Σκά- θουν ἓνα ρηχὸ λάκκο ὅσο τὸ μέγε- θος καὶ τὸ ὕψος τοῦ ταυροῦ ποῦ θά ψηθῇ τὸ φαγιτὸ. Ἀπ' ὅπως δη- λὰ καὶ γίνεται μὴ τὸ ποσοῖα

Ο Κῆδος

Τὸ παραμυθάκι μας.

Τὸ ψαράκι καὶ τὸ πουλάκι

“Ένα μικρὸ-μικρὸ ψαράκι κολυμπούσε ἐπάνω-πάνω στὰ κατακάθαρα νερά μιᾶς λίμνης κι’ ἐπαίξε μοναχὸ τρέχοντας πέρα-δῶθε. Μιά στιγμή βλέπει, ψηλά στὸν οὐρανὸ, ἕνα μικρὸ-μικρὸ πουλάκι νὰ πετᾷ ξέγνοιαστο καὶ χαρούμενο κάνοντας κύκλους στὸν μυρωμένο ἀνοιξιὰτικο ἀγέρα” κι’ ὕστερα νὰ κατεβαίνει χαμηλά καὶ νὰ καθίζει στ’ ἀνθισμένα κλαδιά τῶν γύρω δέντρων.

—“ὦ! πόσο εὐτυχισμένο πού εἶναι τὸ πλασματάκι αὐτὸ μὲ τὰ φτερά... Μπορεῖ ν’ ἀνεβαίνει ψηλά, ψηλά ὡς τὸν ἥλιο, νὰ ζεσταίνεται καὶ πάλι νὰ κατεβαίνει χαμηλά στὴ γῆ... “Ἄς ἴδωμεν κι’ ἐγὼ πουλάκι καὶ δὲ θάθελα τίποτ’ ἄλλο, εἶπε τὸ ψαράκι.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, τὸ πουλάκι—βλέποντας τὸ ψαράκι στὰ κατακάθαρα νερά τῆς λίμνης—εἶπε:

—Πόσο εὐτυχισμένο πού εἶναι τὸ ψαράκι αὐτὸ... Τρέχει ἐδῶ κι’ ἐκεῖ χωρὶς νὰ κουράζεται, γιατί μπορεῖ νὰ πλέη μέσα στὸ νερό... Φτάνει ν’ ἀνοίξῃ μιὰ-δυὸ φορές τὰ μικρὰ φτερά του καὶ νὰ ἱγλιστρά ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς λιμνούλας... “Ἀχ! κι’ ἄς ἦταν μπορετὸ νὰ ζοῦσα κι’ ἐγὼ μέσα στὴ λίμνη!

Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ τελειώσει τὸ συλλογισμὸ του τὸ πουλάκι καὶ μπλοῦμ! πέφτει ζαλισμένο μέσα στὸ νερό. Κάποιο κακὸ παιδί τὸ χτύπησε μὲ σφενδόνα. Μὰ καὶ τὸ ψαράκι ἔπαθε τὰ ἴδια. “Ένα μαυροπούλι ὥρμησε καὶ τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ ἀνέβασε ψηλά, πολὺ ψηλά στὸν οὐρανὸ, ἐκεῖ πού ἐπιθυμοῦσε νὰ πετάξῃ!

—Βοήθεια, χάνομαι! φώναξε τὸ ψαράκι ἀπὸ ψηλά.

—Πνίγομαι!... Λυπηθῆτε με, παρακαλοῦσε τὸ πουλάκι μέσ’ ἀπὸ τὰ νερά.

Καὶ μιὰ ἀλεπούδιτσα, πού πῆγε νὰ πῆ νερό ἀπὸ τὴ λίμνη κι’ ἄκουσε τὰ

δσα εἶπαν τὸ ψαράκι καὶ τὸ πουλάκι, ἀποκρίθηκε κοιτάζοντας μιὰ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, μιὰ μέσα στὴ λίμνη. Ζητήσατε ν’ ἀλλάξετε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ πῶς τιμωρήθηκε ἡ ἀδεια κεφαλῇ σας!

Νιόνιος Τοτὸς & Σία

(Συνέχεια)

— Καὶ τελευταία θὰ σᾶς γράψουμε στὴ «Νεολαία» Σκαπανάκια γιὰ νὰ δῆτε πῶς περνοῦν τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ καὶ νὰ γίνετε ὅμοιοι τους.

—Υπογράψτε τοὺς εἶπε ὁ παπᾶς ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς... συμφωνίας.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ὑπέγραψαν.

... Νιόνιος Τασχινάκης...

... Τοτὸς Καυγατζίδης...

—Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως, τοὺς εἶπε ὁ παπᾶς, ὅτι ἂν δὲν κρατήσετε τὸ λόγο σας... σᾶς περιμένει ἡ κρεμάλα γιατί μόνο τὴν πρώτη φορὰ σᾶς τὸ συγχωροῦμε...

—Καλὰ δεχόμαστε...

Καὶ ὁ παπᾶς ἔφυγε...

—Κάναμε καλὰ; εἶπαν τὰ παιδιὰ μεταξύ τους...

—“Ετσι φαίνεται...

“Ἀλλὰ μῆκαν μέσα ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή ὁ παπᾶς, ὁ ἀράκης καὶ ὁ ἀρχιστυνόμος καὶ κόπηκε ἡ κουβέντα τους στὴ μέση...

—Λοιπὸν παιδιὰ, τοὺς εἶπε ὁ ἀρ-

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

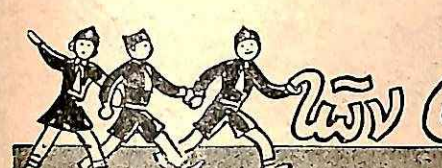
... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

... τιστὸν παπᾶν...

Ὁ Κῆδος

χιαστυνόμος, εἴμαστε σύμφωνα ἔ;

—Ναί...

—Πάρτε λοιπὸν συχώρεσι καὶ...

δεσμοφύλακα ἀπόλυσέ τους...

—Δὲ θὰ τοὺς... δειρῶ; ρώτησε ὁ Ἀράκης...

—“Ε... τοὺς τὸ χαρίζω γιὰ πρώτη φορὰ! Ὁδήγησέ τους στὸ αὐτοκίνητο...

Καὶ νὰ ξέρετε μικροί μου ὅτι δὲν πρέπει ἄλλοτε ν’ ἀκολουθεῖτε ἕναν ἄγνωστο ἄνθρωπο στὸ δρόμο πού σᾶς λέει νὰ πάτε μαζί του...

“Ὁ Ἀράκης τοὺς πῆρε τότε καὶ τοὺς ὠδήγησε ἔξω σ’ ἕνα αὐτοκίνητο ὅπου τοὺς... ἐφόρτωσε...

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε...

Καὶ ὅταν σὲ λίγο σταμάτησε μπρὸς στὸ σπίτι των, τοὺς περίμεναν στὴν πόρτα οἱ γονεῖς των καὶ ὁ σκοτωμένος πολιτάρχης... πού χαμογελοῦσε παράξενα...

—“Ἄντε σᾶς συγχωρῶ τοὺς εἶπε ὁ πολιτάρχης καὶ νὰ βάλετε γνῶσι...

Εὐχαριστοῦμε εἶπαν τὰ παιδιὰ κι’ ἔτρεξαν στὶς ἀνοικτὲς ἀγκαλιές των γονέων των μὲ δάκρυα στὰ μάτια γιὰ τὴν σωτηρίά τους...

Σὲ λίγες μέρες, ὁ Νιόνιος κι’ ὁ Τοτὸς ἦταν ντυμένοι Σκαπανάκια καὶ ἔγιναν τὰ καλλίτερα παιδιὰ τῆς γειτονιάς χωρὶς νὰ πεταλῶνουν πιά γάτες καὶ νὰ ταΐζουν τὸν παπαγάλο... σκορδαλιά...

ΤΕΛΟΣ

τιά, τὰ σαλιγκάρια... Ἀγαπῶ κυρίως τὸ χορτάρι, τὸ κριθάρι, τὸ δροσερὸ νεράκι...

“Ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ τὰ πλοῦσια εἰσπασμένα ξαδέρφια μου, τ’ ἄλογα. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν καταδέχονται νὰ μὲ χαιρετήσουν. Καμώνονται πῶς δὲ μὲ γνωρίζουν. Εἰς ὅμως σηκώνω τὴν οὐρά, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ τὰ χαιρετῶ μὲ τὴ μελωδική φωνή μου:

Α-γκά! Α-γκά!

πὺ θὰ πῇ στὴ γλώσσα μας:

«Γεῖα χαρά! Γεῖα χαρά!»

“Ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἔτσι κι’ ὁ κύρ Μέντιος ἔβγαζε τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του. Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ ἀνταίχιδι ὁ ἥλιος κι’ οἱ χωριανοὶ τὸν ἀκούγαν ν’ ἀνεβοκατεβαίνει, προσεχτικὰ, χωρὶς νὰ βιάζεται, τὸ γλιστερὸ καλντιρίμι, νὰ κουβαλᾷ τὸ σιτάρι στὸ μύλο τοῦ μπάριμπα Θωμά, νὰ φέρνῃ τὸ ἀλεύρι πῶς τὸ χωριό. Ποτέ, ποτέ τὸσα χρόνια δὲν τὸν εἶδαν νὰ σκοντάψῃ καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὶς λάσπες, ἢ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ποτάμι κανένα σακκὶ ἀλεύρι. Κι’ ὅμως ὁ ἀνέφορος ἦταν τραχὺς καὶ τὸ ρέμα ὀρμητικὸ.

“Ὁ Μύλος τοῦ κύρ-Θωμά

καλοὶ ἄνθρωποι, ἔτσι κι’ ὁ κύρ Μέντιος ἔβγαζε τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του. Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ ἀνταίχιδι ὁ ἥλιος κι’ οἱ χωριανοὶ τὸν ἀκούγαν ν’ ἀνεβοκατεβαίνει, προσεχτικὰ, χωρὶς νὰ βιάζεται, τὸ γλιστερὸ καλντιρίμι, νὰ κουβαλᾷ τὸ σιτάρι στὸ μύλο τοῦ μπάριμπα Θωμά, νὰ φέρνῃ τὸ ἀλεύρι πῶς τὸ χωριό. Ποτέ, ποτέ τὸσα χρόνια δὲν τὸν εἶδαν νὰ σκοντάψῃ καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὶς λάσπες, ἢ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ποτάμι κανένα σακκὶ ἀλεύρι. Κι’ ὅμως ὁ ἀνέφορος ἦταν τραχὺς καὶ τὸ ρέμα ὀρμητικὸ.

Κι’ ἂν ὁ σαλιγκάρος δίσταζε:

—Μὰ ὄχι, ὄχι, ἐπέμενε ὁ κύρ Μέντιος, αὐτὸ δὲ γίνεται... Πρῶτα ἐσεῖς, ἀγαπητέ μου φίλε, πρῶτα ἐσεῖς...

Τὴν ἀνοίει, ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὴ ροζ ὀμπρέλλα του—μιὰ κερασσιὰ ἀνθισμένη—ὁ γαῖδαρός μας κοιτάζε τὸν κόσμο μὲ καλοκάγαθο μάτι καὶ δὲν ἤθελε τὸ κακὸ κανενός.

“Ἀγαπῶ πολὺ τὸν κόσμο, ἔλεγε, κουνώντας τὰ μεγάλα τριχωτὰ αὐτιά του. Ἀγαπῶ τὰ σκυλιά, τὰ γα-

ἔξω ἀπὸ τὸ κουτὰ

Μίμης: Μαμὰ ἔχασα τὸ ἕνα παπούτσι μου.

Μαμά: “Ἄς τὰ ἔβανες μαζί καὶ τὰ δυὸ, νὰ μὴ τῷχανες.

Μίμης: Μὰ τότε θὰ ἔχανα καὶ τὰ δύο.

“Ὁ Γιωργάκης παίξει τὸ κρυφτὸ μὲ τὴ μαμά του.

—Μαμά, τῆς φωνάζει. “Ελα νὰ με βρῆς. Εἶμαι κρυμμένος πίσω ἀπ’ τὴν πόρτα!

Νίκος (μὲ δεμένο μάτι): Μοῦ πονεῖ τὸ μάτι, Μίμη μου. Μήπως ξέρεις κανένα γιατρικό;

Μίμης: Τί νὰ σοῦ πῶ; “Ετσι καὶ μένα πέσει μοῦ πονοῦσε τὸ δόντι μου. Καὶ δὲν μοῦ πέρασε παρά μόνο ὅταν τὸ ἔβγαλα...

“Ἡ Σκαπάνισσα Ἀλίκη Μαυρογένους

πύργο του: τραλαλά! τραλαλά!

“Ὁ κύρ Μέντιος δὲν μπορούσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησή του. Κυλιώταν στὸ τρυφερὸ χορτάρι, τίνανζε τὰ τέσσερα ποδάρια του πρὸς τὸ γαλάζιον οὐρανὸ καὶ ξεστούσε στὰ γέλια. Χαχαχα! Χαχαχα!

—Δὲν μπορῶ νὰ υποφέρω τὴ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν τραγουδᾷ, ἔλεγε ἐμπιστευτικὰ στοὺς φίλους του. Δὲν ἔχει αὐτί. Δὲν εἶναι ἀρτίστας. Γεῖα ἀκούστε με! Θὰ τοῦ δώσω ἕνα μάθημα ὠδικῆς.

Κι’ ἀρχίζει τότε νὰ τραγουδᾷ:

Α-γκά! Α-γκά!

Ποῦ θὰ πῇ, καθὼς ξέρετε, γειὰ χαρά! γειὰ χαρά!

“Ἡ γκα-γκα-οῦ! Γκα-γκαοῦ!

Ποῦ θὰ πῇ: Ζήτω τὸ τριφύλλι! Ζήτω τὸ τριφύλλι!

“Ὁ κύρ Μέντιος τέντωνε τ’ αὐτιά, ἀκούγε τὴ φωνὴ του καὶ τὰ ἔχανε.

—“Ἡ μουσική, ἔλεγε, ἡ μουσική καὶ τὸ χλωρὸ τριφύλλι! Νὰ τὰ δυὸ ἀνώτατα ἀγαθὰ τῆς ζωῆς!

Κατάπινε μερικὲς γουλιὲς κρῦο νεράκι, δρόσιζε τὸ πολυτίμο λαρύγγι του.

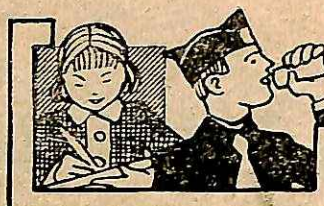
(Ἀκολουθεῖ)

Τοῦ ἔρεσε νὰ τραγουδᾷ κάτω ἀπὸ τὴν κερασσιὰ.

Κατάπινε μερικὲς γουλιὲς κρῦο νεράκι, δρόσιζε τὸ πολυτίμο λαρύγγι του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΙΝΟΥΝΤΕ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

"Άσε τόν κόσμο.

Δυό φίλοι έτρωγαν στο ίδιο ταψί.

Πιό φανγας ο ένας, έτε-
λειωσε γρήγορα γρήγορα
όσο φαί ήταν μπροστά του
και άρχισε να βλέπει με πό-
θο το φαί που ήταν πρὸς τὸ
μέρος του φίλου του. Τι κα-
λά αν μπορούσε να γυρίσει
λιγάκι τὸ ταψί!...

"Αλλά πὼς νὰ τὸ κάνη
με τρόπο που νὰ μὴν τὸ κα-
ταλάβη ὁ ἄλλος; Δὲν ἤθε-
λε νὰ δείξη τὴν λαιμαργία
του καὶ τὴν πλεονεξία του,
μιὰ πού, είχε φάει ὅλο τὸ
μερτικό του.

"Ἐπῆρε λοιπὸν ἕνα ὕφος
σκεπτικό, μελανχολικό, ἐ-
κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ
ταβάνι καὶ ἔκαμε τάχα ὅτι
φιλοσοφεί γιὰ τὰ πράγματα
τοῦ κόσμου.

— "Ω, φίλε μου! ἄρχισε
λέη, ὁ κόσμος ὅλος γυρί-
ζει... Νά, ἔτσι γυρίζει ὁ
κόσμος!...

Καὶ μετὰ τὸ λόγον ἔπιασε τὸ
ταψί καὶ τὸ γύρισε, φέρνον-
τας τὸ φαί πρὸς τὸ μέρος
του.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ ὁποῖος
κατάλαβε τί σκοπὸ εἶχε ἡ
ξαφνικὴ ἐκείνη φιλοσοφία,
πῆρε τὸ ἴδιο ὕφος καὶ γυρί-
ζοντας πάλι τὸ ταψί ὅπως
ήταν, εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:
— Δὲ βαρύνει! "Άσε τὸν
κόσμο ὅπως βρίσκεται!

"Απορία.

Ὁ Τάσος εἶναι ἐνθουσια-
σμένος μετὰ τὸ ἀστρονομικὸ
βιβλίο που διαβάζει.

— "Ἐνα μόνον πρᾶγμα δὲν
μπόρεσα νὰ καταλάβω,
λέει.

— Τι;

— Νά! πὼς οἱ ἀστρονόμοι
κατῶρθωσαν νὰ μάθουν ἀπὸ
τόσο μακριὰ τὰ ὀνόματα
τῶν ἀστέρων.

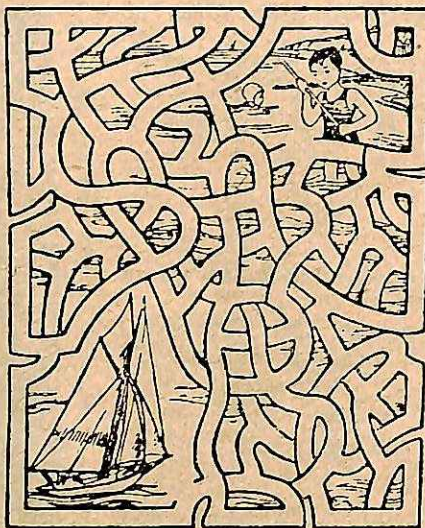
Ὁ σκύλος.

Στὴν ἐσχάτη. Ἡ Μαρτίνα
θέλει νὰ κόψη φρούλες ἄλ-
λά δὲν τολμᾷ νὰ μπῇ στὸν
κῆπο.

— Μὴν εἶναι κανένας σκύ-
λος μέσα; ρωτᾷ τὸ μικρὸ
χωριότοπουλο, πού στέκε-
ται ἀπ' ἐξῶ.

— Εἶναι ὁ ἀδελφός μου
Παναγιώτης! ἀπαντᾷ μετὰ
φέλεια ἐκείνου.

Μιὰ μέρα πού ὁ Τοτὸς ἔπαιζε στὴν ἀκρογιαλιά,
ἔπαθε κάποιον μεγάλο ἀτύχημα: ἔσπασε ὁ σπάγγος τοῦ
καλαμιού του καὶ

τὸ καραβάκι πού
ἦταν δεμένο στὴν
ἄκρη παρασύρθη-
κε ἀπ' τὰ ρεύμα-
τα, πέρασε ἀνάμε-
σα ἀπ' ἕνα σωρὸ
βράχια καὶ βγήκε
ἀνοιχτά, στὴ θά-
λασσα.

Ὁ Τοτὸς ἀπε-
φάσισε νὰ σώσῃ
τὸ καραβάκι του,
ἀλλὰ γρήγορα
κατάλαβε ὅτι τὸ
πρᾶγμα δὲν ἦταν
εὐκόλο. Τὰ βρά-
χια πού τὸν χώρι-
ζαν ἀπ' τὸ παιχνί-
δι του ἀποτελοῦ-
σαν πραγματικὸ

λαβύρινθο, γιὰ τὸ παντοῦ σχεδὸν ὑπῆρχαν ἐμπόδια. Ὡς
τόσο ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψῃ πέρασμα πού βέβαια ὑπῆρχε,
ἀφοῦ ἀπ' αὐτὸ πέρασε τὸ καραβάκι.

Μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε; Ἀπ' τὸν Λαβύρινθο πού
δημοσιεύουμε θὰ καταλάβετε τὴ δυσκολία τοῦ τρομεροῦ
προβλήματος πού ἀπασχολοῦσε τὸν Τοτὸ...

Τὰ λάθη.

Οἱ φράσεις πού θὰ δια-
βάσετε πιὸ κάτω εἶναι βέ-
βαια ἀκατανόητες. Ὡστόσο
ἐκεῖνος πού τις ἔγραψε δὲν
ἦταν ἀνισόρροπος. Ἐγιναν
ἄπλοῦστα μερικὰ τυπο-
γραφικὰ λάθη σὲ ὠρισμέ-
νες λέξεις καὶ αὐτὲς ἀκρι-
βῶς τις λέξεις πρέπει νὰ ἀ-
νακαλύψετε, νὰ τις ἀντικα-
ταστήσετε μετὰ ἐκεῖνες πού
πρέπει, ὥστε νὰ σχηματι-
σθοῦν φράσεις σωστὲς καὶ
λογικές...

1 "Ὅταν ὁ Σῖμος ἐκλεί-
ψῃ, σιμὸς θὰ μαστίσῃ τὴν
ῥαβν.

2 "Αν ἐρωτᾷς καὶ περὶ
τῆς ὑγείας μου, σοῦ γράφω
ὅτι, χάριτι θεῶ, εἰμαι ἄρ-
ρωστη.

3 Ὁ γάτος εἶναι μυστή-
ριον.

4 Ὁ οἶκος εἶναι ποσόν.

5 Τὰ φῶτα εἶναι κρίσιμα
διὰ τὴν ἀκοήν.

"Ακροστιχίς.

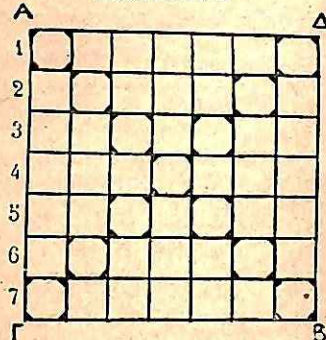
Μετὰ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων
πού ζητοῦνται νὰ σχηματι-
σῇ κράτος τῆς Εὐρώπης.
1 Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2 Κράτος τῆς Βαλτικῆς Θα-
λάσσης. 3 Μία τῶν Δωδε-
κανήσων. 4 Πόλις τῆς Στε-
ρεᾶς Ἑλλάδος. 5 "Ἐνας
ἀπὸ τοὺς ὠκεανούς. 6 Περι-
φημος καταρράκτης. 7 Ἑλ-
ληνικὸν πέλαγος. 8 Πρω-
τεύουσα γειτονικοῦ μας
κράτους.

Ι. Ε. ΣΤΑΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ

Κρυπτογραφικόν:
Πλούταρχος, λουτρά, Πόρος, ἄρ-
τος, πάχος, χάρος, ἄλας, πᾶς.
Τρίγωνον: Ἀλάτι, λάδι, ἄδη,
τι, Ι. Πτερωτὸν γράμμα:
Τάφος, ἄτμος, ἀτῖνα, κράτη,
Κωνσταντῖνος, Ἡρόδοτος, Ποι-
κίλη ἀκροστιχίς: Τρίπολις
(Τυρταῖος, Τροία, Τρίκαλα, Ναύ-
πλιον, Νεάπολις, Περικλῆς, Νορ-
θγιά, Φίλιππος). Μεταμόρ-
φωσις: Ἄλσος (ἄλς—ος).
Μαγικὴ εἰκὼν: Ἀλάτι
(—ΚΑΛΑ ΤΙ).

Δικτυωτόν.

Σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τε-
τραγωνίδια τοῦ σχεδίου νὰ
τοποθετηθῇ ἕνα γράμμα,
ὥστε νὰ ἀναινῶσκωνται ὁ-
ριζοντίως λέξεις μετὰ τὴν ἐ-
ξῆς σημασίαν:

1 Εἶναι ἡ δραχμή, ἡ λί-
ρα, τὸ δολλάριον κλπ.

2 Περιφημος διὰ τὴν γρα-
φικότητά της πόλις τῆς Ἰ-
ταλίας, ἡ ὁποία εἰς τὸ πα-
ρελθόν ἐκυρίαρχησε διὰ
τῶν στόλων της εἰς τὴν Με-
σόγειον Θάλασσαν.

3 Θὰ θυσιασθοῦν καὶ αὐ-
τὰ τὸ Πάσχα, ἀν δὲν ἐπαρ-
κέσουν τὰ ἀρνία...

4 Εἰς αὐτὰ ὀφείλουεν ὀ-
λοι τὴν μύρωσίν μας.

5 Ὑποτίθεται ὅτι φέρεται
ἀπὸ τοὺς μικροὺς Φαλαγγί-
τας...

6 Δίδεται ὁ χαρακτηρι-
σμός αὐτὸς σὲ κάθε κακὴ
πράξι πού σχετίζεται μάλι-
στα μετὰ μίαν παράφασιν τῶν
ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

7 Κράτος τῆς Εὐρώπης
μετὰ παράλιαν στὴ Μεσόγειον
Θάλασσαν καὶ στὸν Ἀτλαν-
τικὸ Ὠκεανόν.

"Αν εὐρεθοῦν οἱ λέξεις
πού ζητοῦνται, θὰ σχηματι-
σθοῦν διαγωνίως δύο ἀκόμη
λέξεις μετὰ τὴν ἐξῆς σημα-
σίαν:

Α—Β: Ἐνῶ ἀποτελεῖται
ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδων
παιδιᾶ, ἔχετε τὴν εὐγέρει-
αν νὰ τὴν κρατᾶτε σὶά χέ-
ρια σας...

Γ—Δ: Τὰ ὑψηλότερα
βουνὰ τοῦ κόσμου τῶν ὀ-
ποίων ἡ ὀνομαστώτερη κο-
ρυφή εἶναι τὸ Ἔβερεστ.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αἵνιγμα.

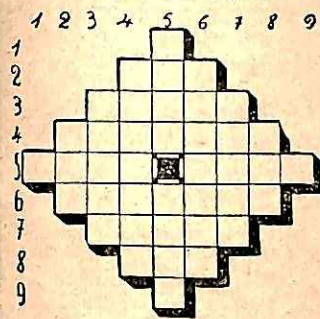
"Ανεβαίνω κατεβαίνω
Καὶ σὲ ξύλο εἰμαι δεμένο
Ἐχω χρώματα πολλὰ
Καὶ στὸ πόδι μου οὐρά.

Ν. Ο. ΚΟΝΤΟΣ

Παίξετε Ζωγραφίζοντας

Σταυρόλεξον.

Ὁριζοντίως:

1 Σύμφωνον.

2 Ἀρχιστράτηγος τοῦ
γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν
Πανκόσμιον πόλεμον
(1918).

3 Ἄλλοτε στὴν Τουρκία
αὐτὸς ἐδίκαζε τὶς μικροδια-
φορές.

4 Φύεται κυρίως στὶς ἀ-
κροποταμίες καὶ γενικῶς
κοντὰ σὲ νερά (καθαρ.).

5 Ἀγαπᾷ τὸν ἀνεψιὸ
της... Θεὸς τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων.

6 Ἀθεράπευτος.

7 Εὐωδιάζει.

8 Ἡ θάλασσα (ἀρχ.).

9 Φωνήεν.

Καθ' ἑτὼς:

1 Σύμφωνον.

2 Νησί τοῦ Αἰγαίου.

3 Νέα, κινουμένη (καθ.).

4 Θαλάσσιον κύτος.

5 Τὴν ἀκολουθοῦν πάντο-
τε οἱ γυναῖκες—Κατορθώ-
ματα (καθ.).

6 Τὸ φοροῦν οἱ Φαλαγγί-
ται στὸ πέτο τοῦ σακκακιῶ
τους (γεν.).

7 Ὁ νεκρὸς (καθ.).

8 Ὁ σκῶρος (καθ.).

9 Φωνήεν.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Μαγικὴ εἰκὼν.

— Ἐχω Λέλα χάνους. Τὸ
βράδυ νὰ ἔλθῃς νὰ φάμε,
θὰ σοῦ ἔγω καὶ κάτι ἄλλο.

— Τι θὰ ἔχῃς;

— Αὐτὸ πού σοῦ εἶπα!

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν.

123456789 = Ἀρχαία πόλις

1984135 = Συγκομιδῇ

2869 = Τὸ ἕνα ἄκρον

25343 = Ἀνήλικον

1289 = Ἦτο ἡ Ἰλιάς

854139 = Κανείς

92785 = Γεωργικὴ ἐρ-
γασία

25489 = Ποταμός

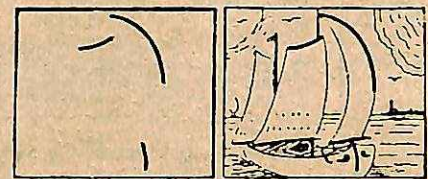
267 = Φωτιά

Α. ΔΡΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

"Απὸ τὸ ἐνδιαφέρον πού ἔδειξαν πολλοὶ γιὰ τὴν ἄσκη-
σιν ζωγραφικῆς τοῦ 23ου φύλλου ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ

ἐρασιτέχναι ζω-
γράφοι δὲν λεί-
πουν στὸν κύκλο
μας. Ἐλάθαμε τό-
τε πολλές καὶ κυ-
ρίως ἱκανοποιητι-
κὲς ἀπαντήσεις
καὶ γι' αὐτοὺς ἀ-
κριβῶς τοὺς ἀναγώστας μας δημοσιεύουμε τὴ σημερινὴ
ἄσκησιν, πού ἔχει τὴν ἴδια βάση.

Στὸ πρῶτο τετράγωνο σχῆμα βλέπετε τρεῖς καμπύ-
λες. Οἱ γραμμὲς βέβαια αὐτὲς δὲν δείχνουν τίποτα. Καὶ
ἀκριβῶς καλεῖσθε, ἔχοντας βάσιν τὶς τρεῖς γραμμὲς, νὰ
φτιάξετε μιὰ εἰκόνα ὁποιοῦδήποτε θέματος. Καὶ πάλι
τονίζουμε: Στὸ σχῆμα πού θὰ κάμετε πρέπει νὰ ὑπάρ-
χουν—δικαιολογημένως βέβαια—οἱ γραμμὲς, πού, ἐκτει-
νόμενες ἢ συμπληρούμενες, νὰ ἀποτελοῦν στοιχεῖα τῆς
εἰκόνης.

Γιὰ παράδειγμα δημοσιεύουμε μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατὲς
λύσεις: ἡ βάρκα πού πλέει μετὰ φουσκωμένα πανιά. Ἄν
προσέξετε, θὰ ἀνακαλύψετε στὰ πανιά καὶ στὴν πρῶρα
τῆς βάρκας καὶ τὶς τρεῖς γραμμὲς.

Μωσαϊκόν.

"Ἡ Χάθρη κι' ἡ Γρανθίλλη
ἡ Πράγα κι' ἡ Σεβίλλη
ἀπὸ ἕνα τους δανεῖζουν
καὶ μιὰ ἄλλη σχηματίζουν.
ΜΑΙΡΗ ΧΩΡΑΘΑ

Ρόμβος.

1η σειρά: Φω-
νῆεν, 2α σειρά:
+ Πρόθεσις, 3η σει-
+ ρά: Πουλί, 4η
+ σειρά: Περιφη-
+ μος ἀρχαῖος ἀρ-
+ χιτικῶν, 5η σει-
ρά: Ἀσθένεια,

6η σειρά: Ἄγριον ζῶον
(καθαρ.), 7η σειρά: Σύμ-
φωνον. Οἱ σταυροὶ καθε-
τῶς: Ἀρχαῖος ρήτωρ.

Τ. Ι. ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζον-
τίως 1 Ρόδος, 2 Παράλια, 3 Μη-
— ὠδή—νά, 4 Ἄνα—τάς, 5
Λεῖα—νά, 6 Τίς—τάς, 7
Λεῖα—νά, 8 Σαλαμίς,
ΑΟ—Ἄνα—τάς, 9 Νόσος, Καθ' ἑτὼς 1 Μάλτα, 2
Πηνειός, 3 Ρά—τάς—νά, 4 Ὀ-
ρῶ—τάς, 5 Δαδί—τάς, 6 Ὀ-
λη—τάς, 7 Σί—τάς—τάς, 8
Ἀναίτιος, 9 Ἀσία.

Δικτυωτόν: 1 Αἰτωλία, 2
— Σικελία, 3 Παγών, 4 Ἰσπανία,
5 Μεσσία, 6 Ἀλκαίος, 7 Ἀπόλ-
λων, Α—Β: Αἰγαῖον, Γ—Δ: Ἀλ-
σάτι.

Συναρμολόγησις

ΑΡ—ΜΑ—ΔΟ—ΤΟΣ—ΛΟ
—ΚΕ—ΚΑΙ—ΣΠΑΡ—ΚΡΕ
—ΡΙ—ΚΑ—ΤΗ—ΝΙ—ΑΣ
—Α

Οἱ συλλαβές, ἀν συναρ-
μολογηθοῦν ὅπως πρέπει,
θὰ σχηματίσουν λέξεις μετὰ
τὴν ἐξῆς σημασίαν: 1 Θρε-
πτικὴ τροφή, 2 Πλησιάζει...
3 Δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ
τραπέζι, 4 Πόλις τῆς Ἑλλά-
δος, 5 Περιφέρεια τῆς Ἑλ-
λάδος.

Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

Πυραμίς.

+ 1η σειρά: Σύμ-
+ φωνον, 2α σει-
+ ρά: Λέξις ἀπὸ
+ περιφνημὸν
****+**** Σπαρτιατικὸν
ρητόν, 3η σει-
ρά: Περιφημος στρατηγός

τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, 4η
σειρά: Ὀνομαστὸς Βασι-
λεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, 5η σειρά:
Ἐορτὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-
νων, τελευτήσας τῶν
Ἀθηναίων.

Οἱ σταυροὶ καθετῶς: Νη-
σος τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰ-
γαίου.

Φ. Ν. ΔΟΝΤΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Σεβασμός!

— Τι ἔξυπνα καὶ διακριτι-
κά ζωᾶ εἶναι οἱ κόττες! Φω-
νάζει μετὰ θαυμασμοῦ ὁ μικρὸς
Κοκός. Φαντάσου μόλις περ-
νῶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς σηκώ-
νονται γιὰτὶ καταλαβαίνουν
πὼς εἰμαι ὁ κύριός τους.

Στὴν συναναστροφή.

Ὁ Πέτρος στὴν Νίνα:

— Πὼς περάσατε χθὲς
στὴν συναναστροφή;

— Οὐφ! ἀπαντᾷ ἡ Νίνα,
ἀν δὲν ἤμουν καὶ γὼ ἐκεῖ
θὰ ἔπληττα τρομερά.

Τὸ λαχεῖο.

Πὼς ἤθελα νὰ σοῦ ἔπεφτε
τὸ λαχεῖο, Μίμη!

— Μπα, γιὰτὶ τόση καλω-
σύνη;

— Γιὰ νὰ τ' ἀρπάξω ἐγώ,
νά!

Ὁ καφές.

Σὲ μιὰ συναναστροφή
ρωτοῦν τὸ Γιώργο:

— Πὼς παίρνετε τὸν καφέ
σας;

— Σὲ φλυτζάνι.

Παιδικὸν πνεῦμα.

"Αφελὴς ἐρώτησις τοῦ Το-
τὸ:

— Μαμά, πότε θὰ μεγα-
λώσῃ καὶ τὸ μικρὸ δάχτυ-
λό μου νὰ γίνῃ σάν τὰ
ἄλλα;

★

Σκέψις τοῦ μικροῦ Γιαν-
νάκη, παρατηροῦντος τὸ ἡ-
λεκτρικὸ φῶς:

— Περιέργον πρᾶγμα κι'
αὐτὸ τὸ φῶς! Νά μὴν τὸ
σβῇ τὸ ρεύμα, ὅπως τὸ
κερί, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ τὸ
ἀνάβῃ!

★

Ὁ Κώστας θέλοντας νὰ
κάνῃ τὸν ἔξυπνον, ρωτᾷ τὸν
ἀδελφὸ του Πέτρο:

— Πὼς καταλαβαίνει ἐ-
σὺ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶναι
βλάκας;

Καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως:

— Ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις του.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς εξέφρασε την πλήρη ευαρέσκειά του προς την Εθνική Νεολαία δια την μεγαλειώδη παρέλασίν της.

Ο Έθνικός Κυβερνήτης και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ιωάννης Μεταξάς απέστειλε το κάτωθι τηλεγράφημα προς τον Κ. Ε.Ν. κ. 'Αλέξ. Κανελλόπουλον.

Προς τον Κυβερνητικόν 'Επίτροπον Έθνικής Οργανώσεως Νεολαίας κ. 'Αλέξ. Ν. Κανελλόπουλον, ένταυθα.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς μοι έδωσε την έντολήν, όπως εκφράσω εκ μέρους Αυτού την πλήρη Του ευαρέσκειαν προς τα Τμήματα της Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων και Θηλέων, καθώς και των Ταγμάτων Έργασίας και των ειδικότητων έν γενει, τά παρελάσαντα ενώπιόν Του τό απόγευμα της 25ης Μαρτίου δια τό παράστημα και δια την έν γενει άρτίαν εμφάνισίν των.

Συγχαίρω την Έθνικήν 'Οργάνωσιν της Νεολαίας δια την ύψηλν ατήν τιμήν. Είμαι βέβαιος ότι θα καταβάλη πάσαν προσπάθειαν, όπως είναι πάντοτε άξια τοιούτων ύψηλν ευαρεσκειών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ο 'Αρχηγός εξ άφορμής της άψόγν έκτελέσεως του προγράμματος τον έορτών της 25 Μαρτίου εξέφρασε την άκραν ευαρέσκειάν του προς διαφόρους Βαθμοφόρους και συνεργάτας της Ε.Ο.Ν. ως και προς διαφόρους Περιφ. Διοικητάς τά δνόματα των οποίων λόγω έλλείψεως χώρου θα δημοσιεύσωμεν εις τό προσεχές τεύχος.

Εις τό αυτό επίσης τεύχος θα δημοσιευθούν και τά δνόματα των τυχόντων ευαρεσκειάς παρά του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου Νεολαίας κ. 'Αλέξ. Ν. Κανελλοπούλου.

Υπό του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου της Έθνικής 'Οργανώσεως Νεολαίας κ. 'Αλ. Ν. Κανελλοπούλου εξέδωθη ή κάτωθι 'Ημερησία Διαταγή:

Μετά χαράς και ύπερφανεάς κοινοποιώ την κάτωθι Διαταγήν της Α. Ε. του 'Αρχηγού της Κυβερνήσεως και Γεν. 'Επιθεωρητού της Ε.Ο.Ν.

ΔΙΑΤΑΓΗ

«Πρός άπαντας τους Σχηματισμούς των Περιφ. Διοικήσεων 'Αρρένων και Θηλέων Πρωτεύουσας και των Ειδικότητων αυτών, Διοικήσεις 'Ανωτάτων Σχολών 'Αρρένων και Θηλέων, Διοικήσιν Ταγμάτων Έργασίας και αντιπροσωπείας Περιφερειακών Διοικήσεων δια τό παράστημα, τον ένδοξασμόν και την άρτίαν έν γενει εμφάνισιν, ήν επεδείξαντο κατά την ένόπιον της Α. Μ. του Βασιλέως παρέλασιν.

Προς τάς ως άνω Μονάδας, ως και άπαντας τους λοιπούς Σχηματισμούς, οίτινες έλα-

βον μέρος εις τον έν γενει υπό της Ε.Ο.Ν. έορτασμόν της Έθνικής ήμνν Παλιγγενεσίας, έκφράζω την βαθύτατην μου Ικανοποίησιν δια τον ένδοξασμόν, την πειθαρχίαν, την άριότητα, τον τόνον και τό φρόνημα, άτίνα έ- χαρακτηρίζον τον πανηγυρισμόν και τάς έορτάς τάς τελεσθείσας την 23ην, 24ην και 25ην Μαρτίου.

Έκφράζω επίσης την ευαρέσκειάν μου δια την έπιτυχή διοργανωτικήν και προπαρασκευαστικήν εργασίαν, την γενομένην υπό του έχοντος τό γενικόν πρόταγμα, των 'Ηγητών και των 'Επιτελείων των κλιμακίων της Ε.Ο.Ν.

Ο 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός 'Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν.
Ιωάννης Μεταξάς

Η ως άνω ευαρέσκεια της Α. Ε. του 'Αρχηγού της Κυβερνήσεως γνωρίζω ότι αποτελεί την ύψιστην ήθικην Ικανοποίησιν δι' άπαντας τους συναγωνιστάς μας και συναγωνιστρίδας και την ώραιότεραν έπισφράγισιν της χαράς μας εκ του υπερφάνου συναίσθηματος, του προερχομένου εκ της συνειδητής έκτελέσεως του καθήκοντος.

Είμαι βέβαιος ότι άπαντα τά στελέχη, οι Φαλαγγίται και οι Φαλαγγίτισσαι, οι Σκαπανείς και οι Σκαπανίσσαι της Ε.Ο.Ν. έχουν βαθειά την συναισθησιν ότι ή ως άνω Διαταγή του 'Αρχηγού της Κυβερνήσεως δημιουργεί έτι μεγαλυτέρας υποχρεώσεις δι' όλους.

Η Ε.Ο.Ν. έν τη αγωνιστική προσπάθεια δια την άξίαν εκπλήρωσιν της Ιστορικής άποστολής της κατά τρόπον πλήρως ανταποκρινόμενον προς τάς προσδοκίας του Έθνους, του Βασιλέως και του 'Ιωάννου Μεταξά, διέπειται εκ της άρχης ότι κάθε νίκη συνεπάγεται βαρυτέρας υποχρεώσεις και μεγαλυτέρας θυσίας δια να έχη άξίαν και να είναι γόνιμος. Κάθε νίκη αποτελεί όχι τέρας, αλλά άφελήν. Την στιγμήν κατά την οποίαν θα έπαυεν ύπάρχουσα και κυριαρχούσα ή αντίληψις αυτή και ή συνεχής, άδιάκοπος και συνεπής προσπάθεια και τάσις προς τά έπάνω, προς τό καλλίτερον και τό μεγαλυτέρον, αυτοστιγμεί θα έσθμιναι και ή ώρα της άποτυχίας και της άναξιοτήτος.

Ο Κυβερνητικός 'Επίτροπος Νεολαίας
Αλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος

Ο Κ. Ε. Ν. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Ο Κυβερνητικός 'Επίτροπος της Νεολαίας κ. 'Αλέξ. Ν. Κανελλόπουλος άπηύθυνε προς τον 'Αρχηγόν τό κάτωθι τηλεγράφημα.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

'Αρχηγόν της Κυβερνήσεως και Γενικόν 'Επιθεωρητήν Ε. Ο. Ν.
'Υπουργείον 'Εξωτερικών
Ένταυθα

Διεργνεύων τά αισθήματα των στελεχών, των Φαλαγγιτών, των Φαλαγγιτισσών, των Σκαπανέων και των Σκαπανισσών Ε. Ο. Ν. λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω ύμιν ευλαβώς ότι βαθύτατα συναισθανόμενοι την ύψιστην τιμήν, ήτις προσεγενετο εις ήμάς δια της ύμετέρας ευαρεσκειάς, άποτελούσης ύπερτάτην ήθικην Ικανοποίησιν και άνυπερόβλητον κίνητρον προς μείζονα και άπεριόριστον έντασιν της προσπάθειας άπάντων των συναγωνιστών και συναγωνιστριών, βεβαιούμεν ύμιας, τον άρχηγόν και πατέρα της Ε. Ο. Ν., ότι ή υπερέτατή έπιδιώξις όλων μας είναι όπως έν παντί και πάντοτε ανταποκριθώμεν με πληρότητα εις πάσαν ύμνν προσδοκίαν.

Χάρις εις την άπόλυτον πίστιν, ήν

Ο Κ. Ε. Ν. κ. ΑΛ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

Η Κοινότης Καλαβρύτων δια του Στρατηγού κ. Κωνστ. Πετμεζά απέστειλε προς τον Κυβερνητικόν 'Επίτροπον Νεολαίας κ. 'Αλέξ. Ν. Κανελλόπουλον αντίγραφον της αποφάσεώς της, δι' ής άνακηρύττει τον κ. Κανελλόπουλον έξιον Πολίτην Καλαβρύτων. Η άπόφασις αυτή έπυλέγει:

«... Έκείνον που ένεπνεύσθη την σημερινή συμβολική γιορτή, άποδειχνόντας ούτω ότι γνωρίζει να άποδίδη φόρον εύγνωμοσύνης στούς έλευθερωτάς και να παραδειγματίζεται από τάς πράξεις αυτών, τον κ. 'Αλέξανδρον Ν. Κανελλόπουλον, ή πόλις των Καλαβρύτων άνακηρύσσει άξιον πολίτην Καλαβρύτων και έξουσιοδοτεί τον Πρόεδρον του Συλλόγου των έν 'Αθήναις Καλαβρυτινών κ. Πετμεζάν, ίνα έγχειρίσθι αυτόν αντίγραφον της παρούσης άποφάσεως.

Συνετάχθη έν Καλαβρύτοις σήμερον την 23ην Μαρτίου 1940, ήμέραν Σάββατον και ώραν 10 π. μ. υπό της Διοικούσης την Κοινότητα Καλαβρύτων 'Επιτροπής, άποτελουμένης εκ των 'Ανδρέα Τσαπάρα, Προέδρου, Ευσταθίου Μακρογένη, 'Αναστασίου Κατσίνης, Μιχαήλ Φεφέ και Νικολάου Δαλιάνη, μελών αυτής, και ύπογράφεται:

Πρόεδρος: 'Ανδρέας Τσαπάρας
Τά μέλη: 'Αναστάσιος Κατσίνης, Ευσταθίος Μακρογένης, Μιχαήλ Φεφέ, Νικολάος Δαλιάνης».

Ύμεις ένεπνεύσατε εις πάντας τούς Συναγωνιστάς και Συναγωνιστρίδας και χάρις εις την ζωογόνον πνοήν σας και την φωτεινήν καθοδήγησιν σας εγυώμεθα δια μίαν άκόμη φοράν, ως φορείς της 4ης Αύγυύστου, την συνέχειαν του άγώνος άξίαν της άποστολής εις ήν μάς έκάαται την τιμήν να μάς τάξετε με καθημερινώς ένισχυομένην την άνωτιστικήν δ'άθεσιν και άπόλυτον πίστιν προς ύμιας και προς την ιδεολογίαν μας και τυφλήν αφοσίωσιν εις την έκτέλεσιν του καθήκοντος.

Παρακαλών όπως δεχθίτε την έκφρασιν της άπολύτου πίστεως και των βαθύτατης αφοσιώσεως.

Διατελῶ ευπειθεστάτος
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Κυβερνητικός 'Επίτροπος Νεολαίας

Η Ε. Ο. Ν. ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ

Δι' άποφάσεως του 'Υπουργού των Οικονομικών της Έθνικής Κυβερνήσεως κ. 'Αποστολίδη τίθεται εις εφαρμογήν τό μέτρον της περισυλλογής και συγκεντρώσεως των παντός είδους άπορριμμάτων άχρηστου χαρτού, ήτοι έφημερίδων, περιτυλίγματος, περιοδικών και παντός άπορριμματος χαρτού και κυτίων χαρτονίων. Δια της εφαρμογής του μέτρου αυτού θα έπιτευχθούν σοβαρά οικονομία εις τό Κράτος, μειουμένης της έξαγωγής συναλλάγματος, ήτις γίνεται δια την προμήθειαν της ξυλόπαστας, άπαραίτητου ύλης δια την χαρτοπαραγωγήν των έργοστασίων μας χαρτοποιίας, δεδομένου ότι την ξυλόπασταν αυτήν θα άντικαταστήσουν τά έν λόγω άπορρίμματα.

Τό έργον τούτο, άποφάσει του κ. 'Αποστολίδη, άνατίθεται εις την Έθνικήν 'Οργάνωσιν Νεολαίας, ήτις θα αναλάβη δια των σχηματιζών της την διαφώτισιν των πολιτών και Ι-δία των νοικοκυρών, θυρώνων πολυκατοικιών και διεκδύτων Ιδρυμάτων, έταιρειών, Ιδιωτικών γραφείων και καταστημάτων. Θα τονισθί ιδιαίτερώς εις τούς πολίτας τό πατριωτικόν κα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

θήκον, τό όποιον έχουν όλοι να συντελέσουν εις την έπιτυχή εφαρμογήν του μέτρου.

Σημειώτεον ότι θα δίδεται άνάλογος πάντας άμοιβή δια τά ως άνω άπορρίμματα, τά όποια θα πρέπει να διατηρούνται καθαρά και άημελαγμένα ξένων ούσιων.

Τό έργον της συγκεντρώσεως των άπορριμμάτων εις άποθήκας όπόθεν θα πωλώνται προς πολτοποιήσιν εις τά έργοστάσια χαρτοποιίας άνατίθεται επίσης — δια της αυτής άποφάσεως του 'Υπουργού επί των Οικονομικών κ. 'Αποστολίδη — εις την Έθνικήν 'Οργάνωσιν Νεολαίας.

Πρέπει να τονισθί ιδιαίτερώς ότι δια του μέτρου τούτου έπιτυγχάνεται όχι μόνον σοβαρά οικονομία εις την έξαγωγήν συναλλάγματος, αλλά και έξασφάλισις έπαρκείας κατωτέρων ποιότητων χαρτού.

Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Κ. ΠΕΤΜΕΖΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ο στρατηγός κ. 'Ηρακλής Πετμεζάς απέστειλε προς τον Κυβερνητικόν 'Επίτροπον της Ε. Ο. Ν. κ. 'Αλέξ. Κανελλόπουλον την κάτωθι έπιστολήν:

Κύριε Κυβερνητικέ 'Επίτροπε, 'Επί τη άφορμή της ώραιάς έμπνεύσεως της Ε. Ο. Ν. όπως οργανώσθι διαφνοδισμόν από τά Καλαβρύτα, ιδιαίτερον μου πατρίδα, επιτρέψατέ μου όπως μετά της ύποβολής των θερμών μου συγχαρητηρίων σας παρακαλέσω να δεχθίτε ταπεινήν μου προσφοράν εκ δραχμών 500 ύπέρ του Τμήματος της Ε.Ο.Ν. Καλαβρύτων και 500 ύπέρ του Τμήματος σας Κορινθίας καθώς και τινάς εικόνας και βιβλία άρωγντά την κατά τό 21 και πρό αυτού έθνικήν δράσιν των αγωνιστών προγόνων μου έν Καλαβρύτοις, Βασιλικής (Κορινθίας) Λεβιδίω, 'Ακράτα και άλλαχοι, χρήσιμα εις τά τμήματά σας Πελοποννήσου λόγω του μορφωτικού των περιχομένου, δράσιν, την οποίαν ή Ε.Ο.Ν. έρχεται σήμερον να ύπομνήσθι τόσον λαμπρόν άποτίουσα φόρον άγάπης και εύγνωμοσύνης εις την μνήμην αυτών.

Η άρμοδια ύπηρεσίας της όφ' ύμιας 'Οργάνωσεως δύναται έρχομένης εις συνεκδήσιν μεθ' έμού (τηλ. 30-691 10-1 π.μ.) να παραλάβη όποτεδήποτε τά άνωτέρω.

Μετά πλείστης τιμής
ΗΡΑΚΛΗΣ Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ
ΗΘΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

Δι' έγγραφού της Νομαρχίας 'Αττικοβοιωτίας, κατόπιν γνωμοδότησεως του 'Υπηρεσιακού Συμβουλίου της Μέσης 'Εκπαίδεσεως, έκφράζεται εις τον καθηγητήν του Α' Γυμνασίου Θηλέων 'Αθηνών 'Ι. Φραγκιδάκη (συνεργάτην της Ε. Ο. Ν. χρυσού σματός) έπλήρης ευαρέσκεια δια τον έξαίρετον ζήλον και προθυμίαν περί την έκτέλεσιν των καθηκόντων του.

Αποφύγετε

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρείται εις όλας τάς 'Υποδιοικήσεις της Δ. Α. Σ. 'Αρρένων προκειμένου να λάβωσι μέρος εις τούς δευτέρους άθλητικούς άγώνας των Διοικήσεων 'Ανωτάτων Σχολών, οι όποιοι θα τελεσθώσι την 6ην και 7ην 'Απριλίου έ. έ. εις τό Παναθηναϊκόν Στάδιον.

Εις τούς άγώνας αυτούς θα κατέλθι άπασα ή εις τά άνωτάτα εκπαιδευτικά Ιδρύματα σπουδάζουσα ελληνική νεότης, ή όποια χάρις εις την Έθνικήν 'Οργάνωσιν Νεολαίας δεν έμειναι μόνον εις τούς πνευματικούς τομείς, αλλά επιμελείται και δια την διάπασιν του σώματος.

Ούτω, την έρχομένην έβδομάδα, τά γερά κορμιά τόσον των Φαλαγγιτών της Δ. Α. Σ. 'Αρρένων όπως και των Φαλαγγιτισσών της Δ. Α. Σ. Θηλέων θα διεκδικήσωσι την νίκην αγωνιζόμενοι εις τόν δρόμον, εις τό άλμα και εις τό λάβηρι και θα άποδείξουν ότι είναι άντάξιον άπόγονοι έκείνων οι όποιοι πρώτοι συνέλαβον την ιδέα του άθλητισμού, την έπραγματοποίησαν εις την 'Ολυμπίαν και την μετελαμπάδευσαν εις όλον τον κόσμον.

Δικαίως όθεν πιστεύεται ότι οι δευτεροί ά-

θλητικοί άγώνες των Διοικήσεων 'Ανωτάτων Σχολών θα σημειώσωσιν έξαιρετικήν έπιτυχίαν, καθ' όσον εις τάς μέχρι τούδε προπονήσεις έπετεύχθησαν σημαντικώταται έπίδόσεις.

Αι κατά έτη και κατά σχολάς έβδομαδίαιαι συγκεντρώσεις επανήρχισαν εις όλας τάς 'Υποδιοικήσεις της Δ. Α. Σ. 'Αρρένων και ίδίως εις την 'Υποδιοίκησιν Πανεπιστημίου, άτίνας διεκόπησαν λόγω του μεσολαβήσαντος έορτασμού της Έθνικής Παλιγγενεσίας.

Ο Διευθυντής του 'Υγειονομικού της Δ. Α. Σ. 'Αρρένων επανήρχει τά μαθήματα του προς τά μέλη του υγειονομικού τμήματος της 'Υποδιοικήσεως Παντείου.

Επίσης και ο Διευθυντής του Τμήματος Προπαγάνδας 'Υγεινής της Δ. Α. Σ. 'Αρρένων επανήρχει τάς από του ραδιοφωνικού μας σταθμού διαλέξεις του.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Η κίνησις της Π.Δ.Θ.Π. κατά τάς τελευταίας αυτάς ήμέρας ύπηρεζε ζωηροτάτη. Την 22αν τό πρωί στας 8 ή ομάς του έπιτελείου της Π.Δ.Θ.Π. με έπί κεφαλής την όρισθείσαν άρχηγό παρά της Π. Διοικήτριας κ. Μαντζούφα, κ. Βαλαωρίτου, άνεχώρησε συγκεκμημένη με αυτοκίνητα δια να μεταβή εις τούς Ιερούς τόπους, που σήκωσαν οι πρόγονοί μας την ένδοξη σημαία της Έλληνικής 'Επανάστασεως, πριν 119 χρόνια. Τό μεσημέρι κατά την 1½ έφθασαν στό Διακοφτό, όπου έφγαν και κατόπιν επεβιβάσθησαν εις τον δονοντό για να μεταβούν εις τά Καλαβρύτα. Εκεί έφθασαν περίπου στας 4. Τάς ύπεδεχθησαν Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι 'Υποδιοικήσεως Καλαβρύτων, με ένδοξιασμόν και άγάπην, και τάς ώδήγησαν εις τό ξενοδοχείον όπου θα έμενον. Τό βράδυ έγινε προς τιμήν των λαμπροφρόνιων και έξετελέσθησαν υπό της τοπικής χοροδίας ωραιότατα άσματα. Κατόπιν παρεκάθησαν εις τό δείπνον, όπου Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι με έπί κεφαλής τον έπιτελάρχην κ. Θεοχαρόπουλον και τούς έπίσημους του τόπου και τάς βαθμοφόρους της Ε.Ο.Ν. Καλαβρύτων, άδελφωμένοι, έψαλαν ωραιότατα άσματα πατριωτικά. Κατόπιν με ζήτωκραυγές για τον 'Αρχηγό μας,τη Νεολαία και τον Βασιλέα διελύθησαν.

Στας 23 Μαρτίου, πριν άκόμα ή ήλιος κάη την εμφάνισιν του στον κατακάβαρο και γελαστό ορόν, που λέε κι αυτός πως γιόρταζε μαζί μας, ένα σάλπισμα άκούσθηκε τρεις φορές. Ήταν τό έγερτήριο που προσκαλούσε τίς Φαλαγγίτισσες και τούς Φαλαγγίτες να ζηνήσουν και να μεταβούν εις την Άγίαν Λαύρα. Στας 6½ όλοι ήσαν συγκεντρωμένοι στην πλατεία των Καλαβρύτων. Άνέστηκαν σε ζώα και ξεκίνησαν για τό ήρώον. Τό θέαμα ήταν θαυμάσιο. Σώστες άμαζόνες οι Φαλαγγίτισσές μας, προηγούντο της όλης πομπής με έπί κεφαλής τον 'Επιτελάρχη κ. Θεοχαρόπουλο. Άκολουθούσαν οι Φαλαγγίτες και κατόπιν ήρχοντο με τοπικές ένδυματίες οι Φαλαγγίτισσες και οι Φαλαγγίται της Καλαβρύτων. Ύστερα από 2 ώρας σκεδόν ή φάσσαν στον Ιερό τόπο που πριν 119 χρόνια ο Παλαίωv Πατρώv Γερμανός εσήκωσε την Έλληνική Σημαία.

Συνταγμαμένοι τότε, με έπί κεφαλής την Π. Διοικήτρια, εισήλθαν εις την Ιερά Μονή της Άγίας Λαύρας, όπου έγινε δοξολογία χοροστατούντες τό Σεβασμιωτάτων Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Θεολίτου. Μετά την δοξολογία ο Σεβασμιωτάτος ηλόγησε τό λάβαρον της Ε.Ο.Ν. Η σκηνή ήτο πολύ έπιθλητική και συγκινητική όλων τά μάτια ήσαν όγρυ γιατί έκείνη την στιγμή έφεραν στη σκηνή τους την εύλογία που έκανε στό λάβαρο της 'Επανάστασεως ο Γερμανός.

Κατόπιν συνταγμαμένοι, ψάλλουσαν, μετέβησαν εις τό 'Ηρώον, όπου ο Κυβερν. 'Επίτροπος στεφάνωσε με δάφνιν στεφάνι τό 'Ηρώον. Μετά έστρέψαν εις την Μονή της Άγίας Λαύρας, όπου μία Φαλαγγίτισσα με άσπρα ντυμένη παρουσιάσθηκε ως Έλλάς, σκαλίζουσα τρεις φορές.

Στό σάλπισμα της έτρεψαν Φαλαγγίται με φουστανέλλες και καρποφύλλια και έπεσαν στα πόδια της. Με φωνή τότε δυνατή είπε: «Κα-

λύτερα μιάς ώρας έλεύθερη ζωή παρα σαράντα χρόνια σκλαβία και φυλακή».

Μετά ο Κυβερνητικός 'Επίτροπος παρέλαβε από τον Σεβασμιωτάτων 'Επίσκοπον Καλαβρύτων και Αιγιαλείας τίς εύλογημένες δάφνες, έτρεξε με αυτές, ενώ συγχρόνως Φαλαγγίτισσες της 'Υποδιοικήσεως Καλαβρύτων με έθνικές στολές τον έρριανον με άνθη, έως ότου τάς παρέδωκαν εις τον πρώτον Φαλαγγίτην για να τίς παραδώσει αυτός στον δευτερο κ. ο. κ.

Ύστερα ανέδηκαν όλοι στα ζώα των και έστρέψαν στα Καλαβρύτα, για να πάρουν τον δονοντό πάλι για την έπιστροφή.

Τό Σάββατο στίς 7½ έφθασαν στην Κεντρική Διοίκησι με ένδοξιασμό και περηφάνεια γιατί μπόρεσαν και πάτησαν τά Ιερά χρώματα.

Την 24ην τό πρωί τό 'Επιτελείον με έπί κεφαλής την Π. Διοικήτρια παρέλασε πρό του Άγνωστου Στρατιώτου και παρταχθέν άναμένον των τελευταίων διαφνοδισμόν. Τέλος δεν άργησε να φθάσι και να καταβείσθι τίς δάφνες. Η σκηνή ήτο συγκινητική και πολύ έπιθλητική.

Τό απόγευμα της 24ης παρηκολούθησε την ωραιότατη γιορτή που έδόθη εις τό Παλλάς υπό της Π.Δ.Θ.Π. τη συμπράξει της Π.Δ.Α.Π. και κατόπιν τον λόγον του κ. Καραμάνου. 'Επηκολούθησε λαμπροδρόμια, την οποίαν παρηκολούθησαν ο Κ.Ε.Ν. και όλοι οι βαθμοφόροι.

Στας 25 Μαρτίου με βήμα σταθερό, με σοβαρότητα και ύπερφάνεια, με έπί κεφαλής την βαυσίασιν μπάντα του 'Αμαζονίου 'Ορφανοτροφείου, παρέλασαν για να άφήσουν μία αξέχαστη άνάμνησιν στον κόσμο, που παρήφανα τάς χειροκροτούσε βαθειά συγκινητημένοι.

Τό βράδυ της ίδίας ήμέρας έδόθη υπό του Κ. Ε. Ν. έπινον εις τό «Μαζέμ», όπου παρεκάθησαν άπαντες οι βαθμοφόροι της Ε.Ο.Ν. και οι αντίπροσωπείαι όλων των έπαρχιών της Έλλάδος.

Η λαμπρή γιορτή έληξε τά μεσάνυχτα, με ένδοξιασώδη χειροκροτήματα και ζητωκραυγές για τον 'Αρχηγό μας, τον Βασιλέα μας, τον Κυβερνητικό 'Επίτροπο και την Νεολαία.

Τά Γραφεία της 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου μετεφέρθησαν προσωρινώς εις τάς αίθουσας της Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολών (Άκαδημίας 55). Όθεν άπασαι αι συγκεντρώσεις της 'Υποδιοικήσεως θα λαμβάνουν χώραν εις τό 'Εντευκτήριο της Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολών (Άκαδημίας 55).

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ζωηρά κίνησις παρατηρείται εις όλους τούς Σχηματισμούς Θηλέων 'Αττικοβοιωτίας. Αι Φαλαγγίτισσαι παρακολουθούν μετά ζήλου διαφόρους διαλέξεις και όμιλίας ανωτέρων, επιδίδονται εις άθλοπαίδιας και προσέρχονται κανονικώς εις τάς συγκεντρώσεις των.

ΘΗΒΑΙ.—Αι Φαλαγγίτισσαι παρακολουθούν μαθήματα ειδικότητων καθώς και τό υπό του Ιατρού του Δήμου διδασκόμενον μάθημα 'Υγιεινής και 'Αεραμνίας. Επίσης άσχολούται με άθλοπαίδιας και προτομαζούν άγώνας βολέι πωλή δια την άνάδειξιν της πρωταθλητικής ομάδος Θηβών.

ΜΕΓΑΡΑ.—Γίνονται τακτικά συγκεντρώσεις, διαφώτισης και διδασκαλίας με θέματα: 'Η γεωργία εις την Έλλάδα και ή Θρησκεία.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.—Αι Φαλαγγίτισσαι και Σκαπανίσσαι παρακολουθούν μαθήματα 'Υγιεινής του Ιατρού κ. Πολυζώη περί αλμορραχίας ρινός, καθώς και μαθήματα με θέμα «Περί κατοικίας».

ΑΧΑΡΝΑΙ.—Γίνονται τακτικά συγκεντρώσεις, στρατιωτική προπαιδεύσις, παιδία.

ΚΑΛΥΒΙΑ.—Εις τόν Σχηματισμόν Καλυβίων έγένοντο διάφοροι άσκήσεις σχηματισμού έν κινήσει και όμιλία περί προασατολισμού του σπιτιού, πειράζαλλοντος του σπιτιού και υδραυλικής έγκαταστάσεως του σπιτιού.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.—Τό μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ γίνη τὸ Σάββατον 15ην παρὰ μῆνος καὶ διὰ τὸ ὅποιον εἶχον ἐκδόθῃ παρὰ τῆς Διοικήσεως σχετικὰ διατάγαι καὶ εἶχον γίνῃ κατὰλληλοι προετοιμασίαι, ἀνεβλήθη λόγῳ τοῦ καιροῦ.

Ὁ συναγιστὴς Διοικητὴς μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου μετέβησαν εἰς Τσαριτσάνην καὶ Ἐλασσάναν, ὅπου ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐλασσάνας καὶ Τετραρχίας Τσαριτσάνης. Ἀκολούθως παρέστησαν εἰς τὸ τελεσθῆν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Κωνστ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν συνεχίζεται ἐντατικώτερά τῶν ἡ θεωρητικὴ δυνάμις καὶ ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ τὸν εἰδικότητων.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.—Συνεχίζονται τὰ μαθήματα τῆς Χορδῆς τῶν Φαλαγγιτῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ὑποδιοικήσεως ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ καθηγητοῦ Ταμπλουλῆ Κωνστ.

Εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Φαλαγγίτου ὑπάρχει ραδιοφωνικὸν διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξυπηρετεῖται πλήρως ἡ ψυχολογία τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Με πᾶσαν ἐπισημότητα καὶ ἐπιδημιότητα καὶ με ἀθρόαν συμμετοχὴν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ λαοῦ ἐωρτάσθη εἰς τὴν ἡμετέραν ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑθνικῆς μας Παύλεως.

Ἀπὸ ἡμερῶν ἡ ἡμερωτικὴ πρωτεύουσα ἔλαβεν ἐορταστικὴν ὄψιν με τὴν ἀνδρείαν τῶν εἰκότων ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Ἀϊκτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως.

Διεκρίθησαν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τὸν δικαστικὴν καὶ κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Ὁθλέων καὶ ἡ ἑνωσις ἡμερωτικῶν ἀγωνιστῶν.

Τὴν 11ην πρωτὴν τῆς παραμονῆς τῆς 25 Μαρτίου εἰς τὴν παρὰ τὴν Βορείαν πλευρὰν τοῦ θρυλικοῦ κόσμου σπύλαιον (ὅπου δὲ νῦν ὑπάρχει ἐπισκοπὴν δὲ Ἐπισκοπὸς Τρίκης Διονύσιος τῷ 1815) ἐγένετο συγκλητικὴ τελετὴ, καθ' ἣν ἐστέφθη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας ἡ ἀναθηματικὴ στήλη τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ φουρῇ ἀριστοῦ τῶν μαρτυρησάντων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέσπιν ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τῆς Ε.Ο.Ν. ὤμνησε διὰ μακρὴν περὶ τῶν ἐνδόξων ἀγωνιστῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν οἱ ἐπίσημοι, οἱ οἰκονομικοὶ Ἀρρένων καὶ Ὁθλέων καὶ πλείθος κόσμου παρὰ τὴν ἀκαταπαύστως πίπτουσαν βροχὴν.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐπέτειος, αἱ μουσικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ στρατοῦ ἀνέκρουσαν ἀπὸ βαρυτάτης πρῶτα τὸ ἐθνικόν, πλείστα δὲ τὴν ἑθνικὴν Νεολαίαν περιερχόμενα τὴν πόλιν ἔβαλλον διάφορα πατριωτικὰ ᾠσματα.

Τὴν 10.30 π.μ. χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Σπυριδωνοῦ ἐνώπιον τῆς τῆς Μητροπολιτικῆς Ναοῦ δοξολογία, εἰς τὴν ὅποιον φιλοσοφολογῶντες, ὁ Διευθυντὴς ἡμερῶν κ. Κ. μετὰ τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν, ὁ ἀνώτερος Διοικητὴς τῆς Χορδῆς καὶ τῆς Δικαστικῆς Διοικητικῆς ὁδοῦ, αἱ Διευθυνταὶ καὶ τοῖς αἰσθητικῶν καὶ τῆς ἐπιτελείας τῆς Ε.Ο.Ν. λαβάρων τῶν καὶ πλείθος λαοῦ.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ Διευθυντὴς ἡμερῶν ἐξέφωνε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ κ. Διευθυντὴς ἐξέφωνε εἰς τὸ θῆσε παρὰλασιν τῶν σχηματισμῶν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Ὁθλέων, τῆς Ἑργατικῆς Φασιστικῆς τῶν ἀθλητικῶν ὁδοῦ, τοῦ προσωπικοῦ, ὅπου τὰ ἀποτελεῖται καὶ εἰς τὸν ὅσον καὶ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ ἐνθουσιώτου.

Τὸ ἐσπέραις ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη καὶ ἐγένετο λαμπροφάνεια ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ στρατιωτῶν.

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁθλέων ὑδρὸν κέντρον ἐκπαίδευσιν κατωτέρων.

Κινήσεις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ρων στελεχῶν, εἰς τὸ ὅποιον φοιτοῦν ἀνελλιπῶς ἅπαναι αἱ κατωτέρω βαθμοφόροι τῆς 126ης Φαλαγγος διδασκόμεναι τὰ ἐξῆς μαθήματα. Ἰστορικὴν διαφωτισμῶν, Ὑγιεινὴν, Οἰκοκυρικὴν, Κατασκευαστικὴν καὶ Στρατιωτικὴν προπαιδεύουσιν.

Εἰς ἀπάντας τὰς βαθμοφόρους τῆς ὑποδιοικήσεως Πρεβέζης γίνονται τακτικῶς ὁμιλίαι ὑπὸ τῆς κ. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Βούλας Τσιλιδάκου-Πικολῆ καὶ ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ ψυχολογίας.

Με ἐξαιρετικὴν ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν καθετὴν τὴν καὶ Κυριακὴν αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ σκαπάνισσαι τῆς ΧΙΧ Περ. Διοικήσεως τὰ μαθήματα τῆς Ἑθνικῆς ἀγωγῆς, ὕγιεινῆς, οἰκοκυρικῆς, Κανονισμῶν καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ἅτινα διδάσκουσιν εἰς αὐτὰς αἱ βαθμοφόροι τῶν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ.—Ἐγένετο κανονικῶς αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐπίσης ἐτελέσθη παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὁθητικῆς τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας καθιερωθεῖσα τελετὴ τῆς καταθέσεως στεφάνου εἰς μνημὺν τῶν πεσόντων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Γενικός Ἐπιτελεστής Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Δράμας κ. Κ. Δήμας, ὁ Στρατηγὸς τῆς Μεραρχίας, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Σ. Δημητρίου μετὰ τῶν ἐπιτελεστικῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ αἱ Πολιτικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαί.

Εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἡρώου χώρον εἶχον παραταχθῆ τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τοῦ Ι Γαμήσιου Ὑποδιοικήσεως Δράμας ἅτινα ἀπέδωκαν τὰς κεκατοντισμένας τιμὰς.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀνθυπολογοῦ Σκούρα γενικὰ ἀσκήσεις παρελάσεως. Ὁ κ. Βολανδάρης ἐυνέχισε τὰ μαθήματα ὕγιεινῆς καὶ ὁ κ. Πηλῆων τὰ τοῦ κατηχητικοῦ. Ὁ κ. Σχίζης ὤμνησε περὶ γεωγραφικῶν προσανατολισμῶν καὶ ὁ κ. Βαλαούρης περὶ λαβάρων ὡς πρώτης σημαίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἰς Κρούα Νερά ὤμνησαν ὁ ἀσπαστὴς Ἀποστολὴς περὶ προσφιλῶσεως εἰς τὰ Ἑθνικὰ ἰσοκίαι. Εἰς Μεσοποταμίαν ἐφωτίζθησαν 70 καστάναι. Εἰς συγκεντρώσειν δὲ ἀνετύχθησαν τὰ θέματα περὶ καθήκοντων τῶν Σκαπανέων, ἐλπιμότητος καὶ ἀλληλοβοηθείας καὶ περὶ προσωπικοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐπίσης ἐδόθη καὶ χοροστασίαι ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων.

Εἰς Ἀσπροκλιβάνον ἐγένετο ὁμιλία περὶ φιλοπονητικῆς καθαριότητος καὶ συμπεριφορᾶς. Εἰς Καστοριά τὸν μαθητικὸν πρῶτον βοηθεῖν, εἰς Ἀποστόλον ἀνετύχθη ἡ σημαία τοῦ ὅρκου τοῦ Φαλαγγίτου, εἰς τὴν Ἀυγὴν ἐτὰ ἀλβανία ἀποτελεσμάτων τοῦ διαχωσμοῦ καὶ εἰς Μελοισότον ὁ ἥ ἐνδοξὸς ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἀσκήσεις καὶ ἀσπασμίδαι ἐγένετο καθ' ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς.

Ὑποδιοικήσις Ἀρρένων Νεστορίου.—Ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐγένετο ἀσκήσεις ὑπὸ τοῦ ἀνθυποασπαστοῦ Ἀντιφάντα, ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερωτικὴ διαταγὴ τοῦ νέου Φαλαγγάρχου τῆς 167 Φαλαγγος Ἀρρένων Ἀποστ. Μῆξη. Ὁμιλήσαν ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Χατζῆς ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Μακεδόνων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 21 καὶ περὶ τῆς σημαίας τῆς 25ης Μαρτίου, καὶ ὁ λοχίτης Ἀθανάσιος Μπαλατσούκας ὤμνησαν ἐπίσης ἐπὶ τῇ δόξῃ καὶ τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ. Εἰς τὴν ὑπαίτιον ἐσημειώθη ἑντασίς τῶν ἀσκήσεων καὶ ἀσπασμίδων, καὶ ἐγένετο νέα ἀρσενία τῶν γαίων διὰ τὴν ἐαρινὴν σπορὰν.

Ὑποδιοικήσις Ὁθλέων Καστορίας.—Ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ὑποδιοικήσεως ὤμνησαν ὁ ἱατρὸς κ. Χαρισιάδης ἐπὶ τῇ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῶν, ἐλπιμότητος δὲ τοῦ κατηχητικῶν. Συνεχίζονται τὰ μαθήματα χορδῶν, χορῶν, ἀσμάτων καὶ παιδιῶν, ὡς καὶ τῆς χειροτεχνίας.

Εἰς Καστοριά τὸν ἐγένετο ὁμιλία ἐπὶ Πατριδῶν, αὐτοβουλίας, αὐταπορήσεως καὶ περὶ οἰκοκυρικῶν. Εἰς Γάβρον ἐπὶ γέφυρας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας.

167η Φαλαγγὶς Ὁθλέων Νεστορίου. Εἰς τὴν ἀνω Φαλαγγὰ ἐσημειώθη ἀθρόα ἐγγραφή νέων μελῶν. Ἡ ἐνωστάρχης Δήμη-

τρα Γουργιάνη ἀνέπτυξε θέμα ἱστορικῆς φύσεως καὶ ἡ Ἀφροδίτη Χατζῆ ὤμνησε γιὰ τὸ σπῆτι, τὴν διαρρύθμισιν καὶ τὸν στολισμὸν τοῦ. Ὁμοίως ἡ ἀσπαστὴς Ἐλεονώρα Μπατσούλου γιὰ τὸ στρώσιμῳ τοῦ τραπέζιου. Ὁ κ. Α. Μπαλατσούκας περὶ δάσους καὶ τῶν ὠφελειῶν τοῦ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐτελέσθη ἐπιδημιτικῶτατον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων. Παρετάχθη ἅπαναι ἡ δύναμις τῆς Φαλαγγος Ἀγρινίου ἐν στήλῃ καὶ ἐψάλη τριάκιον ὡς ὁλοκλήρου τοῦ κλήρου τῆς πόλεως παρουσία τῶν ἐπισήμων, ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς κοινωνίας καὶ πλείθος λαοῦ. Κατετέθη στεφάνος ὑπὸ τοῦ θύματος πολέμου Φαλαγγίτου Σκαργίτου Ἰωάννου, μετ' ὃ ἐπικολούθησε συγκεντρώσεις εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Γυμνασίου, λόγω τῆς βροχῆς, ἐνθα ἀπηγγέλλθησαν σχετικὰ μετὰ τὸν πεσόντα ποιήματα ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιστῶν. Συγκλητικὸν λόγον ἐξεφώνησαν ὁ Ὑποδιοικητὴς Καραντούσης Θεόδωρος, καὶ ἐψάλησαν ὑπὸ τῆς Χορδῆς Ε.Ο.Ν. ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ὁ Ἑθνικός τοιοῦτος.

Ἡ Φαλαγγὶς Ἀγρινίου εἰς πορείαν 15 χιλιομέτρων ἐξετέλεσε ἐπιτυχῶς θέμα τακτικῆς ἑσπέραιας στρατεύματος ἐν πορείᾳ, ἀφού ἔλαβεν ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἐκτετατάς μετράς.

Εἰς συγκεντρώσειν τῆς Φαλαγγος Ἀγρινίου ὤμνησαν ὁ θεολόγος κ. Κ. Πούλος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ ἐλπίδι καὶ ὁ Γεωπόνος κ. Μακρῆς Δ. περὶ καλλιέργειας τῆς εἰσίας.

Πρὸς καταπόνησιν τοῦ κατὰ πόσον τὸ πνεῦμα καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Ἀυγούστου ἐγίναν κτῆμα πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀναθεωρῶν ἀξίαν ἰδιαιτέρας ἐξάσεως εὐγενῆ χειρωνακτικῶν τῶν φτωχῶν ἀλλὰ ἰσὺν φιλοτιμίαν φορτοεκφορτωτῶν τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι προσεβέβησαν ἐθελουσίαν νὰ παράσχουν οὐλομένην ὑπηρεσίαν δωρεάν εἰς τὴν Ὁργάνωσιν διὰ τὴν μεταφοράν τῶν ἀποστελλομένων εἰς αὐτὴν δεμάτων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν φράσιν «ἐνμποροῦμε νὰ προσφέρουμε χρήματα, ἀλλὰ ἐνχαριστώως δίδομε γιὰ συνδρομὴν τὴν πλάτη μας».

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.—Τὴν προπαραλθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς πόλεως Σπάρτης ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ. Τακτικῶτα ἐγένετο αἱ συγκεντρώσεις τῶν Σχηματισμῶν ἐν αἷς ἄλλαις μεν ἐγένετο ἀσκήσεις στρατ. προπαιδεύσεως τῶν μελῶν, ἀλλοτε δὲ ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως.

Ἐπίσης ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν Παλλαδικὴν ἑκθεσίς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐργῶν Λαϊκῆς Τέχνης μετὰ ἐκθέματα διάφορα ἔργα φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιστῶν καὶ ἡ ὅποια ἐκθεσίς ἐμεινεν ἀνοικτὴ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Αἱ ἐπισκεψάμεναι ἀπαντες οἱ κατόικοι τῆς πόλεως μας, οἵτινες ποικιλοτρόπως ἐξέδηλουν τὴν ἀγάπην τῶν διὰ τὰ ἐκθέματα. Ἐκ τῶν ὅλων ἔργων τῆς ἑκθέσεως προεβλήθησαν περὶ τὰ (30) τριάκοντα ὑπὸ ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς, ἅτινα καὶ ἀπεστέλλονται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος διὰ τὴν Πανελλήνιον ἑκθεσίαν.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ-ΒΟΙΩΝ.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς συγκεντρώσειν τοῦ Σχηματισμοῦ Νεαπόλεως-Βοιῶν ἐγένετο διδασκαλία καὶ ἐκμάθησις σημάτων ὁμοῦ. Εἰς ἐκδρομὴν τοῦ Σχηματισμοῦ εἰς θέσιν ἑλ. Πέτρος ἐγένετο πρακτικὴ ἐξάσκησης μεταδόσεως σημάτων ὡς διὰ τὸν βραχίονα. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν ἐγένετο πρακτικὴ ἐξάσκησης πρώτων βοηθειῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Σχηματισμὸς Φαρακλῶ-Βοιῶν προέβη εἰς τὴν περιπόλιν τοῦ Σχολικοῦ κήπου τοῦ.

ΜΕΣΟΧΩΡΙΟΝ-ΒΟΙΩΝ.—Ζωηρὰ ἡ κίνησις τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Φαλαγγίτες καὶ Σκα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κινήσεις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

πανεὶς προέβησαν εἰς τὴν δειροφύτευσιν μη-λεῶν καὶ ἀμυγδαλέων. Ἐπίσης κατὰ τὴν προ-παραλθοῦσαν ἑβδομάδα παρεχωρήθη εἰς τὸν Σχηματισμὸν τοῦτον παρὰ τῆς Κοινότητος ἑ-κτασίς τριῶν στρεμμάτων γῆς πρὸς καλλιέρ-γειαν καὶ τῆς ὁποίας ἐπελήθη ὁ Σχηματι-σμός τὴν ἐπομένην.

ΑΝΩ ΚΑΣΤΑΝΙΑ-ΒΟΙΩΝ.—Εἰς συ-γκεντρώσειν τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ ἐγένετο ὁμιλία μετὰ θέμα «Πῶς οἱ Ἕλληνας ἐνίκησαν εἰς τὴν Σαλαμίαν». Ἐπίσης εἰς συγκεντρώσειν στρατ. ἐκπαιδεύσεως τῶν μελῶν ἐγένετο ἐκ-μάθησις Ἑλληνικῶν χορῶν.

ΚΑΜΠΟΣ-ΒΟΙΩΝ.—Ὁ Σχηματισμὸς τοῦ Κάμπου Βοιῶν προέβη κατὰ τὴν παρελ-θοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ Σχολικοῦ τοῦ κήπου διὰ διαφόρων λαχανικῶν καὶ φυτῶν.

ΓΥΘΕΙΟΝ.—Κατὰ τὴν προπαραλθοῦσαν ἑ-βδομάδα ἐωρητῶν ὑπῆρξεν ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς πόλεως τοῦ Γυθείου ἀπὸ πᾶ-σης ἀπόψεως. Ὁὗτω ἐγένετο ἐκδρομὴ εἰς διάφορα χωρία γενικῶτα τῆς πόλεως ὑπὸ δια-φόρων ἐκδρομικῶν ομάδων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐ-γένετο μία εἰς τὸ χωρίον Νεοχώριον, καὶ μία εἰς Ἀρεόπολιν. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἐκδρο-μάς μετέβησαν πλείστοι φαλαγγίται καὶ Σκα-πανεῖς, ἐμεινεν δὲ κατενθουσιασμένοι. Διάφο-ροι ὁμιλία ἐγένετο ἐπίσης εἰς συγκεντρώσεις τῶν Σχηματισμῶν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν Γραφείων τῆς Ὑπο-διοικήσεως Γυθείου ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐπιτοῦ.

ΠΑΠΑΔΗΝΙΚΑ.—Φαλαγγίται τοῦ Σχημα-τισμοῦ τοῦτοῦ προέβησαν κατὰ τὴν παρελθοῦ-σαν ἑβδομάδα εἰς τὸν καθαρισμόν ἐκ τῶν ζι-ζανίων τὸν σπέρματον ὑπ' αὐτῶν ἀγροῦ Σύν-χρονος δὲ ἐγένετο ὁμιλία μετὰ θέμα «Ἡ Γεωργία καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτήν» παριστα-μένον πλείστον κατοίκων τοῦ χωρίου. Εἰς ἑτέραν συγκεντρώσειν τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ ἐγένετο ὁμιλία μετὰ θέμα «Τὸ κλῆμα τῆς Ἑ-λπίδος». Μετὰ τὴν ὁμιλίαν δὲ ἐπικολούθησε καὶ πρακτικὴ ἐξάσκησης τοῦ κλῆματος.

Ὁ ὡς ἀνω Σχηματισμὸς ἐτοιμάζει θεατρι-κὴν παράστασιν.

ΠΑΝΙΤΣΑ.—Κατὰ τὴν προπαραλθοῦσαν ἑ-βδομάδα καὶ εἰς συγκεντρώσειν τοῦ Σχηματι-σμοῦ οἱ φαλαγγίται προέβησαν εἰς τὴν περι-ποίησιν τοῦ καλλιερηθέντος κτήματος.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ.—Ὁ Λόχος τοῦ Ξηρο-κάμπου ἀναφέρει ὅτι δι' ἐράνου ὃν διενήργησε μετὰ τῶν μελῶν τὸν συνέλεξε τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων δραχμῶν, ὅπερ ἀπεστέλλη πρὸς ἐν-δοχίαν τῶν οἰσιμασθῶν τῆς φιλῆς Τουρκίας.

ΚΟΤΡΩΝ.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Κότρων ἐδόθη θεα-τρικὴ παράστασις μετὰ τὸ ἔργον «Ἡ Πατριδα». Αἱ ἐπισκεψάμεναι διετεθήσαν διὰ στολὰς τὸν ἀπό-ρων μελῶν τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ.

ΛΟΓΚΑΣΤΡΑ.—Τακτικῶτα ἐγένετο αἱ συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ ἐν αἷς ἔλαβον χώραν στρατ. ἐκπαιδεύσεως τῶν με-λῶν καὶ ὁμιλία ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ὡς περὶ μικροβίων καὶ καθαριότητος ἐδάφους καὶ ἐνδομύτων, περὶ ἑθνικῶν καὶ βασιλέως καὶ περὶ ἀέρος καὶ ἀεροσφαιρικῆς πίσεως. Τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἐποικίλων διὰ διαφόρων Ἑλληνικῶν χορῶν καὶ ἀσμάτων.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ-ΒΟΙΩΝ.—Εἰς συ-γκεντρώσειν τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦτοῦ ἐγένετο ὁμιλία μετὰ θέμα «Περὶ Μικροβίων» μετὰ ὁμιλη-τὴν τὴν διὰ ἱατρὸν τοῦ χωρίου Εἰρήνην Σκορ-δοῦλη.

ΣΤΑΥΝΗΣΙΑ

ΛΕΣΒΟΣ.—Τὴν προπαραλθοῦσαν Τετάρτην εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως ἐγένετο ὑπὸ τῆς 168ης Φαλαγγος Μυτιλήνης τὴν 9ην μέχρι τῆς 10ης ἀσκήσεις παρελά-σεων, καὶ τὴν 11ην π.μ. ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Κα-τηγητοῦ κ. Καραμάνου, μετὰ θέμα «Τὸ ἔργον τῆς 4ης Ἀυγούστου».

Τὴν 3ην μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο ἡ ἐκπαιδεύσις βολῆς τοῦ 3ου Λόχου ὑπὸ τῶν Ὑπὸ τῶν Συστῶν, συμφώνως τῷ προκα-ταρτισθέντι προγράμματι.

Διὰ σειράς δέκα μαθημάτων καὶ ἐν συνε-

χεῖα τῶν μαθημάτων τοῦ Μηχανικοῦ Τ.Τ.Τ. δ-ριοθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, ἐξπαιδεύθησαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν Τηλεφῶ-νου οἱ Φαλαγγίται τῆς πρώτης ομάδος τοῦ Λόχου εἰδικότητων.

Ἐπίσης ἡ δευτέρα ομάδα τοῦ ἰδίου Λόχου ἐ-ξπαιδεύθη εἰς τὴν σχολὴν τῶν Τραυματιοφο-ρέων. Τὰ μαθήματα ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Νο-μάρτου, τῇ συμπράξει τῆς Διεύσεως Παθητικῆς Ἀεραμύντης.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐ-δομαδιαία συγκεντρώσεις τῶν μελῶν ὡς ἐ-πίσης καὶ αἱ κατὰ Τετάρτην ἐκπαιδεύσεις ἐπὶ διαφόρων εἰδικότητων.

Εἰς ἅπαντα τὰ χωρία τῆς Νήσου ἐκτε-λείται συντονισμένη ἐργασία διὰ τὸν καταρ-τισμὸν τῶν Ταγμάτων τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ἐπεσκέψθησαν ὁ Περιφερειακὸς Δι-οικητὴς καὶ ὁ Ὑποδιοικητὴς ὁμιλησάντες πρὸς τοὺς νέους διὰ τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁμοίως καὶ εἰς Ἀλφειοῦρον τὸ ἑβδομα-διαῖον πρόγραμμα ἐκτελεῖται τακτικῶς κα

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 839)

ναΐκες τὸν εὐνοῦνται μὲ δλὴ τους τὴν καρδιά.

«Μὰ τὸ καλὸ νὰ πάη καὶ νὰ γυρίση καὶ πολλὰ λάφυρα νὰ φέρη ἀπὸ τὴν Τροία...»

Ἐδῶ τελειώνει ἡ τραγωδία.

Μεγάλο ἠθικὸ δίδαγμα μᾶς δίνει ὁ Εὐριπίδης μὲ τὴν «Ἰφιγένεια» του.

Ὁ Ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἶναι ὑπεράνθρωπος, ἥρωας. Νὰ μὴν ἔχη δεσμούς καὶ χαρὲς ἀνθρώπινες ἀφοῦ κάθε στιγμή μπορεῖ νὰ θρεθῇ στὴν ἀνάγκη καὶ τὶς θυσίας γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρο καὶ τὸ σκοπὸ ποὺ ἀνάλαβε νὰ ὑπηρετήσῃ. Τὰ μεγάλα ἔργα ἐξαιάζονται καὶ προκόβουν μονάχα μὲ μεγάλες θυσίες.

Τὸ ἴδιο θέμα ἀπάνω κάτω ἔχει κι' ἓνα ἀγνωστὸ δημοτικὸ τραγοῦδι: «Τὸ γιοφύρι τῆς Ἀρτας». Ἐκεῖ λέει ἡ μοῖρα:

«Ἄν δὲ στοιχειώσετε ἀνθρώπο γιοφύρι δὲ στεριῶνεις καὶ δὲ θέλει ὅποιον ὀρφανό, ξένο ἢ διαδότη πᾶρὰ τοῦ Πρωτομάστορα τὴν μορφή [γυναικα].»

Κι' ὅπως ἐκεῖ ὁ Πρωτομάστορας, πιστὸς στὸ βαρὺ ἔργο ποὺ ἀνάλαβε, ὅχι μόνο δέχεται τὴ θυσία μὰ καὶ πρωτοστατεῖ σ' αὐτή:

«Πάνει κι' ὁ Πρωτομάστορας καὶ ρίχνει μέγα λίθο...»

ἔτσι κι' ἐδῶ ὁ Ἀγαμέμνωνας παρ' ὅλους τοὺς δισταγμούς καὶ τὸν κλονισμό ποὺ νοιώθει, παρ' ὅλο ποὺ σὲ στιγμὲς ἀνθρώπινες ἀδυναμίας προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ βαρὺ χρέος, τελικὰ βγαίνει νικητὴς καὶ φανερόνεται ἄξιος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του.

Ὡς τόσο ὁ ἀγώνας του, ὁ ἔσω-εθνικός, ζωγραφίζεται τόσο ζωηρά, τόσο ἀνθρώπινα, ποὺ ἡ τραγωδία τοῦτη βγαίνει πιά ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ και χρόνου καὶ γίνεται τὸ αἰώνιο πανανθρώπινο δράμα.

Ποιὸς δὲν ἐδοκίμασε παρόμοιες στιγμὲς ἀγωνίας ὅταν βρέθηκε ἀνάμεσα σὸ ψυχρὸ καθήκον καὶ τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς του; Καὶ ποιὸς δὲν ἐνοιωσε τὴν πικρία ἀπὸ τὶς κρίσεις καὶ τὶς ἐπικρίσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα συχνὰ τῶν πρὸ ἀγαπημένων, ὅταν σὲ τέτοια περίσταση θέλησε νὰ κάμῃ τὸ χρέος του;

Γιατὶ μοῖρα τοῦ ἥρωα φαίνεται εἶναι, ὅχι μόνο νὰ ὑποφέρει γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ λαὸ του, ἢ τὴν οἰκογένειά του—τὸ ἴδιο κάνει—μὰ καὶ ν' ἀντικρύξῃ τὴν ἀχαριστία ἐκείνων ποὺ γιὰ χάρι τους ἀκριβῶς ὑποφέρει.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἰφιγένεια τί νὰ ποῦμε; Μιλήσαμε ἄλλωστε παραπάνω γιὰ τὸ τραφερό αὐτὸ κορίτσι ποὺ μέσα σὴ θολὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ὀδυρμῶν καὶ τῶν θρήνων, προχώρησε ἀπὸ τὸν παρθενικὸ τῆς θάλαμο, γιὰ νὰ βγῇ εὐτὺς μεσοῦρα καὶ νὰ λάμψῃ πάνω ἀπὸ τὴν ἡρώϊκή γῆ τῆς Ἑλλάδας, σὺν τὸ ἀστέρι τῆς αὐγῆς!

Θαρρὰ πὼς τὸ καλύτερο γι' αὐτὴν ἐπίγραμμα εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἀχιλλέως:

Ἀξιοζήλευτη εἶναι ἡ Ἑλλάς ποῦχε ἑσένα καὶ σὺ ποὺ μὴ σὺν τὴν Ἑλλάδα ἔχεις πατρίδα.

Μ. Ἀναστασίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γ. ΓΕΩΡΓ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμία σου καὶ σὲ συγχάρισε θερμῶς. Οἱ ἀποκρίσεις στέλλονται μὲσφ τοῦ Γραφείου Τόπου. Τὸ ἄρθρο σου «Μὲ τὸ φρόνημα ἀκμαίων πρὸς νέας κατακτήσεις» λέγει μεγάλες ἀληθείες, ἀλλὰ σὲ γλῶσσα δύσκολη γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῆς σελίδας «Τὸ βῆμα τῶν νέων». Ἐκτός τούτου ἡ δημοσίευσή σου εἶναι ἀδύνατος λόγφ τοῦ μήκους σου. Γράψε μᾶς κάτι ἄλλο σὲ γλῶσσα ἀπλή. Κάπου γράφεις: «Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀνεξαρτητιστὴ μέγα εἰς τὸν λουτρον τοῦ ἐξαγνισμού, ἤρθη εἰς ὀψηλότερα πνευματικὰ ἐπίπεδα καὶ ἐνὸς τῆς μὲ τὰ νάματα τῆς

Ο ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΚΑΙ Η ΣΑΛΑΜΙΝΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 848)

περικυκλώνει τὴν Σαλαμίνα μὲ τὸ στόλο του. Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος δὲν μπορεῖ πιά νὰ φύγῃ. Ἐτσι ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ τὴν ναυμαχία ἐκεῖ ποὺ θέλει ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἡ ναυμαχία ἄρχισε τὸ πρωὶ τῆς 22 Σεπτεμβρίου. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Περσικὸς στόλος εἶχε ὑποστῇ κυριολεκτικὴ πανωλεθρία. Ὁ Ἀριστείδης κατέλαβε τὴν Ψυττάλεια καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Πέρση ἡγεμόνα κατέσφαξε τοὺς 2000 ἐπιλέκτους τῆς φρουρᾶς του. Ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Περσικὸ κίνδυνο.

Ὡς τόσο ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν πῆρε τὸ ἔπαθλο τῆς νίκης ἀν καὶ σ' αὐτὸν ἀνῆκε. Μάλιστα ἐπειδὴ τιμήθηκε πολὺ ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες ἔπεισε σὲ μεγάλη δυσμένεια κι' ἐμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὰ 478, ὁπότε οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κάλεσαν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσι τῆς Σπάρτης νὰ ὑχυρώσουν μὲ τείχη τὴν πόλι. Ὁ Θεμιστοκλῆς πῆγε στὴ Σπάρτη κι' ἔπεισε τοὺς Σπαρτιάτες.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἄρχισαν πάλιν νὰ τὸν τιμοῦν καὶ στὰ 476 ὁ Φρόνιχος παρέστησε τὶς «Φοίνισες», τραγωδία ποὺ περιέγραφε τὴν καταστροφὴ τῶν Περσῶν στὴ Σαλαμίνα καὶ ὕμνουσε τὴ δράσι τοῦ Θεμιστοκλή. Ὡς τόσο τὸ 470 οἱ ἔχθροί του κατάρθρωσαν νὰ τὸν ἐξοστρακίσουν, κι' ὁ Θεμιστοκλῆς καταδιωγμένος κι' ἐπικηρυγμένος σὲ θάνατο, ἀφοῦ περιπλανήθηκε στὸ Ἄργος, τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Ἠπειρο, κατέφυγε στὸ βασιλεῖα τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξη ποὺ τὸν τίμησε μὲ τὴ φιλία του καὶ τὸν ἔκαμε Σατράπη τῆς Μαγνησίας. Ὅταν ὤμως τὸ 461 ὁ Ἀρταξέρξης τοῦ ζήτησε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τοῦ στόλου του καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπρότιμωσε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ Αἴγυπτος προστατευόταν ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ στόλο κι' ὁ Θεμιστοκλῆς ποὺ ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα Ἑλλήνων δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτὸ του νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸ στόλο τῆς πατρίδος του, ἔστω κι' ἀν τὸν κυβερνοῦσε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς του Κίμων.

Ὁ Θεμιστοκλῆς πέθανε σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν. Τὰ παιδιά του μετέφεραν τὰ ὀστά του στὴν Ἀττικὴ γῆ καὶ τὰ ἐθαψαν στὴν ἀκτὴ τοῦ Πειραιῶς.

Ι. Βιστάκης

ἠθικῆς». Γράψε ὁλόκληρη τὴν πρότασιν αὐτὴ στὴ δημοτικὴ καὶ θὰ δῆς πόσο καλύτερα θὰ τὰ πῆς. Ἀλλὰ καὶ πόσο πρὸ σ.ω.σ.τ.ά.—Ι.Χ.Κ., Λιδωρικίων. Σὰς παρακαλοῦμε ὁλόκληρο τὸ ὀνοματεπώνυμό σας. Σημειώσατε στὴν ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴ σας τὰ στοιχεῖα Σ 356.—ΜΙΧ. ΞΥΠΟΛΙΑΝ, Δημόλιον. Τὸ ἄρθρον σας «Ἡ Ἑλλάς πρῶτα καὶ τώρα ὀραϊότατο. Δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τῆς 25ης Μαρτίου λόγφ ἐλλείψεως χώρου.—ΟΡΕΣΤΗΝ ΠΑΡΑΣΧΗΝ. Καὶ τὰ δύο καλογραμμένα. Θὰ ὑποβληθῶν στὴν Ἐπιτροπὴ. Μὴ βιάζεσαι ὅμως.—ΒΑΣ. ΕΥΣΤΡ. Τὸ ποίημα «Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ» ἑλλίπες. Γράφεις:

Χαρωπὰ τὰ πρόσωπά τους βλέπουν μπροστὰ, βαδίζουν μὲ γερά κορμιά.

ΚΩΣΤ. ΚΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Δημοσιεύουμε στὴ στήλῃ αὐτὴ τὸ ἔνα ἀπὸ τὰ δύο:

Η ΦΩΝΗ

Ἀκούω ν' ἀντηχῇ μὴ φωνὴ
«Ἐμπρός! Ἐμπρός παιδιὰ
ἔλοι μὲ μὴ καρδιά
δόξας νὰ δρέψουμε κλωνί!».

Ἡ χαρὰ μοῦ φουσκώνει τὰ στήθια
στὴ φωνή, ποὺ γροικῶ
καὶ θέλω κι' ἐγὼ νὰ νικῶ
μὲ συντρόφισσα πάντα ὀρμὴ τὴν ἀλήθεια.

Πεθυμῶ πρωτοπόρος νὰ γίνω
στὸν ἀγῶνα τὸν εὐγενή,
ποὺ μὲ ἀληθινὴ
χαρὰ τὴν καρδιά μου τοῦ δίνω.

Σοὺ συνιστοῦμε νὰ τὸ ἐπαναγράψῃς ἔχοντας ὡς ὅτιν σου τὸν πρῶτο στίχο τοῦ 2ου καὶ τοῦ 3ου τετραστίχου. Διὰ: «Ἡ χαρὰ μοῦ φουσκώνει τὰ στήθια» — «Πεθυμῶ πρωτοπόρος νὰ γίνω» — ἀναπαιστικοί. Διὰθᾶσέ το δυνατὰ καὶ ρυθμικά, γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τὶς μετρικὲς ἀτέλειές του. Τὸ σημειώμα σου ἐδώκαμε στὸν κ. Μετὰ Νικολαΐδη, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ.—ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΡΑΤΖΗΚΑΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σου. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ληφθῇ ὡς ὅτιν, ἐπειδὴ εἶναι μαζί μὲ τὴν ἐπιστολή.—ΜΑΙΡΗΝ ΛΥΡΙΤΣΑΚΗ. Ἀπὸ τὸ γράμμα σου ε... σὲ μᾶς τοὺς νέους, ποὺ ζοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία, ὁ ἐρχομός σου ἀγαπᾶτο μᾶς περιδικῶ, δίνει χαρὰ μεγάλη. Διαβάσαμε τὰ ὀραϊά λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς καὶ προσπαθοῦμε μὲ ὅλα μᾶς τὰ δυνατὰ νὰ γίνουμε ἀντάξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ καὶ τῆς στοργῆς σου.—ΑΛΕΚΟΝ ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΝ. Ἡ ἀττίσι σου διεβεβᾶσθη στὴν ὑπηρεσία τῆς Διεκπεραιώσεως. Ἰδοὺ οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ ποιήματός σου:

Τὸ δνομά σου ὦ Μεταξά
θὰ εἶναι δοξασμένο
καὶ μέσ' στὴν ἱστορία μᾶς
χρυσὰ θάνα γραμμένο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΙΩΣΗΦ. Τὸ διήγημά σου «Ὁ ὀρεινός», χωρὶς ἐνδιαφέρον. Τὸ πεζὸ «Ἀπό-βραδο» ἀκατάλληλο γιὰ τὸ «Βῆμα τῶν νέων». —ΜΑΚΗΝ ΜΑΜΙΑΝ. Γιατὶ καὶ στὶς δύο δ-φεις τοῦ χαρτίου; Στείλε το πάλι τακτικὰ γραμμένο.—ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΟΥΖΟΥΝΑΚΗΝ. Τὸ διήγημά σας ἔχει ὀραϊκὲς περιγραφικὰς ἐκδό-νες. Τὸ θέμα του δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς ἀναγνώ-στες τῆς «Νεολαίας». Στείλατέ μᾶς κάτι ἄλλο συντομώτερο καὶ γραμμένο μόνον γιὰ μὴν ὄνῃ τοῦ χαρτίου.—ΠΕΤΡΟΝ ΤΣΑΠΑΤΣΑ-ΡΗΝ. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔστειλες δὲν εἶναι διή-γημα, ὅπως γράφεις, ἀλλ' ἀπλή περιγραφή, ἐν-τυπώσεις ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Πολὺ πρόχειρα γραμμένο. Ἄν ἔχῃς κρατῇ ἀντίγραφο ἐανα-διάθᾶσέ το καὶ θ' ἀντιληφθῇ καὶ μόνος σου πὼς θέλει νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇ ἀκόμη πολὺ. Γράφεις: «Εἰς τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια κλείω τὸ διηγηματάκι μου» ἀντὶ μὲ τὰ ὀλίγα κλπ.». Πρόσεξε, ἐπειδὴ ἔχει καὶ ἄλλα τέτοια σφάλ-ματα.—ΜΗΤΣΟΝ ΝΕΡΟΥΑΝ. Τὸ θέμα θαυμάσιο! Προσπάθησε νὰ τὸ γράψῃς ἀπλού-στερα καὶ στείλε το πάλι νὰ τὸ περάσωμε στὴ σελίδα «Ὁ κῆπος τῶν Σκαπανέων», σὺν παρα-μυθία. Μὴ βάλῃς τὸν πρόλογο. Ἀρχίσε ἀμέ-σως τὴν ἀφήγησι.—Κ. ΑΝΤΩΝΑΚΗΝ. Σ' εὐ-χαριστοῦμε γιὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σου. Γραμματοκλιώτιο ὑπάρχει κάτω, στὴν ἐισο-δο. Ὅταν ἐνῶλθῃς στὰ Γραφεῖα ἀνέβα νὰ σὲ γνωρίσωμε καὶ προσωπικῶς.—Α. ΚΥΠΡΙΩΤΟΥ. Πράγματι εἶναι πολὺ μακρὸ. 48 δεκαπεντασύλ-λαβοί, ποὺ θὰ καλύψουν δημοσιευόμενοι 96 στί-χους. Στείλατέ μᾶς κάτι ἄλλο συντομώτερο. Τὸ γράμμα σου ὀραϊό κι' ὁ γραφικὸς χαρακτήρας σου ἐξάίσιος. Φανερώνεις ἄνθρωπο μὲ θέλησι καὶ σταθερότητα.—ΣΠ. ΤΣΑΓΚΡΩΝΗΝ. Τὸ «Ὁ Κύριος Ἐγὼ» μᾶς ἐθύμισε τὸν γνωστὸ παλιὸ μο-νολόγο «Ὁ Κύριος Κανέλης». Ἰδὼς στὴ γλῶσ-σα «Αὐτὸς ὁ Κύριος Ἐγὼ θέλει νὰ εἶναι παν-ταχοῦ, νὰ τὸν ἐρωτοῦν δι' ὅλα, νὰ τὰ γνωρί-ζῃ ὅλα. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἀν κανὲν ἄλλο παιδί τύχη νὰ εἶναι λυπημένον θὰ τὸν εὖρη πρόθυμον φίλον». Γράψε το ἀπλοῦστερα καὶ στείλε το πάλι. Σημείωσε Π 194.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α.Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὰ Σπυριδιλίου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)

Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας καὶ Σπυριδωνος Τρικοῦπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μᾶς ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μᾶς νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ασφαλείας. ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3% ἄχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3% ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3½% — 4½%

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ὅτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὖριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.— Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιεύσεων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.— Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατᾶσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.— Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πολυμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.— Ὅταν ἔχετε ἓνα κουμπαρὰ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνθηρίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.— Βελτίω-σις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.— Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος.— Δια-φύμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ τὸ Ἐσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθνήος, ὑγιεινὸς καὶ εὐγευστος ἐνδὺς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς.— Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας.— Ἐχει μεγίστην θερ-μαντικὴν δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον, ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὀφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου. Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μᾶς οἰκονομίαν.

Ἡ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

